

துமிழ் திலக்கிய மூலவர்கள்

-கட்டுரை மஞ்சாரி-

க.பொ.த உயர்தாம்

(புதிய பாடத்திடம்)

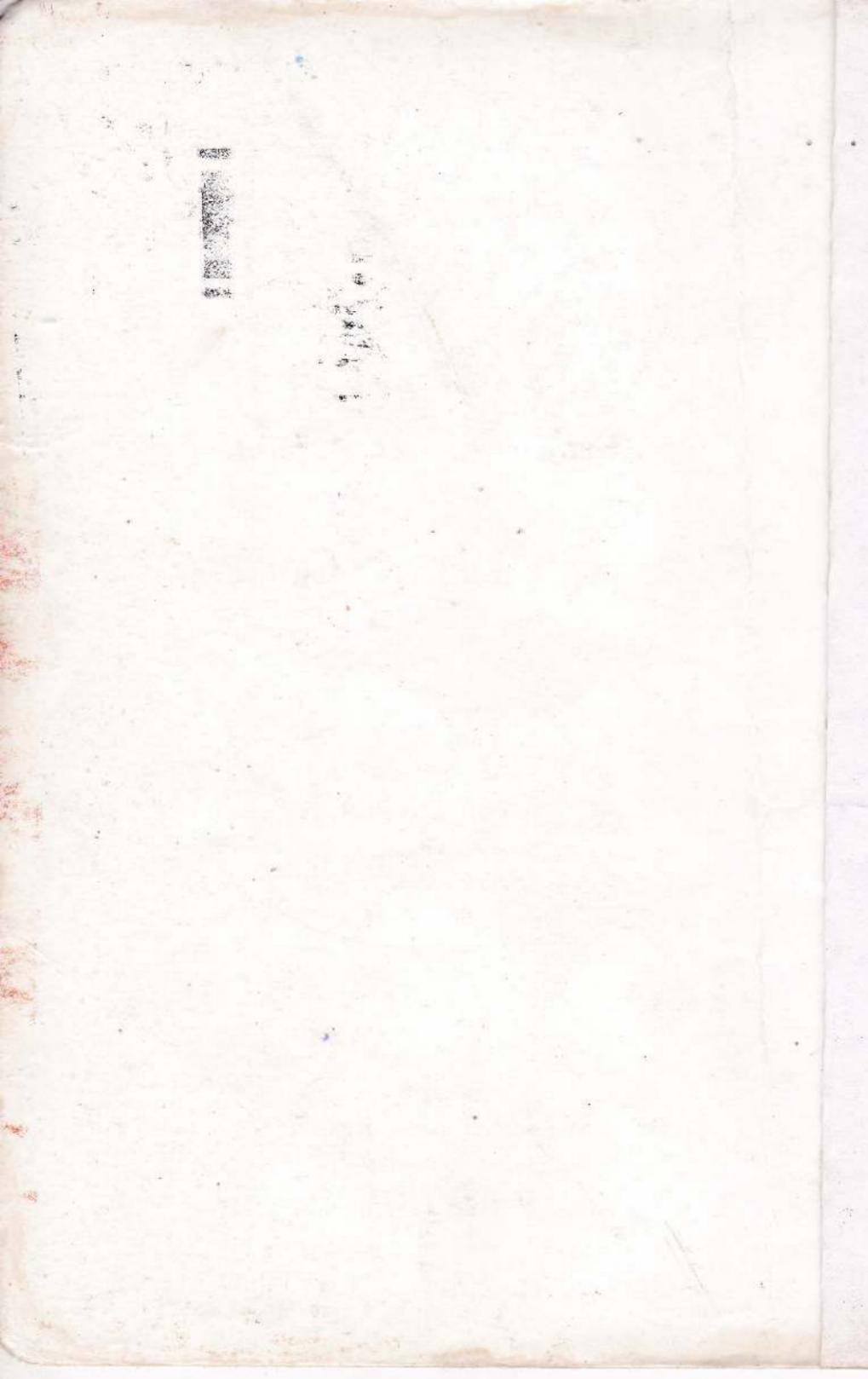
தொகுப்பு

மாணியுர் மிரதீபன்

வெளியீடு

சின்னவீலா கலைக்கூட்டுறவு

431/4, காவி வீதி, கொழும்பு - 6.

S. Anoja Teerathasan - A
 Arts "Kumara"
 (2006) S. Anoja
 Arts
 (2014)

Tamil

தமிழ் இலக்கீய மூலவர்கள்
 கட்டுரை மஞ்சள்
 க.பொ.த (உ/த) உரியல்

27 கட்டுரைகளின் நோகுப்பு

KUMARATHASAN
KALAIMAGAL ROAD
ARITALAI VILLAGE
JAFFNA

நோகுப்பு
 தமிழ்வாரிறி
 மாணியுர் பிரதீபன்
 (பால பண்ணத்தர்)
 சிஸ்ஸங்கள் கஷ்டங்கள்
 கொழும்பு - 15

A. KUMARATHASAN
 KALAIMAGAL ROAD
 ARITALAI VILLAGE
 JAFFNA

சிஸ்ஸங்களோ கஷ்டங்களோ
 431/4 காலி வீதி
 கொழும்பு - 06

பகுப்பு	:- ஒருமீட்டர் 1008
உதிர்ந்துவும்	:- கலோநியூல் பிரதிவளி
கணவெப்பு	:- நாற்பு கைக்கீசு புகவர்கள்
நாற்செங்கும்பு	:- மானியு/பிரதிவளி
நூல் அளவு	:- 142 mm x 195 mm
பக்கங்கள்	:- 112
கணவெ	
வெவ்வேற்றும்	:- ஓய்யக்குமர் அல்லது, குடிரிதுப்பு, வாய்வெ.
வெங்கிடு	:- M.S.C கல்வி நிறுவனம், கருமான்காடு, வாய்வெ.

S.ANOJA
Stanly collage
2016

அன்றை

Arts

பொறுவாகலே மனிதன் தனது அன்றாடப் பாவளைப் பொருட்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டிவது இயற்கைத்தான் அனியம் ஆவடகள், தான் அனியம் ஆயரளங்கள், தான் உள்ளும் உணவுகள், தான் விளையாட்டுப் பொருட்கள் தனது வீட்டிக் கட்டில், கதிரை, தட்டுமுட்டுச் சாயங்கள் என எல்லாவற்றையும் பற்றி அறிந்து கொள்வதில் மனிதன் பொறுவாகலே ஆர்வம் காட்டுகிறான்.

தனது நோடு, தனது நாடு, தனது முதாநதையர், தனது வெறுதி தனது சமயம் என்பள பற்றிய அறிவையும் அவன் பெற விரும்புகிறான். இந்த விருப்பம் சராசரி மனிதனிடமும் உடனடு சற்று அறிவு-வளர்ச்சியடைந்த மனிதனிடம் மிகுதியாகவே காணப்படுகின்றது. அந்த வகையில் தனது அன்றாடப் பாவளனையில் அதிமுகக்கியத்துவம் வாய்ந்ததானிப் பொழுதையேப் பற்றிய அறிவையும் அவன் பெறவேண்டியவளைகின்றான்.

சாதாரனர்கள் பற்றி நான் தீவாக குறிப்பிடவில்லை சாதாரனர்களுக்கு இந்த ஆர்வம் இல்லை என்று நான் சொல்ல வர்கின்றே, ஆனால் சாதாரனர்களால், அதைவது பாயர்களால் இவற்றைப் பெறவதும் விளக்கிக் கொள்வதும் கள்ளமானது என்றால் கற்றவர்களையும், கற்றவர்களையுமில் நான் கருதுகின்றேன்.

“ ஒவ்வொரு மொழியும் ஓர் ஆயம் என்றால் அறிஞர் சாமுலேல் யோக்கன் தமிழ் மக்களும் தங்கள் இனிய மொழியை ஓர் ஆயமாக என்னிப் போற்றுவதில் வியப்பில்லை ஒரு நாட்டின் கலை, பண்பாடு, நாளாக்கம், செயலாக்கம், அறநிறீ அனைத்தையும் வளர்க்கும் ஊட்டச்சத்துவங்களை உணவு மொழியே ஆதும்”. என சொற்றுவதைப் புலவர் சுவாமி நூஸப் பிரகாசர் பற்றிய கட்டுரையில் குறிப்பிடுவதை நான் முழுமொயாக ஆதிக்கின்றேன்.

எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலவி இருந்த நாட்கைப் பற்றியும், அதன் முந்தையும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து முடிந்த வாழ்கைப் பற்றியும், அவர் சிற்றையில் ஆயிரம் என்னைம் வளர்ந்து சிறக்கக் காரணமாக இருந்த மொழியைப் பற்றியும் கற்றவர்கள் சிற்றிப்புறம் மற்றவர்களுக்குச் சொல்லுவதும் ஆயோக்கியமான நொன்றே, எனவே எயது அன்றாடப் பாவளை மொழியாகிய துரின்று எள்த்தவாக்கள் பற்றி சிற்றிப்பது அடுத்த தலை முறைக்கு இம்மொழியைச் செம்மையாக வழங்குவது, சிறப்பான கடமைகளாகும்.

இலக்கியம் மூலமாக, இலக்கணம் மூலமாக, ஆய்வுகள் மூலமாக, எம் அருந்தமிலை வளர்ந்து பெரியோர்கள் பல்ல் பற்றிய கட்டுரைத் தொகுப்பில் இருந்தாலும் விரிந்துள்ளது.

வீரமா முனிவர் முதல், சில்லைபூர் செல்லாராஜன், இராமச்சிங் எவுயிளன் பெரியோர்களின் சிறப்புக்களும், அவர் செய்த தொண்டுகளும் இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆந்தியாவிலிருந்து வெளிவர்ந்த, நூட்டுக்குழுமத்த நல்லவர்கள் நூல் வரிசை போல, தமிழ்ப்புலவர் வரிசை நூல் போல இந்நாலும் மிகவும் பெறுமதி யிக்குது. க.பொ.த(உ_த) மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக் கழக மாணவர்களுக்கும் மட்டு மன்றி மற்றும் தமிழ் ஆர்வனர்களுக்கும் இந்நால் அறிய விருந்து விட்டிருள்ளன.

த.பி. 18° நூற்றாண்டிலும் அதன் பின்பும் ஈழத்திலும், ஆந்தியாவிலிலும் பிறந்து தமிழை வளர்ந்த பெரியோகள் பற்றிய வீரரங்களை இந்நால் சொல்லுகின்றது. யாற்ப்பாளைப் பல்கலைகழகத்தின் துணை வெந்தாக இருந்த பேரோசரியர் சு.வித்தியாளந்தன், சுவாமி விபுலாளந்தர் எனப் பல்கலைகழகப் பேரோசரியர்கள் அறுவர் பற்றியும், பண்ணிரண்டு புலவர்கள் பற்றியும், ஆர்வனர்கள் எறுவர் பற்றியும் புள்ளக்கதை எழுத்தாளர்கள் அறுவர் பற்றியும் ஒரே நூலில் காணக் கூடியதாக இருப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சியுட்டுகிறது.

நான் பகுத்த பகுப்பு முழுவெம்பாளதெனச் சொல்ல முடியாது ஏனெனில் இவர்களை நான் அடக்கமியும் பொல ஒரு நுணர்களும் மட்டும் அடக்கவும் முடியாது பல்துறை அறிஞர்களாகவும் விளங்குகிறார்கள். இருப்பிலும் அதிக சிறப்புக் கருதி இப்படிப் பகுத்துப் பார்த்தேன்.

த.பி. 18° நூற்றாண்டின் பின் நழிமுக்குத் தொண்டு செய்த அந்துளை பெரியார்களைப் பற்றியும் நூல் செய்ய வேண்டிய ஒரு கடமை இந்நாற்றாண்டுத் தமிழ் அறிஞர்களுக்கு இருக்கிறது. வெப்பதை மறந்து விடலாதாது.

இந்துஸை, இன்னையப் பதிகால மாணவ பாரம்பரையை ஜோக்கி மானியுப் பிரதீபன் அவர்கள் புதாதூத்து ஆக்கிறுள்ளார். மானியுப் பிரதீபன் ஓர் நல்லாசிரியர் தமிழிலில் மிகவும் ஆருவம் கொண்டவர். பேச்சாற்றல் படைத்தவர். எதிர்காலத்தில் சிறப்பான பல நூல்களைத் தரக் கூடிய முயற்சியுடையவர்.

அவரது இப்பள்ளியைப் பார்டி, வாழ்ந்தி, இந்துஸை மாணவர்களுக்கும் மற்றொரு மற்றுள்ளதுப் பயணப்படுத்தி அறிவு பற்ற வேண்டுள்ளமென்று அங்குடன் வேண்டுகின்றேன்.

நன்றி

பம்பைமடு
வங்கியா.

01.08.99

தமிழ் மனி அகாங்கன்

முனினாரை

மொழி வகைநில் இடங்டாபிற்கும் ஆண்டு அகவை கொண்ட தமிழ் மொழி காலகாலம் பல நிதிகளால் புது போட்டிட்டு செழுமைய்படுத்தப்பட்டது அறிந்தே அந்த வகையில் மொழி வளர்ச்சிப் போக்கிலே அங்கு முதல் இன்று வரை பங்களிப்புச் செய்த பெரியோரின் வரலாறுகள் நிச்சயமாக நிலிட கூறும் நல்லூலக்கிருக்க வேண்டியது அவசியமில் அந்த வகையிலை முயற்சியை இப்பற்றுகல்

க.பொ.த (ட/த) தமிழ் மொழிப் பாடத்திட்டத்தின் ஒரு அலகாக “தமிழ் கிளக்கிய மூலவர்கள்” என்றும் இந்நால் உருப்பொறுகளின்றுது தமிழ் கூறும் நல்லூலக்கிருக்க கேளவ செய்த அறிஞர் தம் வரலாறுகள் சில இந்நாலின்கள் தொகுத்துக் கூறப்படுகின்றன. உண்மையில் இந்துல் ஒரு தொகுப்பு நூலே பல்லீரு பறுவல்களில் இருந்து தூட்டப்பட்ட கட்டுரைகளின் வாதங்குப்பு நூலே இதுவாகும்.

இலக்கிய மூலவர்களின் பணிகளை பல்வகையிலும் தேடிச் சென்று குற்பது மாணவர்களுக்கு ஒரு கடினமான காரியமே. அங்கு கண்டத்தை இந்நால் ஒரளை தீந்து வைக்கும் என நம்பியதால் தேடிச் பொறுக்கி நூலுகுப் பெறவைத்தீந் இந்நாலின் கன் தூப்பட் கட்டுரைகள் அனைத்தும் தொகுப்பாகுக்கப்பட்டவையே இவற்றுக்கான தொகுக்கப்பட்ட நூற்பட்டியல் பின்னே தூப்படுகிறது.

இத் தொகுப்பின் கன் பல்லீரு இலக்கிய காந்தாக்களின் பணிகளும் ஒரளை தேவைகாத் துய்ப்புள்ளன என எஸ்தூலிகினேன் ஆதாஸல் உயர்நீர் உலகில் ஒரளை பயனை நல்லும் முயற்சிபாக இது அமைய வேண்டும். அதனை உயர்நீர் தமிழ் உலகக்கீழே நினைவைக்க வேண்டும். ஆயினும் பழந்த தமிழ்-பல்வகையிலோர் நடுவில் என்பனியும் உள்ளாங்கப்படும் எனும் அவாவுடன் இந்நாலை உங்கள் முன் வைக்கிறேன். நீரொழியப் பாலுள்ளும் தமிழ் உலகில் என்பனியும் உள்ளாங்கப்படும் என நினைக்கின்றேன்.

இப்பற்றுவல் எல்லாவகையிலும் உருப்பொறுத்து உதவிய M.S.C கல்வி நிர்வாகிக்கும், இந்நாலை கனாபிப் பதிப்புச் செய்து உதவிய ஜெயக்குமாரன் கனாபிப் பகுதியினருக்கும் ஒப்பு நீங்க்கல் செய்துவாயிய என் உயர்நீர் தமிழ் மாணவர்களுக்கும் அட்டைப் படத்தை அழகுற அமைத்துதலிய காந்திகேயன் அச்சகத்தாருக்கும் கேட்டவைன் அனைத்துவரை நந்துதலிய தமிழ்மனி அளங்கள் ஜோ அளர்களுக்கும் என்றும் நன்றியுடையேன்.

“பெரியாருள் யார்யார் வாய் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ய போருள் கான்பறு அறிவு”

பொருளடக்கம்

★ அணிந்துவரு	iii
★ முன்னுவரு	v
★ பொருளடக்கம்	vi
★ கட்டுரை தொகுக்கப்பட்ட நால்பட்டியல்	viii
01. வீரமாழிவர்	01
02. நல்லுர் சின்னத்தம்பிப் புலவர்	04
03. அறிஞர் சித்திரெல்வனை	08
04. ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர்	14
05. சி.வை. தமோதரம்பிள்ளை	17
06. தங்கத்தாந்தா நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர்	21
07. கண்ணாகம் குமாரகவாயிப் புலவர்	29
08. யாழ்ப்பாணம் பதுறுத்தீன் புலவர்	35
09. சொந்கலைப் புலவர் கவாயி ஞானப்பிரகாசர்	37
10. வித்துவ சிரோமனி சி. கண்சையர்	43
11. ப்ரவலுர் துரையப்பாப்பிள்ளை	46
12. சதாவதானி கதிரைவேந்பிள்ளை	51

13/ பேராசிரியர் ம.மு. உவைஸ்	56
14/ பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை	60
15/ புலவர்மணி பெரியதும்பிப்பிள்ளை	63
16/ முத்தமிழ் வித்தகர் வீடுஸானந்த அடிகள்	67
17/ பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை	76
18/ தமிழ்தூதர் தனிநாயக அடிகள்	82
19/ மகாகவி உருத்திரமூர்த்தி	85
20/ பேராசிரியர் வி. செல்வவிநாயகம்	89
21. புதுமைப்பித்தன் விருத்தாசலம்	93
22. கவிஞர் கண்ணதாசன்	95
<u>Note</u>	
23/ பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தன்	98
24. கல்கி ரா. கிருஸ்னமூர்த்தி	102
25/ வித்துவான் F.X.C நடராசா	104
26/ இளங்கீர்ண் சுபௌர்	107
27/ சில்லைபூர் செல்வராசன்	110

மாநாடுகளின்
 ஒரு போதுமையான
 பார்த்தலை
 கொடுத்து கூற விரும்புவதை
 கேட்டு கொண்டு வருகிறேன்

கட்டுரைகள் தொகூர்க்கப்பட்ட நூற் பட்டியல்

1. ஈழநாட்டுப் புவவர்கள்

விந்துவ சிரோமனி சிக்னேசயர்

2. தமிழ் வளர்ந்த நூதுவர்கள்

கலாநிதி ஆசன்முகதாஸ்

3. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம்

பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன்

4. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி

கலாநிதி துவர மீணாகரன்

5. தமிழ் மஸ் கருப்பு 10

(பறைய பதிப்பு)

6. தமிழ் இலக்கிய வரலாறும் பாடநால் தொகுப்பும்

சாந்தநப்பான்

7. இலங்கை தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

கலாநிதி செ. நடாசா

8. தமிழ்மொழி பரிசை வழிகாட்டி 1998

S.S. அண்டின்

01.

வீரமா முனைவர்

தமிழ்பெயரியின் புனிதத்தை உகரும் எடுத்துக்காட்டிய வெளிநாட்டவர் கொள்ள்டான் டைன்பெஸ்கி எனும் வீரமாக முனைவராவார். தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் உயர்வுக்கும் இவர் ஆற்றிய பணி அனாவிட்டுக்கரியது மட்டுமென்று தமிழ் கலை நல்லுலகால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதும் ஒன்று எனலாம்.

தமிழழக் தனித்துவமாகக் கற்றுந் தாய் மொழி போல் அதில் ஒன்றித்து தமிழுக்கு அதிக தொண்டு செய்தவர் வீரமாழனிவர். 1710 இல் போந்துக்கல் லீஸ்பன் துறைமுகத்தில் இருந்து இந்தியாவை வந்தடைந்த இவர் சமயகுருவானார். பின் மதுரை சென்று சமயத் தொண்டுகள் ஆற்றினார். இவர் இந்துபெயிலுள்ள கல்விகிடி நகரில் கூட்டால்போ பெஸ்கி நபுக்கும் எலிசபெத் பள்கிக்கும் மகனாகப் பிறந்தவர்.

இந்தியா வந்து தமிழில் கலைத்தாறிய பெஸ்கி அவர்கள் பழனி சுப்ரதிபக் கலிராபனுக் தமிழ் குருவாக ஏற்று தமிழ் கற்றவர். அதுமட்டுமென்று இவர் கிழேக், இலத்தீன், பிரெஞ், பிரேரயம், இந்துஸ்தான் தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் மிக்கவராவார்.

தமிழ் மொழியில் இலக்கணப்போக்கையே மாற்றி அமைத்து சீதிருத்திய பெருமை வீரமாழனிவருக்கே உண்டு. தமிழில் மெய்யெழுத்திற்கு புள்ளியிடும் மரபை அறிமுகப்படுத்தி ஒகார ஏகார உருவச் சீதிருத்தமும் இவரால் செய்யப்பட்டு தமிழ் பொலிவடைந்தது.

தொடர்ந்தும் வந்த ஜர்ஜாப்பியர் ஆட்சிக்காலம் தமிழ் புலைமைக்கு வழிவகுத்து விடவில்லை என அறிந்த வீரமாழனிவர் தமிழை தமிழனுக்காக வகைப்படுத்திய பெருமை பெற்றவர். பிறமொழிகளில் வசன நூல்களை போலன்றி, தமிழ் செய்யுளில்

துமிழ் இலக்கிய முஸ்லீகள்

நிலைத்தமை கண்டு நமிழிலும் பல வசன நூல்களை பிரச்சின்கு வைத்தவர் இவர். அவ்வகையில் முதன் முதலில் வசன நடைகொண்டு அவர் எழுதிய இலக்கியமே “பழார்த்தகரு கதை” ஆகும். இந்நால் அங்கத்துச் சுவையுடன் துமிழ் உரைநடைக்கு வாடவு தந்தமை போற்றுத்தகுரியது. மேலும் வேத ஞானத்தை தமிழ்லகு ஏற்றுவேண்டி “வேதியர் ஒழுக்கம்”, கிரிஸ்தவ பெருமை விளக்க “வேத விளக்கம்” எனும் வசன நூல்களை பரின்மிக்கச் செய்தார் அது மட்டுமன்றி “பழார்த்த குருகதை” அதன் அங்கத்துச் சுவை கருதி பன்மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டனம் அவர் தமிழ்லவிற்கு ஒரு சான்று எனலாம். இவை தவிர “ஞானம் உயர்த்தல்” “வாமனகதை” போன்றவையும் இவர் ஆக்கங்களே. இவற்றோடு மதப் போட்டியை முற்றற நீக்க இவரால் எழுந்ததே “போதக மறுப்பு”, “ஊத்தி இன இயல்பு” எனும் நூல்களாகும் பின்னந்த உரைநடை இலக்கியக்குத்தவான் ஆறுமுகநாவலரின் பிழைத் தண்டனம் வழிப்பெற வீரமாழுனிவரின் வழிகாட்டலே மேற்கண்ட நூல்களால் பெரிதும் உதவின எனலாம் அது மட்டமன்றி தமிழில் கண்டநூல்களை தந்த முதல்வர் வீரமாழுனிவர் என்றே கூறலாம்.

மேலும் தமிழில் அகராதி முறை என்ற ஒன்றை அழிமுகம் செய்து மொழியை எளிமையாக்கிய இவர் தும் பணிகள் துமிழ் கறுமை நால்லுலகில் என்றும் நிலைத்தவை. அவ்வகையில் அவர் தந்த “சதூராகராதி” தமிழுக்கு பேருதவியாயிற்று. பெயர், பொருள், தொகை, தொடை என நான்கு பகுதிகள் கொண்டது இச்சநுர அகராதி.இதனால் பின்னந்த அகராதி வரலாற்றின் தந்தையாகக் கணிக்கப்படும் பெருமை இவருடைத்தே.

தமிழ் இலக்கணத்தில் ஜாரித் திழைத்த வீரமகாழுனிவர் தொல்காப்பியர் வழிநின்று அதைச் சுருக்கி இலக்கணமுறைத்தார் என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடப்படவேண்டியதேதமிழில் இலக்கண மரபைப் பிறநாட்டவரும் அறிய “கொடும் துமிழ் இலக்கணம்” எனும் இலக்கண நூலை இலக்கண மொழியில் தந்து தமிழுக்குப் பெருமை சேர்த்தார்.

முப்பால் திருவள்ளுவர் குறுஞக்கு இந்நிலவுலகில் நிகழே துயில்கலை என்று யாவரும் அறிந்ததே இத்திருக்குள் எனும் அரும் போக்கிஷம் தமிழுக்கு மட்டுமல்ல ஏனைய நாட்டவருக்கும் உதவ வேண்டும் எனும் பேரவாஷன் அந்நாலின் அறும், பொருள் ஆகிய இருபாலையும் இலத்தீன் மொழியில் மொழி பெய்த்து தமிழர் நம் பண்பாட்டை உலகுறியச் செய்தார்.

இலக்கணத்துறையில் மட்டுமேன்றி இலக்கியத்திலும் துறை போய அறிவு நிறைந் தவர் வீரமாழுவிவர் என்பது தமிழிலக்கியங்களின் சாயவிலே சூசையப்பரின் வரலாறு கூற அவரால் ஆக்கப்பட்ட “தேம்பாவனி” நாலில் இருந்து அறியக் கிடக்கிறது. இக்காப்பியம் போரிதும் மணிமேகலையை ஒத்தது என்ப் தமிழுலகார். தீந்தமிழில்தேன் கலவக்க இவர் அருளிய “தேம்பாவனி” நாலே இவரை வீரமாழுவிவராக உய்த்திப்பு எனக் கூறுவாம். இவரது இந்நாலின் சிறப்புக்கருதி மதுரை தமிழ் சங்கம் இவருக்கு “வீரமாழுவிவர்” எனும் பட்டத்தை தந்தது.

தமிழிலகுபோற்றும் பேரிலக்கியங்கள் தவிர சிற்றிலக்கிய வழியும் சிறந்தது என்பதை நிறுவும் பணி இவரதே எனலாம். அந்தவகையில் “தீருக்காவலூர் கலம்பதும்”, “கிரித்தோரி அம்பாள் அம்மானை”, “அன்னையழுங்கல் அந்தாதி”, “கருணாம்பரபதி கம்” “தமிழ் செய்யட் தொகை” எனும் பிரபந்த இலக்கியங்கள் தமிழுக்கு இவர் வாய் வழிவந்தனவே.

ஒட்டுமொத்தமாக சமயத்தொண்டனாய் தமிழ் நாடுவந்த வீரமாழுவிவர் தமிழ் பெற்ற பெரும் போய் தமிழ் இலக்கிய உலகின் குரவர் ஒருவராய் நீங்காத இடம் பற்றினார். இவ்வகையில் தமிழுடன், தமிழுடன் இணைந்த பெருந்தகை 1747 பெப்ரவரி 4 ம் நாள் பரமுத்தி அடைந்தார்.

02.

நல்லூர் சின்னத்தும்பிப்புவர்.

நநாட்டின் வடபாலுள்ள மாற்பானத்து நல்லூரிலே ஒல்லாந்தர் ஆட்சியிலே கச்சேரி முதலியாராகப் பணிசெய்தவரும், தேசவழமைச் சட்ட உதவியாளருமாகிய வில்வராசா முதலியாரின் இளைய மைந்தரே சின்னத்தும்பிப்புவராவர். இவரது இயற்பெயர் செயதுங்கப்பான் முதலி என்பது ஆகும். ஆயினும், சின்னத்தும்பி என்கின்ற அவரது இளையப் பெயரே வழங்கிவரல் ஆயிற்று.

செல்வனமும், வித்துவச் சிறப்பும் கொண்ட குடும்பப் பிண்ணனீயிலே பிந்தவராயினும் புலவரின் உள்ளும் மரபு வழிக் கல்வியை நாட்டில்லை. சிறுவயதிலேயே குறும்பும், குழப்பமும், கூர்ச்சற்றும் வழக்கமும் கொண்டு அவர் விளங்கினார். எனினும், இளையையிலே கவிபாடும் ஆற்றல் கைவரப் பெற்றிருந்தார். அவரது சிறுவயது ஓற்றக்கை அனுபவங்கள் அவரின் புலமைத் திறனை விளக்கும் சான்றுகளாக அமைகிறது. கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கிய வில்வராச முதலியாரிடம் மதிப்புக் கொண்ட குழிந்நாட்டு வித்துவான் ஒருவர் அவரது வீட்டை விசாரித்துச் சென்றவேளை சின்னத்தும்பிப்பு புலவரிடம் வீட்டு அடையாளங்களை கேட்க அதை ஒரு வெண்பாடிலே

“பொன் பூச் சொரியம் பொலிந்த செழும் நாதிறைக்கும் நன் பூதலத்தாரூக்கு நன்சிழலாம் - மின்பிரபை வீக்குகழ நல்லூரான் வில்வராசன் தன் வாசலின... கொண்டை மறம்”

என் வில்வராசா முதலியார் வீட்டு வாசலிலேயே கொன்றை மரம் நிற்பதை அடையாளமாகக் காட்டி விடைபகல்ந்தார். இவை தவிர பால் ஏழதும் போது தந்தையாரூக்கு ஏற்படும் சந்தேகங் கண்ணயும் அன்றைப்பாது தீந்து வைப்பதில் சமாத்தராகவும் இவர் விளங்கினார்.

சின்னத்தும்பிப்புவர் “கல்வனை அந்தாதி” “மறைசை அந்தாதி” எனும் இரு அந்தாதிகளையும் “கரவைவேலன் கோவை” “ஸ்ரீலக்ஷ்மி விநாயகர் பள்ளு” ஆகியவற்றையும் இயற்றியதோடு

உற்ற இலக்கிய மாலைகள்

“நானு மந்திரி கும்பி” எனும் கும்பி இலக்கியத்தையும் ஆக்கித்தந்தார்.

யாழ் ப்பானைத்தில் ரண்டிழுப்பாயிலுள்ள கல்வனை எனுமிடத்தில் கோயில் கொண்ட விநாயகப் பெருமான் மீது பாடப்பட்டதே “கல்வனை அந்தாதி” ஆகும். இவ்விலக்கியத்தில் கல்வனைப் பெருமானின் பெருமைகளும், அவனை வழிபடுவதால் ஏற்படும் பயன்களும் குறிப்பிடப்படுவதோடு; தலைவன், தலைவி, தோழன், தோழி கல்றுக்களாக அமைந்து அகப்பொருட் தன்மை சர்ந்தும் இச் செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. நாறு செய்யுட்கள் கொண்டு கூட்டனைக்கலித்துறை அமைவில் இவ் விலக்கியம் அமைகிறது. ‘யகம்’ என்ற சொல்லனி இங்விலக்கியம் எங்களும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. யகம் என்பது செய்யுளின் நான்கு அடியிலும் முகங்கள் அமைந்துள்ள சீகள் ஒன்று சொற்களைக் கொண்டு பொருள் வேறுபட அமைவதாகும். உதாரணமாக

“சம்பந்த மாலி வைக், தூஞ்னவற் கீந்தவன் தாங்குமருட் சம்பந்த மாலுள் பாமாலை குடி தரு பொருளுமா.

சம்பந்த மாலம் புஜை குழுங் கல்வனைத் தந்திவெம்மா

சம்பந்த மாலையென் பாஞ்சக்கி வாழ்வு சம்பாதிப்பனே”

என இலக்கியம் முழுவதும் தமது வித்துவச் சிறப்பை விளக்கப் படுவார் விழைந்துள்ள தன்மையை நோக்கலாம்.

முறைசை அந்தாதி என்பது வேதாரணியத்தில் உள்ள சிவபிரான் மீது புலவர் பாடிய நூலாகும். வேதாரணியம் திருமைறைக்காடு எனவும்படும். அங்குள்ள இலைவனின் பெருமை, தலைப்பெருமை, முதலியவற்றை சூராணக்கல்லை. அடிப்படையில் கறுவதோடு அகப்பொருள் துறையிலான செய்யுட்கள் அமைந்ததாக இவ்விலக்கியத்தை ஆக்கினார். இந்நாளிலே “திரிபு” எனும் ஸௌல்லனியை சின்னத்துமிப்புலவர் கையாண்டார். இந்நாலும் கற்றாரை மயக்குமியல்புடையது எனலாம்.

குரவை வேணன் கோவை என்பது யாழ்ப்பானம் கரவெட்டி என்ற ஊரைச் சேர்ந்த சேது நிலையிட்ட மாப்பான முதலிபாரின்

துறை விகார்சன முறைகள்

மகனான வேலாடு முதலியார் பிறபு என்ற நிலைப்பிறபு மீது சின் அத்தம்பிப்புவர் பாடிய நாலாகும். இந்தால் ஈழத்து இலக்கியவர்களுக்கில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் கீழான உள்ளங் பிரத்துவ பார்ம்பார பந்தித் தோண்டிய முதல் ஈழத்து நாலாகும். (சமய சார்பற்ற, தேசிய நிலைநிறை இலக்கியத்தின் கால்கோளாக இதனைக் கூறுவார்.) வேலாடு முதலியாரின் கொடைசிறப்பு, அவரது பல்வேறு பெருமைகள் ஆகியன அழிக்க எடுத்துரைக்கப் படுகின்றன.

“உண்மைக்கு வாய்த்து கரவையில் வேந்தன்
உயர்ந்த கொடை வண்மைக் கரதலம் போல்
பொழி காற்புயல் வாழியவே”

என அவ்தும் கொடைசிறப்பு ஈழவிறார் சின்னத்துமிப் புலன்.

சின்னத்தும்பிப்புவர் காலத்தில் யாழ்ப்பானம் வன்னோர் பண்ணையில் யாழ்ந்தவரும் புலவரின் அறிவு நுட்பங்களை அறிந்தவரும் ஆகிய கணேசசயர் ஜிவருக்கு மானியமாக பண்டாக்குளம் எனும் வயல்நிலத்தை வழங்கினார்.இதற்காக சின்னத்தும்பிப்புவர் கணேசசயரே வாழ்ந்தி நன்றியோடு அவரை காலங்களது காலத்தை அடக்கிய கண்ணோடு ஒப்பிட்டு

“நச்சுப்பட வரவின் நடனம் புரிசிம்
ராச கணேச நாரேந்திரனே”

எனச் சிறப்பிக்கின்றார்.

சின்னத்தும்பிப்புவரின் ஆளுமைக்கு விருந்தாக அனுமந்தது “பஞ்சாலா விநாயகர் பள்ளு” ஆகும். இது யாழ்ப்பானம் கூறியத்தில் கோபில் கொண்டருளிய விநாயகப் பெருமான் மீது பாடப்பட்டது எனிலும் உன்னிக்கியம் பெரிதும் நாட்டு எனம் கூறிச் செல்குதூயம், அந்தத்தச் சலவ பொருந்திக் காணப்படுத்தலையும் நோக்கலாம். ஈழவரநாட்டின் பெருமை கூறப்படுகிறத்து,

“தஞ்ச மோதி குறாக்களை சீர
குராக்கலோழிப் பலாக்களி கீரி
இஞ்சி வேலியும் மஞ்சலில் போய்விழும்
கழுமண்டல நாடு எங்கள் நாடே”

என ஈழநாட்டின் பெருமையை சிறந்த சந்தச் சுவையோடு

ஒன்று இலக்கிய முனிசிபல்

விவசக்கிலிருங்கூக் காண்டினோம்.

ஒல்லாந்தர் காலத்து தறிழ் இலக்கியப் போக்கினை இனங்காட்டபேவருள் ஒருவராக நூம் சின்னத்தம்பிப்புலவரைக் காண்கினோம். விந்துவச் சியப்புஞ்சு மதிப்பிருந்த அக்கால கட்டத்தில் வாழ்ந்த சின்னத்தம்பிப்புலவர் தமது படைப்புக்களினாடாக அத்திறமையைப் புலப்படுத்துவதிலேயே அதிக நாட்டம் செலுத்தியுள்ளார். ஆயினும் “பறானை விநாயகர் பள்ளு” எனும் இலக்கியத்தில் சில பகுதிகளில் எளிமையான மொழிநடையையும் அவர் தேவைக்கேழப் பயன்படுத்தியுள்ளார். எவ்வாறெனினும் ஈழத்து இலக்கியப் புலவர்களின் ஆரம்ப காலதாக்களில் ஒருவராக சின்னத்தம்பிப்புலவரை இலக்கிய உலகு காணுவதில் வியப்பின்றே.

03.

அறிஞர் சித்திலவ்வை

இலங்கையின் முதலாவது முஸ்லிம் சட்டத்தாணியான எம்.ஏ. சித்திலவ்வைக்கு 1838ம் ஆண்டு கண்டியில் மகனாகப் பிறந்தவரே அறிஞர் சித்திலவ்வை ஆவார்.

ஆழத்து தமிழ் உரை நடை வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவர் அறிஞர் சித்திலவ்வை ஆவார். பத்திரிகை ஆசிரியர் ஆகவும், பாடநூல்கள், நவீனம், சரித்திரம், ஆண்மீக நால்கள் என்பவற்றின் ஆசிரியராகவும் திருந்து அவர் ஆழநியபணிகள் அன்பபியன் 19ம் நூற்றாண்டில் நிலவிய ஆங்கிலக்கல்வி முறையும், ஆங்கில இலக்கியங்களும் புதிய மதிப்பீடுகளை உருவாக்கத்தொடங்கின் தாம் நொண்ட கருத்தைப் பல திறம்பட்ட மக்களின் மத்தியில் நிலையுனிஷிசலெய்தற்கும் செய்யுள் பிரபந்த முறைகளைவிட உரைநடையாக்கம் இலக்குவானதும் மக்களிடையே மாற்றுங்களை உருவாக்கும் தன்மையதும் என்பதுமிலையால் உணர்த்துப்படவேயே எனவே இக்காலப்பகுதியில் ஆறுமுகநாவலரின் இலக்கியப் பார்களிப்புக்கள் எவ்விதம் சமூக, அரசியல், கலாசார விளிப்புணர்வுகளை ஏற்படுத்திற்கோ அவ்விதமே அறிஞர் சித்திலவ்வையின் பணியும் முஸ்லிம் சமுதாயத்திடையே ஒரு தூக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆறுமுகநாவலர், அறிஞர் சித்திலவ்வையிலும் 16 வயது முத்தவர் அவரது பணியினையும் அறிவாந்திரவையும் சித்திலவ்வை பல இடங்களில் விதந்தோதி நிற்கிறார் ஆதலால் அவர் 'வழி இவர் நின்று பணியாற்றியவர் என்பதை அறியலாம்.

சித்திலவ்வையின் இலக்கிய ஆக்கங்களைத் தூயவதற்கு முற் படும் போது நாம் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களாது உரைநடைஆக்கங்கள் சமகாலத் தழிழர்களிடையே ஏற்படுத்திய தூக்கத்தினை எளிதில் உணரக் கூடியதாக உள்ளது. சிறப்பாகச் சித்திலவ்வை அவர்கள் பல வகைகளில் நாவலர் அவர்களது இலக்கிய வழிநின்று பணிப்பிந்துள்ளார். 19ம் நூற்றாண்டில்லமுந்த

சமய, கலைார், அரசியல் விற்பனைக்கிணிய நூல்கள் சித்திலெவ்வை போன்றோரின் உரைநூல் ஆக்கங்களுக்கு உந்து சக்தியாக உள்ளது வன்னாம்.

அறிஞர் சித்திலெவ்வை சிறந்த கல்விமான், சமுதாய உயர்ச்சிக்காக தம் ஸாந் முழுவதையும் அப்பணித்தார் தம் செல்வத்தினைச் செலவு செய்துர் முஸ்லிம் களிடைபேறுசியல் விரிப்புணர்சியை ஏற்படுத்தியவர் அவர்களது கல்வி வளர்ச்சிக்காக அயராது உழைத்தவர் இந்தப்பணிக்கொல்லாம் ஆதாரபலமாக கைக்கொண்டது

பேனா முனையையே ஆகும். ஒரு பேர் வீரன்னது வாள் முனை சிந்தும் இரத்தத்தைவிட, ஒரு எழுத்தாளனது பேனாமுனையில் இருந்து சொட்டும் மை புனிதமானது என்ற நபிநாயகம் (ஸல்) அவர்களின் பொன்மொழியை மனதிற் கொண்டு இவர் தம் பணியைத் தூந்துத் தொடங்கியதன் விளைவாக இவர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் இடம் பெற்றுவிட்டார்.

முஸ்லிம்களுள் முதல் உரை நடை ஆசிரியர்கள், “கஸலீல் அன்பியா” என்னும் நபியார் சித்திரிய எழுதிய பவளமாநகர் ஜான் சாகிப் லெவ்வை ஆவிய் என்பவரும் அதே ஊரைச்சேர்ந்த முகமது லெவ்வை ஆவிய் என்பவருமாவர் இவ்விருவருக்கும் பிறகு சிறந்தல் நரநடை ஆசிரியராக விளங்கியவர் அறிஞர் சித்திலெவ்வை ஆவார் இவர் அடு, ஆபகிலம், தமிழ், சிங்களம், என்னும் நான்கு மொழியும் தெரிந்தவர். தம் கல்வியை ஆங்கில மொழி மூலமே கற்றுச் சட்டத் தரணியாகவும், நீதிபதியாகவும் கடமையாற்றியன் எனினும் இவரிடத்தமைந்த இலக்கண சுத்தமான தமிழ்நிலை ஆங்கிலம் வியகங்தத்தக்கனவாக இருந்தன பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், நாவல் ஆசிரியராகவும் விளங்கும் அளவுக்கு தமிழ் அறிவு கைவரப் பெற்றவராகவும் திகழ்ந்தார்.

இவரது தமிழ்ப் பணிகள் பன்முகப்பட்டவை பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்திருக்கிறார், அருமையான ஞான நூல்களை எழுதியிருக்கிறார், பாடநூல்களை ஆக்கியுள்ளார், சரித்திர நால்களையும் தந்தார், நாவல் ஒன்றையும் எழுதி உதவினார் அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் வெவ்வேறுபட்ட அறிவும் ஆங்கிலம்

இவரிடத்தே காலமாற்றினந்தால் போல்வே சொல்லுதலையிலோ காவந்தவராகவும் விடப்பட்டினார். இவர் “முஸ்லிம் நேரன்” என்ற முத்திரிகையைத் தொடக்கி 6 வருபந்தள் நடத்தினார். இது முஸ்லிம்களின் கல்வி ,அரசியல் ,சமூகம் ,முதலியவற்றை ஊர்ப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது. அது பற்றி இவர் குறிப்பிடுகையில்

“இந்தீசத்தில் உள்ள முஸ்லிம்கள் கல்வி அறிவில் அடிட்டெயாக இருக்கிறார்கள் மற்றுந் சாதியர்கள் ஸ்லோரும் நாளூக்கு நாள் கல்வியிலும் சீதிருத்தத்திலும் தேவினருக்குரார்கள் இதற்காக நாம் உலமாக்கள் ,கல்விமான்களுடைய உதவியுடனையே ஒரு பத்திரிகையை பிரகரம் செய்து வருகின்றோம் ஆணால் அப்பத்திரிகையிலே கல்யின் மேன்மைகளை வெவ்வளவு சொன்னாலும் அனுகள் மலன் கொடுப்பது கணக்கமாக இருக்கிறது”

எனகின்றார் இதிலிருந்து அப்பத்திகையின் நோக்கம் என்னவென்பது புலனாகிறது.

ஆன்மீக வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்டு, சமூகத்தில் வேறுஞ்சி இருந்த சமயத்திற்கு முரணான பழக்கவழக்கங்கள் பற்றியும் ஆன்மீகவழங்கின்தந்துவார்த்தங்கள் பற்றியும் இவர் “ஞானதீபம்” எனும் பத்திரிகையில் தமக்குத்துக்களை வெளியிட்டு வந்தார். இவ்வாறு ஆன்மீக இரகசியங்களை எடுத்துக்காட்டி எழுதியதைச் சிலர் விரும்பவில்லை. அவ்வாறு விரும்பாதோரில் ஆலிம்களும் இருந்தனர் இவ்வேளை ஆலிம்களை கண்டித்து எழுதவும் இவர் தவறவில்லை. ஆலிம்களில் இரண்டு வகையினரென்றும் ஒரு வகையின் மறுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறவர்கள் என்றும், மற்றது என்றும் பொருள்ளையும் ,கெடுதியை சம்பாதிக்கிறவர்கள் என்றும் கூறுகிறார். இதில் இருந்து இவர் பார மக்களிடையே அறிவையும் உள்ளசியையும் ஏற்படுத்த முயன்ற அதேவேளை அறிவு சார்ந்த வாக் கத் தினாரிடையே அறிவின் தெளிவை ஏற்படுத்தவும் மாட்டுவேண்டி இருந்தது.

நாவலரைப் பின்பற்றி இவர் முஸ்லிம் மாணவர்களுக்கான பாடநூல்களை எழுதினார் அவைகளுள் அரபு கற்கும் மாணவர்களுக்கென அரபு இலக்கண சம்பந்தமான ஒரு பகுதி இவ்வரிசையில் இரண்டு நால்கள் உண்டு மற்றவை

குறிப்பிடப்பட்டால்கூலகளில்

குறிப்பிடப்பட்டால்கூலகளில் சுத்தம் மாணவர்களுக்கான காரிப்பு இலக்கணம் கம்மந்தப்பட்டதாகும். முதலைம் வகுப்பு முறை ஜூத்தம் கல்பிப்பு வரை எழுதப்பட்ட இன்றால்கள் பற்றி சித்திலெவ்வை அவர்கள் குறிப்பிடுகொயில்

“முந்த நான் சிறப்பின்கூலகளில் உடபோகத்திற் கூக முந்தவது புத்தகந்தை எழுதவேன். இந்தாலில் எனிப சொற்களும் வாக்கியங்களும் உள்ளன. இந்த முறையை அநூசாரிந்தீடு இருந்தாலும் மூன்றாவது நான்காவது ஜந்தவது பாடநால்களையும் எழுதவேன்.இருந்தாவதாக நான் ஓர் இலக்கணங்களை மூன்று பாகங்கள் கொண்டதாக எழுதவேன் இவையெல்லாம் இலங்கைப் பாடால்களில் பயிற்சிப்படுகின்றது”

என்கிறார்.

நாவலரைப்பற்றி அறிஞர் சித்திலெவ்வைக்கு உயர்ந்த எண்ணமும் மதிப்பும் உண்டு அவர் சென்ற வழியிலேயே இவரும் சென்று இப்பாடநால்களை எழுதினார்.அதனோடு,இவர் எழுதிய இலக்கண நால்கள் வாயிலாக இவருக்குள்ள இலக்கண நூனத்தையும் அறியலாம்.

பேருந்து சித்திலெவ்வை பத்திரிகை ஆசிரியராக, சமய அறிஞராக, துறிமூழி வல்லாளராக, இருந்ததோடமேயாது சிறந்த சரித்திர ஆசிரியராகவும் இருந்தார். அவரியற்றிய சரித்திர நால்களாவன “துருக்கி கிரேக்க சரித்திரம்”, “உமறுபாஷா யந்த சரித்திரம்”, “இலங்கைச் சோனகர் சரித்திரம்”, என்பனவாகும். இவை சரித்திரப்பாங்கான ஒருவகை விழுவிழுப்பான நடையில் அமைந்திருந்தன. ஈழத்து முஸ்லிம்களின் வரலாறு பற்றி இது வரை வெளியான ஒருபொரு நால் “இலங்கைச் சோனகர் சரித்திரம்” ஆகும்.

உமறுபாஷா யந்த சரித்திரத்தில் சித்திலெவ்வை கையாண்டுள்ள பல சொற்கள், சிறப்பாக ஈழத்து முஸ்லிம்களிடையே வழங்கும் பேச்சு மொழியாக இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அவ்வாறுன சில சொற்கள் வருமாறு வலோங்காரம் [பலாத்காராம்], பிசில் [ஜாதகுமுல்], அழங்சி [ஆத்திரம்], துலாம்பரம் [தெளிவு], செந்தழிப்பு [செழிப்பு], உத்தரங்கள் [மறுமொழிகள்] திடுக்காட்டம்

நாற்றி இக்கப்ப மூலவர்கள்

[அதிர்ச்சி], சத்துராதி [எதிரி], சக்கிருத்தான் [காரியதாரி], விதிரு[கண்ணாயு], தவழ்வனை [மதுக்கனை]. என்பனவாகும்.

ஜனாப் சித்திலெஸ்யேயில் பணியும் ஆற்றலும் பன்முகமாகச் செயல்பட்டவாறு பெரிதும் வியப்புக் குரியதாகும். அவர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளிலெல்லாம் அவர் வெற்றியே பெற்றார். கென்னிந்தியாவில் தென்னாளியாமன் என்னும் விகடகவியைப் பற்றி நகைச்கவையான பலகதைகள் உண்டு இவனைப் போல் அங்கு நாட்டில் வாழ்ந்து விதூஷகன் அபுநவாள். இவன் நிகழ்த்திய நகைச்கவைச் சம்பவங்களை எல்லாம் தொகுத்து “அபுநவாள் கதைகள்” என்னும் நால் ஒன்றையும் சித்திலெஸ்வை வெளியிப்பார். அபுநவாள் அப் பாசிய காலத் தவன் இவனது நகைச்கவைக்கதைகள் மூலம் அக்காலத்து மன்னர்களின் குணம், நடை, இயல்புகளையும், இவர் அறியவெந்தார்.

அறிஞர் சித்திலெஸ்வை தம் இலக்கியம் பணிகளுக்கு எல்லைம் மணிமுடி வைத்தாற்போலைச் செய்த ஆக்கம் “அஸன்பேயின் கதை” என்னும் ஸமுகநவீவைத்தை ஏழூடி இவைபிட்டாரும். “ஸுயிரத்தொரு இருவு” என்னும் அராபியக் கதையினைப்படித்த தாக்கத்தினாலோ அல்லது ஜஹாப்பியர் கால உரைநடை இலக்கிய எழுச்சியினாலோ தூண்டப்பட்டு இவர் இந் நவீந்த்தைப் படைத்தார். இது பலவேறு முக்கியத்துவங்களைப் பெற்றது. நவியில் எழுந்த முதல் நவீனம் தேவநாயகம்பிள்ளை எழுதிய “பிரதாப முதலியர் சரித்திரம்” [1879] ஆகும். இது போல ஸமுத்திலே எழுந்த முதல் நவீனம் என்ற சிறுப்பை “அஸன்பேயின் கதை” [1885] பெறுகிறது. அதேவேளை தயிழில் எழுந்த இருண்டாவது நவீனமும் இதுவாகும். தமிழில் வெளியான மூன்றாவது நவீனமும் ஸமுத்தவரான, திருகோணமலை இன்னாசித்தும்பி எழுதிய “ஊசௌன் பாலந்தை கதை” [1891] ஆகும் என்பதும் நாம் பெருமைய்டும் விடுயமாகும்.

இக்கதை மத்திய கிழக்கு நாடுகள், வட இந்திய ஆசியப் பிரதேசங்களுடன் தொடர்புள்ளதோரு சம்பவங்கதை. அராபிய இருஷகதைகளில் ஈடுபோடு கொண்டவரும் ஸமுத்து இல்லாமிய மழுங்களுக்கி முன்னோடியுமான சித்திலெஸ்வையின் இம்முயற்சி

காந்தி ஸ்கூல்ஸ் மூலமாகங்

வேதநாயகரம் பிள்ளையின் பரந்துபட்ட கிளைக்குதைப் போக்குவரிசின்றும் வேறுபட்டதாக, விழுவிழுப்பானதும் ஒளவு மரப்பண்புள்ளதுமான கதையாக அமைகிறது. சித்திலெவ்வை இந்நவீனத்தில் கையானும் மொழிநடை மற்றும் நால்களில் கைபாண்ட மொழிநடை முறையினின்றும் வேறுபட்டது. ஒரு நாவலுக்குரிய வருணவையேப் பாங்கும் எனிய இனிய வசனநடையும் இந்நாவலை அவர் விழுவிழுப்பாக நபாத்திச் செல்லப் பெற்றும் உதவுகின்றன.

இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் தமக்க வண்ணத்தைக் காட்டி, நவீன இலக்கிய எழக்சியிலும் தம் பங்களிப்பைச் செய்த சித்திலெவ்வையின் தமிழ்த்தொண்டு, காலத்தை வென்று நிலைத்துவிட்டது. அறிஞர் என்ற அடைமொழிக்கு பொருத்தமாகப் பத்திரிகை ஆசிரியராக, ஞானநால் மேதையாக, பாடநால்களின் தொகுப்பாளராக, அரபியிலும், தமிழிலும் இலக்கண விநாபன்றாக இவர் விளங்கினார். இத்தோடு இப்பணி தின்றுவிடவில்லை. தமிழ் இலக்கியத்தின் நவீனதுறையான நாவலிலும் கைவைத்து ஒரு சாதனையை நிறுவினார். இவருடைய அறிவும், ஆற்றலும், தமிழ்ப்புல்லையும் ஒப்பற்றலை. இவருடைய சமூகத் தொண்டுக்காக முள்ளிம் சமுதாயம் இவருக்குக் கடமைப்பட்டிருப்பது போலத் தமிழ்த் தொண்டுக்காகத் தமிழ் கலை நல்லுகைகளும் நன்றி பார்ட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளது. நாற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இவர் ஆற்றிய அரும்பணிகளின் விளைவுகள் கால நதியில் கருந்துவிடாது இன்றும் எதிரீந்சசல் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் பெருமையிக்கது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தமிழிலக்கிய வரலாறு பெறும்பாலும் ஆறுமுகநாவலர் எனும் தனிமனித் ஆஞ்சைமயை அடிப்படையாக கொண்டு விளங்குகிறது. ஆறுமுக நாவலரை தவிர்த்து 19ம் நூற்றாண்டு துரிதமிக்கிய வரலாற்றை எவ்வும் நிறைவு செய்யமுடியாத அளவிற்கு அவரின் பன்முகப்பட்ட பணிகள் அமைந்து காணப்படுகின்றன. மொழி, இலக்கிய, சமய சமூகத்துறைகளில் அவர் தமது முழு ஆஞ்சைமயையும் செலுத்தியவரென்றாம்.

1822ல் நல்லூரில் கந்தப்பின்னை சிவகாமி தம்பதிகளின் மகனாகப் பிறந்தவர் ஆறுமுகநாவலர். இவரது குடும்பமே ஒரு கலைக்குடும்பம் எனலாம். இவரது தந்தை கந்தப்பின்னை சிறந்த ஒரு நாடக ஆசிரியராகவும் பள்ளொழி வித்தகுராகவும் விளங்கியவர். தமையனார் பரமானந்தப் புலவர் பலதால்களை இயற்றியவர். இத்தகைய கல்வி கேள்விகளில் சிறந்த நிலப்பிரபுத்துவ குடும்பப் பின்னணியே நாவலரை சொல்லுதிருக்கும், சுருதிக்கும், வெண்ணிறுக்கும் அந்தக்காண வைத்தது எனலாம்.

ஆறுமுகநாவலர் ஆரம்ப காலத்தில் நல்லூர் கப்பிரமணிய உபாத்தியாயர், நல்லை வேலாடுத் முதலீயர் ஆகியோரிடம் கல்வி கற்றார். பின் யாழ் மத்தீய கல்லூரியில் ஆர்க்கிலக் கல்வியை பெற்றார். இருபாலை சேனாதி ராஜ முதலீயர், நல்லை சரவன் முதலுடலவர் ஆகியோரிடம் துமிழை அறிந்தார். பின் ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட்டு தமிழுக்கு சேவை செய்தார். இவரே முதன் முதலில் கிறீஸ்தவ திருமதையான பைவினை தமிழில் மொழி பெயர்த்தவரென்றாம். காலப்போக்கில் தன் ஆசிரியப் பணியை உதறவிட்டு சைவ மதப்பிரசாரகராக மாறினார். அநந்து அக்கால குழந்தை பெரிதும் அவருக்கு துணை புரிந்தது அவ்வாறு பிரசக்ராக இருந்தது மட்டுமேன்றி சமய தொண்டும், தமிழ் பணியும், சமூக சேவையும் செய்வதில் ஈடுபட்டார். அவற்றோடு சைவப்

முக்கு இலக்கிய முறைகள்

பாராலோகனையும் திறுவி “பாலபாடம்”, “பாலபோதினி” பேர்க்கு
பாடநால்களையும் ஆக்கி உதவியவர். இவர் நாவன்னமையையும்,
சமயத்தொண்டையும் பாராடி திறுவாடுதூஞ் ஆதீஸ் இவருக்கு
1849ல் “நாவலர்” என்ற பட்டத்தை வழங்கிக் கொடுவித்தது.

அழுமுக நாவலர் என்றுமே முதலில் நினைவில் வருவது,
அவர் உரை நடைக்காற்றியப் பங்களிப்பே நவீன உரைநடையின்
தந்தை என்ற பெருமை இவருக்குரியது வித்துவ நடையிலே
செய்யுள் இயற்றும் தன்மை கைவைப்பிற்ற இவர் காலத்துக்கேற்ப
பொதுமக களின் பயன் பாட்டட கருத்தி கொண்டு
உரைநடையைபே தனது பிரதான ஜுடகமாக கொண்டவர். இவர்
காலத்தின் முன்பே உரைநடைப் பண்டிகள் தமிழில் பிரசவித்து
விட்டன எனினும் வீரமா முனிவரின் பின் தயிழ் உரை நடையில்
புதிய பரிநாமம் கண்டவர் அழுமுக நாவலரே என்னாம். இரு
முக்கிய அம்சங்களான கடின சந்தி விகாரங்களை நீக்குதல்,
நிறுத்தந் குறிப்பிரயோகம் ஆகியவற்றை கைபாண்டு உரைநடையை
எளிமைப்படுத்தியவர்.

இவற்றோடு மட்டும் அன்றி ஒரு யதார்த்த இலக்கிய வாதிபாக
இவரைக் காண்கிறோம். இதனால் இவர் காலத்தில் சிலவெகு
சனங்களுக்கு விழுாதியாகவும் தோன்றுகிறார். தாம் முரண்படும்
விடபாங்களோடு தொடர்பு கொண்டோரோடு சர்ச்சைகளும் புரிந்தவர்.
குறிப்பாக கிறிஸ்தவ மதக் கொள்கைகளை எதிர்த்து வாதாடியவர்.
இதனால் உரைநடை அமைவில் “கண்டன உரை நடை” என்ற
ஒன்றை தோற்றுவித்தவர். இது அதிகார உரைநடை என
பிற்காலத்தில் வழங்கும் தாக்க நடை ஆகும். இவ்வகையில் உரை
நடைவானின் விடி வெள்ளியான இவர் “வசன நடை கைவந்த
வல்லாளன்” “தம்கால உரைநடையின் தந்தை” என்றவாறு
போற்றப்பட்டது மட்டுமன்றி சோமகந்தரப் புலவரால் பாமாலை
வழங்கி கொடுவிக்கப்பட்டவர்.

நாவலரின் பல்வேறு பணிகளிலே அவர் பத்திரிகை துறைக்கு
அந்றிய பணிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. “உதயதாரகை” “இலங்கை
மாநிலப் பிரதிபண

ரூஸன்”, “இலங்கூபியானி” ஆறிய புத்திரிகைவள் இவைக்கு ஆக்கமும் ஜக்கமும் காந்தியவை மனம் கொள்ளாத்தக்கலூ, இப்பத்திரிகைத் துறையோடு பதிப்புத் துறைக்கும் பேருதவி செய்துவார்.

முந்தமிழ் இலக்கிய நால்களும், தமிழிலக்கணநால்களும் மீள்பதிப்புச் செய்யப்பட்டு, தமிழ்மூலகில் இன்றும் நிலைக்க இவர் காரணமானவர். திருவாசகம், நூபாமணி நிகண்டு, நன்றால் விருத் தியுரை, திருக்குநள் பரிமேஸ்ருக் கூரை, இலக்கணக்கொத்து, கத்தரலங்காரம், அனுபுதி அருணசிரி வகுப்பு, பட்டினத்தார் பாடல், தொல்காப்பிய குத்துரை விருத்தி இலக்கண விளக்க குறைவளி போன்ற இன்னோன்ன இலக்கண, இலக்கிய நால்கள் இவரால் மீள்பதிப்புச் செய்யப்பட்டனவை.

- பதிப்பித்துற துறையில் மட்டும் அன்றி இலக்கிய ஆக்கத்திலும் இவர் சிறந்திருந்தார். “பாஸ்பாடம்”, “இலக்கணச்கருக்கம்”, “இலங்கை பூமிசாஸ்திரம்” எனும் நால்கள் இவர் ஆக்கங்களே என்னாம்.

தனி ஒரு மலிநனாக இன்று பழ்தொன்பதாம் நாற்றாண்டில் அன்ற செய்த துமிழ் இலக்கண, இலக்கிய செயற்பாடுகள் அவரை ஒரு வியந்தகு தமிழுத் தந்தையாகவே இனம் காட்டுகிறது தமிழுக்கு மட்டுமின்றி அவர் சைவத்துக்குச் செய்த தொண்டுகள் மேலும் தோல்தது நோக்கத்துக்காலை, இவ்வகைப் பெற்றியுடைய ஈழம் தந்த பெருமகன் 1879ல் தன் பூதவுடலை நீந்துப் புகழுடல் எய்தினார்.

05.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை

1832ம் ஆண்டு ஆவணித்திவுக்கள் 29ம் நாள் யாழ்ப்பாளைத்துச் சிறுப்பிட்டியிலே வைரவநாதருக்கும், பெருந்தேவிக்கும் புதல்ஸ்ராம்ப் பிறந்தவர் தாமோதரம்பிள்ளை தன் தந்தையாரிடமும், சிறந்த தயிறு வித்துவாணாகிய சுன்னாகம் முத்துக்குமாரக் கவிராயரியறும் சிறுவயதிலே தயிறு பயின்ற தாமோதரம்பிள்ளை, தெல்லிப்பவை அமெரிக்கவிசன் பாடசாலையிலும், வட்டுக்கோட்டை செயினரியிலும் ஆங்கிலத்தில் உயர்கல்வி கற்றார்டு கோப்பாய் போதனா வித்தியாசாலையின் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றிருந்த தாமோதரம்பிள்ளையை சென்னைக்கு அழைத்தவர், ஆறுமுக - நால்வரையும் சென்னைக்கு இட்டுச் சென்ற பேர்சிவல் பாதிரியாராவர் அவர் அமெப்புக்கிணங்கித் தயிறில் முதன் முதல் செய்திகளை வெளியிட்ட “தினவர்த்தமானி” பத்திரிகை ஆசிரியராகத் தாமோதரம்பிள்ளை சென்னை சென்றார் அவரது தமிழ்ப்புலமை பின்னர் அவரேச் சென்னை இராசதானிக் கல்லூரித் தயிறு பண்டுதாக்கியது சென்னை பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்ட போது அதன் முதற்பட்டதாரியாக சித்தியெய்தினார். அவரோடு ப்டதாரியாக சித்தியெய்திய இன்னொருவர் அவரது ஆசிரியாயிருந்த விகவுநாதபிள்ளை ஆவர். அதன் பின் கள்ளிக்கோட்டை அரசாங்க வித்தியாசாலையிலும் சென்னை அரசாங்க வரவு செலவு பகுதியிலும் பணிபுரிந்த தாமோதரம்பிள்ளை சட்டக்கல்வி யயின்று பிள்ளப்பட்டம் பெற்றுக் கும்பகோணத்தில் வக்கீலாகப் பேரெய்திப் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தான நீதிபதியாக புகழடைந்தார். அப்பதவியிலிருந்து ஒய்வு பெற்ற பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தயிறுப் பிரிச்கராகப் பணிபுரிந்தார்.

நீற்தரமாக ஒய்ந்து போகும் வரை ஆர்வத்தோடும் கறுகறுப்போடும் பல நாட்கருமங்களை ஆற்றிய தாமோதரம்பிள்ளை தயிற்நாட்டில் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியராகப் பணியாற்றியதும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதற்பட்டதாரியாக சிறந்தும் அத்தேசத்தில் நீதிபதியாகவும், கல்விமாணாகவும் புகழ்பூத்தது;

அமர் இலக்ஷ்மி முனைச்சன்

வியத்தகு சாதனைகள் மட்டுமல்லது ஈழநாட்டவர் பெருமையோடு பேசத்தக்கவையுமாகும். ஆயினும் தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரும் நன்றியுணர்வோடு போற்றும் தகைமை பெற்றதும் அவர் பதிப்பித்த நால்களின் மூலமாகவாகும் திறமைவாய்ந்த ஒரு பதிப்பாசிரியராக, அந்துறையில் சிறந்த ஒரு வறிகளடியாக அவர் என்றும் தமிழ் உலகில் நினைவு கூறப்படுவார்.

அவர் 1853 இல் கோப்பாய் வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராயிருந்த வேணாயில் நீதி நெறி விளக்கத்தை உடையோடு வெளியிட்டாராயினும் செல்லுக்கிணரையாகக் கிடந்த பண்டைத் தமிழ் நால்களை மக்கள் மன்றத்திற் பலனிவரவிடும் முயற்சியில் அவர் மும்முரமாக முனைந்தது ஆங்குநாவளர் உடன் இனைந்த பின்னரோயாகும். அவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாகவும் காவலாகவும் அமைந்து உலோகோடகாரப் பணிகளில் ஈடுபட்டனர்.

சில புலவர்கள் இல்லங்களிலே அச்சுச்வடிகளாக சிறைந்த தமிழைத் தேடியெடுத்து உயிரோடு உலவவிடும் போருட்டுத் தாமோதரம்பிள்ளை எடுத்த முயற்சிகள் எளிதிற் கைக்கடியவை அல்ல. வருவாயிறிப் பெரும் பணச் செல்லவேயே வேண்டி நின்ற அம்முயற்சிகள் வேறுபல துங்பாங்களையும் தருவனவாயிருந்தன. தமது கலித்தொகைப் புதிப்புறையிலே தாமோதரம்பிள்ளையே அதனை பின்வருமாறு கலைகின்றார்.

“ஏடு எடுக்கும் போது ஒரு சொரிக்கிறது, கட்டு அவிழ்க்கும் போது இதழ் முரிக்கிறது. ஒற்றை புரட்டும் போது துண்டாய் பறக்கிறது. இனி எழுத்துக்களோ வென்றால் வாழுந்தலையுமின்றி நாலுபழும் பாண்க்கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கின்றன”.

இவ்வாறு குறிப்பிட்டார் தாமோதரம்பிள்ளை. அது மட்டுமன்று சில திட்டங்களியதுபயிருந்த ஏட்டுப்பிரதிகளைத் தேடி எடுத்துச் சொள்ந்து

சமீப இலக்கிய முஸ்கூர்
முரீந் து பறந் த ஏடுகளை ஒருவாறு ஒழுங் குபடேத் தி
வாலுந்தலையுமின்றி குழம்பிக்கிடந்த எழுத்துக்களைச் சிரமப்பட்டு
பரிசோதித்தும் பிழையின்றி பிரதிசெய்தும் வரவு நோக்காரு
செலவிட்டுப்பதிப்பித்து வெளியிட்டபோது அவற்றுக்கு கூபாளாக
வசயிருக்களையும் ஏற்றுச் சுகிக்க வேண்டியதாயின்று குறைகளான்பதே
பாண்டித் தியத் திற்கு இலட்சண மெனக் கருதிய
புலமைக் காய் ச் சல்காரர் சிலர் திரைமலைவிலிருந் து
தாமோதரம்பிள்ளையைத் தூந்திய போது ஆழமுகநாவரே
அவர்களுக்கு நல்வறிஷ்க்கார் கொடுக்க நேர்ந்தது

தயிழ்நால்கள் செல்லுக்கிரைபாகக் கிடக்க அவற்றைப் பேண
நினையாது தம் புலமையே பெச்சித் தின்று கொண்டு கிடந்த
பண்டிதாகளின் வாழ்த்தை எதிராராது, வசையைப் பொருப்படுத்தாது
தாமோதரம்பிள்ளை தம் கருமே கண்ணாயினார். தம் கைப்பொருளை
மட்டுமேன்றிக் கண்ணீரையும் வியாவையையும் கூட உரமாகப் போட்டு
“தொல்காப்பியச் சொல்லதுகாரச் சேஞ்சுவரையருரை”,
“வீரசோழியம்” “திருத்தணிகைப் புராணம்” “இறையனார்
அகப்பொருள்” “தொல்காப்பிய பொருளாதிகார நச் சினார்க்கிளியர்
உரை”, “கலித்தொகை”, “இலக்கணவிளக்கம்”, “குளாமணி”,
“தொல்காப்பிய எழுத்துகிகார நச் சினார்க்கிளியர் உரை”,
ஆசியவற்றை சீராக வெளியிட்டார். அவற்று தமிழ்ப்புஷ்டிமையும்
ஆங்கில அறிவும் அப்பதிப்புக்கள் செம்மையை உதவின.

நாமாகவும் சில நூல்களை இயற்றிய தாமோதரம்பிள்ளை
சிறந்த உரையாசிரியராகவும் வல்லமைப்பளவராகவும் திகழ்ந்தார்.
அன்றைய தேவைகளை நன்குண்டந் காரணத்தால் விததியாசாலை
ஒன்றினையும் அவர் ஸாலையில் நிறுவினார்.

இந் நாற்றாண்டிலே தேசிய உணர்வும், விடுதலையுள்ளவும்
பாரம்பரிய உணர்வும் எம் உள்ளங்களிலே உதயமாகவும் எதது
வாழ்வையும், மொழியையும், பண்பாட்டையும் தனித்துவத்தையும்
நாம் வளர்த்துக் கொள்ளவும் எமக்கு உதவியளிக்க எதது

தமிழ் இலக்கிய முனைகள்

பண்டெந்தால்கள் பலவற்றை பாதுகாத்துப் பழப்பித்து வெரியிட்டு அதையையில் சிறந்த ஒரு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்த தாமோதரம்பிள்ளை இந்நாஸ்தான்டு பிறந்த அன்று தம் பூதவுடலை நீத்தார். அவருடைய புகழ் அவரது பதிப்புக்களிலும் ஏனைப்பணிகளிலும் வன்றும் வாழும்.

06.

தங்கத்தாத்தா நவாலியுர் சோமகந்தரப் புலவர்

ஈழத்துப்பூதன் தேவனார் காலம் முதலைக் கீன்று வரை ஈழத்திலே தோன்றிய புலவர்களுள் சிலரே ஈழத்துச் செய்யுள் இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றுள்ளனர். அத்தகையோர் வரிசையில் வைத்தென்னைத் தழுந்தவராகவும் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலப் புலவர்களுள் முக்கியத்துறை வாய்ந்த ஒருவராகவும் சோமகந்தரப்புலவர் விளங்குகின்றார். அத்துடன் 19ம் நூற்றாண்டின் பிறபகுதியிலும் 20ம் நூற்றாண்டின் முந்பகுதியிலும் வாழ்ந்து ஈழத்துச் செய்யுளிலக்கிய வரலாற்றில் பழையமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலஸரக அமைந்த புலவர்கள் வரிசையிலும் சோமகந்தரப் புலவருக்கு முக்கிய ஜிடமுண்டு. சோமகந்தரப்புலவரின் இலக்கியப் பணியினை அவர்காலப் பின்னணியில் வைத்து மதிப்பிடுவிடத்துத்தான் அவரின் இலக்கியப் பணிபின் சிறப்பினையும் ஈழத்துச் செய்யுளிலக்கிய வரலாற்றில் அவர் பெறும் முக்கியத்துவத்தினையும் நாம் முழுமொயாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

20ம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் ஈழத்தில் எழுந்த செய்யுளிலக்கியங்களுள் பெரும்பாலானவை சமயசம்பந்தமான வையாகவே அமைந்துள்ளன. சில காலப்பகுதிகளில் முக்கியமாக 17ம், 18ம், 19ம் நூற்றாண்டுகளில் சமயமே இலக்கியத்தின் தனிப்பொருளாக அமைந்துள்ளது எனக் கற்றத்தக்க வகையில் சமய உள்ளாக்கம் பெற்று இலக்கியங்கள் தோற்றும் பெற்றுள்ளன. தலங்களையும், தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள தெய்வங்களையும் போற்றுவவைகவும் விரதங்களைப் போற்றுவனவாகவும் அவை அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். பெரும்பாலும் பிரபந்த இலக்கியங்களாகத் தோற்றும் பெற்ற அவற்றில் மரபுவழிவந்த யாப்புக்களை அதாவது விருத்தம், கட்டளைக் கலீத்துறை, வெண்பா, கலிவெண்பா, கொச்சகம், என்பனவே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. இந்நிலையிலிருந்து அதாவது சமயத்தைப் பொருளாகக் கொண்டு

நூற்று பிள்ளையர் மூலமாகக்

மரபுவழிவந்த யாப்புக்களிலோல் பிரபந்தங்களைப் பாடும் சிலையிலிருந்து
ஸாத்துச் செய்யுளிலக்கிய மரபானது 20ம் நூற்றாண்டின்
நடுப்பதூதியில் மாந்திரமைந்தது சமயத்தை முக்கிய பொருளாகக்
கொண்டிருந்த ஸாத்துச் செய்யுளிலக்கியம் தேசியம், சமூகம்
என்கூவற்றை முக்கிய பொருளாகக் கொண்டு, புதிய யாப்புக்களை
வரவேற்று வளர்ச்சியடைந்தமையினை 20ம் நூற்றாண்டின்
நடுப்பதூதியில் இருந்து எழுந்த கவிதைகளில் காணலாம். இப்புதிய
கவிதைப் போக்கால் கோடிப்பட்ட 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப
காலத்தில் பழைய செய்யுள் மரபு ஒரு வை அருகத்
தொடங்கியதெனினும் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்தில்
வாழ்ந்த புலவர்களுள் சீலர் பழைய செய்யுள்மரபைப் பெரிதும்
போந்தியேன் அவர்களில் சண்னைக்குமாரசாயிப் புலவர் ,
வறுத்தலைவிளான் மயில்வாகனப்புலவர், முதுதமிழுப்புலவர்
நல்லதும்பி, வண்ணை நெ.வை. செல்லையா, சோமசுந்தரப்புலவர்
ஆசியோ சிறப்பாக சூறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சமகாலப் புலவர்களான
இவர்களுடன் ஒப்பிடுயிடத்து சோமசுந்தரப் புலவரே 20ம்
நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சமயத்தைப் பொருளாகக் கொண்ட
மரபுவழிப்பட்ட பிரபந்த இலக்கியங்களை அநிகம் பாடினார் எனலாம்.

“அஞ்செ முகத்தவர் கொஞ்சி முகந்தி மாஞ்சமுகப்பதுமம.....”

என முருகனைப் போந்திப் பதினிட்டாவது வயதிற் பாடத்தொடங்கிய
சோமசுந்தரப்புலவர் பத்தாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாடல்களைப்
பாடியுள்ளார் அவற்றுள் பெரும்பாளனவை சமய உள்ளடக்கம்
கொண்டவையாகும். தலங்களையும் அவற்றில் எழுந்தருளியுள்ள
தெய்வங்களையும் போந்தும் பிரபந்தங்களாகவும் முருகன், நாமகள்,
இலக்குமி, முதலான தெய்வங்களின் மேலான பிராத்தனைப்
பாடல்களாகவும் சூச வசமய உண்மைகளை விளக்குகின்றன.

தலங்களின் அடிப்படையில் பெரும்பாலான தமது
சமகாலப்புலவர்களைப் போன்று பதிகம், ஊஞ்சல் என்னும் இரண்டு
பிரபந்தங்களையும் அதிகம்பாடிய சோமசுந்தரப்புலவர் அத்துடன்
அமையாது கலம்பகம், நாண்மணிமாலை, அட்டகம், அந்தாதி,
திருப்பள்ளியெழுச்சி, சிலேடைவெண்பா ஆகிய பிரபந்தங்களையும்

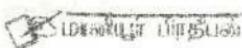
தாநு தீவிட்டிய குலவர்மா பாஷ்யப்பன்ஸார். தலைகளில் அழப்பல்டயில் புலவர் பாஷ்ய பிரைப்பந்தான் யாவுற்றிருப்பும் விழுத்து வளக்கூடி முடியாது எனினும் புலவரின் பதிகங்கள் சிலவுற்றிருத்தும் “அட்டகீரிக்கலம்பகம்”, “நால்கொல்யாந்தாதி” , “தநினேச் சிலேடைவென்பா” ஆகிய இலக்கியங்களினதும் சிறப்பிலே போற்றாதிருக்க முடியாது கதினைச் சிலேனா. வென்பாவில் ஒங்கவேறு வென்பாவின் முதலிரண்டடக்கஞாம் கதின் கூழத்தில் சிறப்பிலே சிலேடையந்துவிட கூழசின்றன கதினை-த்ததெத்தின் பெறுமையினை விளக்குமிடத்துப் புலவர் கதின்கூழத்திற்குச் சிறப்பாக உரிய செய்திகளையும், காட்சிகளையும் சிலேடைகள் மூலம் விளங் கிளமை சிறப்பாக உள்ளதுகளைத்தில் முருகக் கடவுள் உறையும் பேடகம் யானை மேல் ஏற்றி வள்ள செய்யப்படும் அதனையும் அங்காலத்தில் தினை மா விளக்குகள் ஏற்றப்படும் தன்மையையும் சேர்த்து முருகன் உறையும் பேடகம் யானை மேல் ஏறும் கதினை (கம்பமா யானை) என்றும் நல்ல பகவின் நெய்யில் ஏரியும் விளக்குகள் தினை மாவாகிய தகவியிலே ஏறும் கதினை (கம்பமா/தினைமா) என்றும் சிலேடையாக அனுமத்துக்கொட்டுகிறார்.

“நம்பவுறை பேசுமும் நல்லாவின் நெய்விளக்குங் கஷபமா வேறுங் கதிரையே...”

எனும் அடிகளிற் இதைக்காணலாம் காணலாம்.

பிரார்த்தனைப்பாடல்களுள் “நாமகள் புகழ்மாலை” பாடல்கள் ஈழத்துச் செய்யானிலக்கிய வரலாற்றில் சோமாகந்தாப் புலவருக்கு சிறப்பிடத்தினை அளிக்கக் காரணமாய் உள்ளன.

சிவனாருள் பெற்ற மனிவாசகர் சிவன் தம்மை ஆட்கொண்ட மையை வியந்தும் அவன் அருளை வேண்டியற் றள்ளாம் உருசிப்பாடிய பாடல்களை நிருவாசகத்திற் காண்பது யோல் நாமகள் அருள் பெற்ற சோமகந்தரப் புலவர் நாமகள் தமக்கு அருள் புரிந்தமையை என்னியும் அவள் அருநஞ்காக ஏங்கியும் நாமகள் சிறுப்பிலை எடுத்தோதிப் பாடிய பாடல்களை நாமகள் புகழ் மாலையில் காணலாம். புலவர் நாமகளைத் தயிற்குத் தெய்வமாகப் போற்றியமையால் தமது காலத்தில் தயிழ் மொழி பறக்கணிக்கப்பட்ட தன்மையினையும் நாமகள் மேற் பாடுவா

சோமகந்து ஆங்காங்கு குறிப்பிடுகிறோம்.

“ஈவ சிந்தாந்த கட்டளைக்கும்பி”, “பதி, பச, பாச விளக்கம்” என்னும் செய்யுள் நூல்களும் உரையும் செய்யுளும் கலந்துமைந்த “உயிரினங்குமரன்” என்னும் நாடகமும் சைவ சமய உண்மைகளை விளக்குகின்றன. இவற்றுள் சைவ சிந்தாந்த கட்டளைக்கும்யியில் சைவ சித்தாந்த கருத்துக்களை எளிமையான கும்யிப்பாடல்களிலே தெளிவாக விளக்கியதுன் மூலம் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களை செய்யுளில் எளிமையாக விளக்கிய சிறப்பினை சோமகந்தரப் புலவர் பெறுகிறார். “உயிரினங்குமரன்”

நாடகம் சைவசித்தாந்தக்கருத்தினை கறை மூலம் விளக்குகின்றது. இந்நாவிலும் புலவர் சமூகக் குறைபாடுகளை கட்டிக்காட்டியுள்ளார் புலவர் எழுதிய “கந்தபூணக்கறைகளும் அவைகள் உணர்த்தும் உண்மை நூற்கருத்தும்” என்னும் நாலும் சைவ சமய உண்மைகளையே விளக்குகின்றன.

சமய சம்பந்தமான பாடல்களில் விருத்தம், கட்டளைக் கலீத்துறை, ஆசிரியப்பா, வெண்பா ஆசிய யாப்புக்களையே புலவர் அதிகம் கையாண்டிருள்ளார். மறபு வழிவந்த யாப்புகளிற் பாடியபோதும் அந்தங்கைய யாப்புக்களை கையாண்ட சம காலப்புலவர்களின் ஆக்கங்களோடு ஒப்பிடுமிடத்துச் சோமகந்தரப் புலவரின் சமய சம்பந்தமான பாடல்கள் எளிமையான நடையில் அமைந்துள்ளனமே குறிப்பிடத்தக்கது இல்லவளிமையும் சமய சம்பந்தமான ஆக்கங்களிற் சிறப்பாக “நாயகள் புந்தமாலை”, “உயிரினங்குமரன்” நாடகம் ஆகியவற்றிற் சமூகக்குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டியமையும் சமயப்பிரபந்தங்களைப் பாடிய சமகாலப் புலவர்களிலிருந்து சோமகந்தரப் புலவரை வேறுபடுத்துகின்றன.

தமது சமகாலத்தில் வாழ்ந்த பெரும்பாலான புலவர்களைப் போன்று சமய சம்பந்தமான பாடல்களை மட்டும் சோமகந்தரப்புலவர் ஆக்கியளித்திருந்தால், ஈழத்தின் பழைய செய்யுள் மரபினைத் தழுவி எளிமையும், கவித்துவமும் நிறம்பிய சமயசம்பந்தமான செய்யுளிலக்கியங்களை ஆக்கியவர் என்ற அளவிலேயே அவரின் இங்க்கியப்பணி அமைந்திருக்கும். ஆனால் சோமகந்தரப்புலவர்

தாழ்ந்த இலங்கையை முன்வடிவில்

சம்பா சம்பந்தமான டெல்டாக்ராஃப் காலத்திற்கிழவாகத் தீவிரமாக வருத்தம் செய்யப்பட்டது। பூமில்களைப் பாடியவேற்கால் அந்தக் குதிரைகளைக்கும் சூழினாட்டியாக விளைவுற்றிருப்பது.

நாற்றுதில் ஆஸ்கிடோயர் ஆட்சி நாற்றுப் பால்களில் ஆஸ்கிடோக்ஸிபிலும், மேனாடு ஆகரிகத்திலும் மோகம் களைத் தாழ்த்தவுக்கிணங்க மொழி, கண்டா மொழி என்றும் மறந்துவர். இவற்றைக் கண்ட நாற்றுப்பால்கள் சிலர் சூழியாக சேர்வென் இராமநாதன், சேர்வென் அந்தாசலம், சேர்வென்பிரிசு, சேர்வென் ஜபத்திலைகா ஆசியோர் மூலம் பாற்றுவதேன்று. ஆஸ்ப காலத்தில் ஆத்தவரின் மொழி, பக்காடு என்காலந்தோல் பிரைவேவுட்டும், கயாட்டியைப் போக வேண்டும் என்ற தூய்ப்பட்டன் அவற்றிற்கான முயற்சியில் மடுப்பட்டனர். 2010 நூற்றாண்டின் ஆஸ்மராத்திலேந்தப் பகுதிதைசிய வீழிப்புணர்வு அக்காலத்தில் வாங்குத் தாழ்த்துப் புலவர் சிலின் பாடல்களிலும் பிரதிபலித்தது. பாலவர் துறையப்பொபிள்ளை, சோமந்துப்பலவர் ஆசியோர் சிறப்பாக குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

சோமந்துப்புலவர் சமய சம்பந்தமான பாடல்களை அதிகம் பாடியவிடத்தும், தமதுவூடுக் காலங்களைக்குகளே ஊன்றி அவநானித்து, அவற்றைக் கண்டு பொலம் வருந்தி, அங்குறை ரூபாக வேண்டும் என்ற சிறந்துமடப்பாராக இருந்துகொண்டதான் சமய சம்பந்தமான பயங்கரித்து அவற்றைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தினார். நாமத்து நாற்றாலையில் தமிழ் மொழியின் ஆதாரிக்கப்படாத நிதையினாடும், துவிழ் மொழியினை மக்கள் பூர்க்கணிப்பாகத்தும் ஏ போதுமாயமையும் “உயிரினால்குமரன்” நாடகத்தில் கமத்தொழில், வெட்டுவதூறில் என்பவுற்றநேர மக்கள் கைவிட்டமையானால் வறுமையேற்பட்டது என்று கூறி அத்திதாழில்களின் திருப்பிள்ளை விளக்கியமையும், சாதிவேற்றுவதும் பாராட்டக்கூடாது எனக் கூறியமையும். அந்திப்பிள்ளை உணவு, உணவு என்பவற்றில் மோசங்கொண்டு அவற்றை நம்மக்கள் நமதுங்களுடையாகக் கொண்டுள்ளமையினாக காட்டியமையும் அதற்குச் சான்றாகின்றன.

பூநியவ வென்போன் பூநியிற் புதநது
கோலவா டவுந்துங் குடுமியை யரிந்தும்
வீசையை முக்கால் வீசங் குறைத்து
அந்நிய ருடையுன் தும்முடை யூணாய்
மன்னிய, பலவித மாறுதல் செய்தூர்”

எனவஞ்சு உயிரிளங்குமரன் நாடகத்தின் பகுதிகள் இங்கு நோக்கத்தக்கன. இலங்கைதும் சமயசம்பந்தமான ஆக்கங்களிற் கழக நோக்கினைப் புலப்படுத்திய புலவர் தேசிய, சழகக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் சில செய்யுள் நால்கண்ணாயும் தனிச் செய்யுள்களையும் இயற்றியிருள்ளார். “இலங்கை எனம்”, “மரதனஞ்சலோட்டம்”, “தாலவிலாசம்” ஆகிய நூல்களையும் “செந்தமிழ் மக்கட்கு ஒரு வேண்டுகோள்”, “தொல்புரம் பணத்தொழில் விருத்தி”, “ஜக்கிய வேலைகள்”, “பணமரக்கும்வி”, “பஞ்சமில்லை”, “ஆகேதநியது” ஆகிய தனிச்செய்யுட்களையும் அங்வகையிற் சிறப்பாக குறிப்பிடலாம்.

புலவரின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுனர் வினை சிறப்பாகப் புலப்படுத்தும் இலங்கை எளத்தில் நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திலும் தொழில் முன்னேற்றத்திலும் புலவருக்கிருந்த அக்கறை வெளியாகின்றது. “செந்தமிழ் மக்கனுக்க ஒரு வேண்டுகோள்” என்ற பாடல் தமிழ் மொழியின் பெருமையினையும் ஆங்கிலமொழி மோகத்தினால் தமிழ்தாய்க்கு ஏற்பட்ட அவஸ்ததினையும் கூறி, அந்நிலையை நீக்கித் தமிழ்மொழியைப் போற்றுமாறு மக்களை வேண்டுவதாக அமைந்துள்ளது இவை தவிர்ந்த “தால விலாசம்”, “பணமரக்கும்வி”, “தொல்புரம் பணத்தொழில் விருத்தி”, “ஜக்கிய சங்க வேலைகள்”, “பஞ்சமில்லை” ஆகிய பாடல்கள் பொது அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து நாட்டின் பொருளாதார வளங்கருதிய பாடல்களாகவே அமைந்துள்ளன. தேசியப் பொருட்களைப் போற்ற வேண்டும், அந்நியப் பொருட்களுக்குப் பதிலாகத் தேசியப் பொருட்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும். பண்ணியிலிருந்து பெறப்படும் பொருட்களினால் பல வேறு கைத் தொழில் களை விருத்தி செய்வதுடன், உணவுப்பொருட்களையும் செய்து வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி எது பொருளாதாரத்தை பெறுக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்களின் வெளிப்பாடாக அமைந்த அப்பாடல்கள் நாட்டின் பொருளாதார 26

குழந்தைக்காக முதல்களை

முன்னெற்றத்திலும் தேசியப் பொருட்களின் பயன்பாட்டிலும் புலவர் ஈடுபாடு நொண்டிருந்தமையைக் காட்டுகின்றன.

“வாய்ச்சிட்ட கற்பகதாரு வெறும்பண

மதுரப் பழத்தினை யாமறந்தே

ஈசம் பழத்திற்கு வாய்யுறிக் கைப்பொருள்

இழக்கின்ற வாரெந்ன ஞானப்பெண்ணே

செங்கதி ரோங்குடி மிந்தப் பலகாரம்

செய்துவைத் துத்தின்ன மாட்டாமல்

அங்கே பிற்சமைத் திங்கே விடுமவைக்கு

ஆசைப்பட்டோமாதி ஞானப்பெண்ணே.”

என்னும் பாடல்கள் உதாரணமாக நோக்கத்தக்கனவை “ஆடு கதறியது” என்னும் பாடல் புலவர் காலத்தில் சமூகத்தில் நிலவிய பலியிடும் கொடிய வழகத்தினை நீக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் எழுந்த சீரிருத்தப் பாடலாக உள்ளது. இவற்றைப் பார்க்குமிடத்து சமயசம்பந்தமான பாடல்களை ஆக்குவதில் அதிக கவனம் செலுத்தியிராவிடில் காலத்தின் குரலாகப் பல சமூக தேசிய உள்ளடக்கம் கொண்ட பாடல்களைப் புலவர் பாடியிருப்பார் என என்னத்தோன்றுகிறது. சமூக, தேசியக் கருத்துக்களின் வெளிப்பாடாக அமைந்த புலவரின் பாடல்களில் புதிய யாப்புக்களே பெரிதும் பயின்று வந்துள்ளன.

இந்த வகையிற் பண்ணமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாக அமைந்த சோமகுந்தரப்புலவர் தாயியற்றிய குழந்தைப் பாடல்கள் மூலம் ஈழத்துச் செய்யாரிலக்கிய வரலாற்றில் குழந்தைகளிடம் தாம் பெற்ற சிறப்பிடத்தை மேலும் வலுப்படுத்தியுள்ளார். திரு. கே. எஸ். அருணந்தி அவர்களின் தூண் தூலி னால் குழந்தைப்பாடல்களை ஆக்கும் முயற் சீயில் ஈடுபட்ட ஈழத்துப்புலவர்களுள் சோமகுந்தரப் புலவரே ஈழத்துக்குழந்தைகளின் அங்பவத்திற்கேற்ற சிறந்த பாடல்களைப்பாடியுள்ளார். புலவர் அதிக குழந்தைப் பாடல்களைப் பாடவில்லையெனினும் அவர் சிறந்த குழந்தைக் கவிஞராகப் போற்றப்படுவதற்கு அவர் பாடிய குழந்தைப்பாடல்கள் சிறப்புடன் அமைந்தமையே காரணமாகும். புலவர் குழந்தைகளுக்காகப் பாடிய பாடல்கள் “சிறுவர் செந்துமிழு” என்ற நாலில் இடம்பெற்றுள்ளன. அந்நாலில் குழந்தைகளுக்காகப்

முழு பூலக்கரை மூலவர்கள்

பாடிய பொல்காநுபான், மூந்தைகளுங்கு, வீணங்குக்காட்டியிலோயான, தோனின் மற்றைய நால்களில் அனுமதி இலக்குவான பாடப்பிரதிகள் சீவும் இடம் பிழி ரூவினான். தனிப்பாடல் களாகவும் சுதாப்பாடல்களாகவும் : ஜவாப் பாடிய குழந்தைப் பாடல்களுள் “குழந்தைப்”, “குழந்தையினி”, “குழந்தையெல்”, “எலியுஞ்சேவனும்”, “பனாக் கெநாட”, “தூஷாற்றுந்த வேடன்” முதலான பொல்களாகும். இக்குழந்தைப் பாடல்கள் ஒரளை யாழ் ப்பார்னப் புண் பாடு மனை பிரதிபலிப்பானவாகவும் அமைந்துள்ளன. இந்தகைய சிறுந்த குழந்தைப் பாடல்கள் இயற்றுவதில் துவிழ்நாட் டீப் புலவர்களுக்குக் கவிமணி பூசிகவிழாயகம் விள்ளை முன்னோடியாக அனுமதிது போன்று ஈழத்துப் புலவர்களுக்குச் சோமகந்தைப் புலவர் முன்னோடியாக அமைந்து காணப்படுகிறார்.

இவ்விதம் பழங்குளிழ்செய்யுள் மறினன் போதிக் கவிக்குவும் நிரம்பிய பிபுந்தங்கள் ரிலவெந்தை அவிர்த்தம், காலத்திற்கிணற்று வகையில் சமூக, நூசியாக கருத்துக்கல்வைக் கவிதைப் பொருளாக்கி மராவணச்சி கவிகதைக்கு வித்திட்டும், மூந்தைப் பாடல்களுக்கு ஏழிமாட்டியும் சோமகந்தைப் புணர் செய்து இளக்கியப் பணிகள் அவருக்கு ஈழத்துச் செய்யுளிலெக்கிய வழங்குறில் சிறுப்பான ஒரி தத்தினை அவிர்த்துள்ளன.

07. சண்னாகம் குமாரசவாமிப் புலவர்

இன்று நம் இலங்கைத் தமிழ் வரலாற்றைப் பற்றியும், ஈழத்தமிழிலக் கிய வரலாற்றைப் பற்றியும், பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தைப் பற்றியும் பெருமையோடு பீசிமுடிக்கிள்ளதென்றால், அதற்கு உறுதியளித்தவர்களில் சிறப்பாகச் சென்ற நாற்றாண்டில் இலங்கையில் வாழ்ந்து விதந்து குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர் சண்னாகம் குமாரசவாமிப் புலவராவார்.

1854ம் ஆண்டு சண்னாகம் என்ற கிராமத்திலே அம்பலூணப்பின்னைக்கும் சிதம்பர அம்மையாருக்கும் மகனாகத் தோன்றி 1922ம் ஆண்டு இவ்வளக் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டவர். குமாரசவாமிப் புலவர் தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கும் சைவ மறுமலர்ச்சிக்கும் தீர்க்கமான பெரும் பணியாற்றிய ஆறுமுகநாவலருடனும், சி.வெ.தாமோதரம்பின்னையுடனும் பழகும் பேறு பெற்றவர் அவர்களுடைய பணிகளைத் தொடர்ந்து வளர்த்து அவற்றின் பயனை உறுதிப்படுத்தினார். நாவர், தாமோதரம்மபின்னை ஆகியோர் பணியின் பெரும் பகுதி தமிழ் நாட்டிலே நடைபெற்றது. புலவரது தொண்டு ஈழத்திலே பெரிதும் நிகழ்ந்தது தமிழ் இலக்கியம் வடமொழி ஆகியவற்றை துறைபோகக்கற்ற புலவரின் பணி பல துறைகளைச் சாந்ததும் பிரும் பரிமாணங்களைக் கொண்டதுமாகும் அறுபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை அவர் இயற்றியும் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டுள்ளார்.

“வதுளைக் கதிரேசன் பழிகம்”, “வதுளைக் கதிரேசன் சிந்து”, “நகுலேகரர் ஊஞ்சல்”, “மிலேச் சந்த விகந்பக்கும் மி”, “மாலையிரட்டை மணிமாலை”, “கைலையப் பிள்ளையார் ஊஞ்சல்” “சாணக்கிய நீதி வெண்பா” முதலிய பல செய்யுள் நால்கள் புலவருடைய செய்யுள் திற்கையும், சமயப்பற்றையும், ஒழுக்க ஆர்வத்தையும் காட்டுவனவாகும்.

“திருக்கறைசைப் பூராணப் பொழிப்புரை”, “மறைசையந்தாதி

துறை நிலக்கிய முஸ்லிம்

“அரும் பதவுரை”, “திருவாதவுரை பூராணப் பத்துரை”, “கல்வனையந்தாதிப் பதவுரை”, “முத்தக பஞ்சவிஞ்சதி குறிப்புரை” முதலிய உரைநூல்கள் புலவரது பறந்துபட்ட இலக்கிய ஆர்வத்தையும் புலமையையும் மட்டுமன்றி ஆழ ஆராய்ந்து நனுக்கமாக உரை கூறும் திறனையும் காட்டுவனவாகும்.

“யாப் பரங் கலப் பொழிப் புரை”, “அகப் பொருள் விளக்கப்புத்துரை”, “தண்டியலங்காரபத்துரை” முதலிய இலக்கண சந்திரிகை வினைப்பகுதி விளக்கம் ஆகிய இலக்கண ஆழப்பு, நால்களும் புலவருக்குத் தமிழ் இலக்கணத்திலும் யாப்பிலும் அணியிலும் இருந்த உண்ணதமான புலமையினை வெளிப்படுத்துவனவாகும். ஈழத்வர்கள் பண்டைமொழி மறுபக்களையும் இலக்கண வரம்பக்களையும் பேணுவதில் விசேட ஆர்வம் காட்டுவதற்குக் குமாரகவாயிப் புலவர் போன்றவர்கள் அமைத்த அடித்தளமே காரணமாகும் வேண்டும்.

சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் எது நாட்டில் நடைபெற்ற காரசாரமான மறுப்போட்டித்தைத் தமிழிலக்கிய இலக்கண ஆர்வவர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். புதிய மாறுதல்களுக்கு எதிரான ஒரு பண்டிதர் பறம்பரையே சினமுற்று எழுந்தது. காலத்தீயில் ஏந்படும் மாற்றங்களை அப்பண்டிதர்கள் ஒப்பாறுப்பது கண்டு அவர்களைக் கடிந்தவர்கள் கூட, அப்பண்டிதர்களின் இலக்கண ஆர்வத்தையும் பழமைப்பட்டிருப்பது சந்தேகிக்கவில்லை. குமாரகவாயிப்புலவர் போன்றவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட அந்த ஆர்வமும் பற்றும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணக்கல்வி ஆழ வேறுநறவும் வல்லமையோடு வளரவும் காலானமையினை மறுத்தல் சாலாது.

குமாரகவாயிப் புலவரது யாப்பிலக்கணப் புலமையினையும் பற்றினையும் பற்றி விதந்து பேசும் வேளையிலும் சாதாரண மக்களைக் கவனத்தில் கொண்டு கும்மிப்பாடல்களையும் சைவ நால்களையும் இயற்றிய அவரது காலப்பிரக்கரணையினையும் மனதில் கொள்வது அவசியமாகும்.

தமிழ் இலக்கிய முனைகள்

வசநாநல்ட கையெந்த வல்லாளரான ஆறுமுக நாவலர் புயில் நின்ற குமாரகவாமிப் புலவரும் “கண்ணகி கதை”, “தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரும்”, “சீக்பால் சரிதும்” முதலிய வசன நால்களை இயற்றி வெளியிட்டார்.

“ஆசாரக் கோவை”, “நான்மணிக்கடிகை”, “நகுலமலைத் தூறவஞ்சி நாடகம்”, “உரிச் சொல்லிகண்டு” முதலிய பல நால்களைப் பதிப்பித்த புலவர் சில தொகுப்புக்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். பண்டைக் கால இலக்கியங்களைப் பயில்வோருக்குப் பயன்படும் வகையில் இலக்கியச் செல்லகராதி ஒன்றியையும் அவர் வெளியிட்டார்.

யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலும் உள்ள கோயில்களிலும் பாடசாலைகளிலும் புலவர், சமயசம்பந்தமாகவும் கல்வி சம்பந்தமாகவும் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் பொதுமக்கள் மத்தியிற் சமய ஒழுக்கத்தையும் கல்வியறிவையும் வளர்ப்பதில் அவர் கொண்டிருந்த பேரார்வத்தைக் காட்டுவனவாய் அமைந்தன.

“உதயதூரகை”, “இலங்கை நேசன்”, “உதயபாநு”, “இந்துசாதனம்” முதலான ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும் செந்தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகைகளிலும் புலவர் எழுதிய ஏராளமான கட்டுரைகள் இலக்கிய, இலக்கண, சமய வரலாற்றுத்துறை விடயங்கள் பஸ்வற்றை அலகுவனவாய் அமைந்தன. அத்துறைகளில் ஆர்வமுடையாருக்கு இன்றும் குவை பயப்பனவாய் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட அக்கட்டுரைகள் உள்ளன.

கண்டனமொழுகுவதிலும் புலவர் மிகக் கெட்டிக்காராயிருந்தார். ஆறுமுகநாவலர், முருகேச பண்டிதர், சங்கரபண்டிதர் ஆகியோரிடம் அக்கலையினைக் கைவரக் கற்ற புலவர் சமய, இலக்கிய, இலக்கணத் துறைகளிற் போலிக் கல்விமான்களையும் போலிக் கொண்கைகளையும் காரசாரமாகக் கண்டிந்தார். சபாபதி நாவலர் உ.வே.சாமிநாதையர் போன்றோரும் அவரிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.

அத்தனைக்கும் காவலோ தெரியாததைக் கெரிந்ததாக பாவன பண்ணும் மன்பான்மையோ புலவருக்குக் கிண்சித்தும் கிடையாது சந்தேகங்களையும் தீர்க்க ஏனைய கல்வி மான்களை நூடிய அவாது சிறப்பு விதந்து குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை தாபித்த ஏழாவைத் தமிழ் வித தியாசாலையிலும், வண்ணார் பண்ணே நாவலர் விததியாசாலையிலும் நாற்பக்ததிரண்டு ஆண்டுகளாகத் தலைமை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த புலவர் பல சிறந்த மாணவர்களை ஒருவாக்கி எங்கள் நாட்டில் சைவமுந் தமிழும் வளர் வழி கோலியிருக்கிறார். அண்ணாருடைய மாணவருட் குறிப்பிடத்தக்க பலருட்சிலர் மகாவித்துவான் சி.கனேசையர், விததுவான் சிவானந்ததயர், தென்கோவை பண்டிதர் கந்தையாளிர்களை பண்டிதமணி சி.கண்புதிப்பிள்ளை, புலவர் மணி ஏ.பெரிபதும்பிப்பிள்ளை ஆகியோராவர்.

குமாரசுவாமிப் புலவர் யாழ்ப்பானத் தமிழ் சங்கத்திலும், மதுரை தமிழ் ஈங்கத்திலும் விதத்துடை அங்கத்தினராய் விளங்கினார். 1920ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் செந்தமிழ் பரிபாலன சங்கத்தின் பித்துரையின் விளைவாய்ப் புலவருக்கு அரசு சன்மானமும் கிடைத்தது. அவர் மறைந்த போது இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் முதல் பெருமக்களும் பேருதினுக்களும் கங்கினர். அத்தனைப் பொருமைகளுக்குப் பூரியராய்த் திகழ்ந்த குமாரசுவாமிப் புலவர் மீத எளிமையான மனிதர் துன்பப்பட்டுக் கந்துத் துன்பங்களோடு பழனி வாழ்ந்தவர். பத்து ரூபாய் சம்பளத்தோடு ஆசிரியராகிய புலவர் இறுதிக் காலத்தில் பெற்றதும் இருபத்திரண்டே ஆபாய்களைத்தான்.

அவ்வளவு குறைந்த வருமானத்தோடு சிங்கனமாக குடும்பம் நடாத்திய குமாரசுவாமிப்புலவர் தன்மானமிக்கவர். கடன் கேட்க விரும்பாதவர், இலக்கிய, இலக்கண, சமய, கல்விப்பணிகளை எத்தனையை நெருக்கடிகளிலும் சாயவிடாதவர் வெறும் வாய்பசார ஓர்த்ததைகளுக்கு மதிப்பானிக்காதவர். புலவருக்கு அரசு சன்மானம்

தமிழ் இலங்கிய மூலவர்கள்

கிணாட்டுமோது பாராட்டு விழா நடாத்தி மேனதூளைங்களோடு குதிரை வண்டியில் அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல நண்பாகள் விரும்பினர். ஆனால் பல வேலைகள் வீட்டிருக்க இரண்டு முன்று மணிநேரம் முகமண்வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க இயலாதென்றும், ஆறுமைல் தூரத்துள்ள பாடசாலைக்கு தினமும் நடந்து செல்பவனை ஒரு நாளைக்கு குதிரை வண்டியில் ஏற்றி இரங்குவதனால் ஒன்றும் நடந்து விடாதென்றும் கந்திய புலவர் பாராட்டு விழா பற்றிய யோசனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டார்.

வருமானத்தைப் பெருக்கவும் விளம்பரம் தேடவும் கவர்க்கி அரசியலுக்கு பொருந்தவும் பேயாய் அலையும் கலையுலகினைப் பார்த்தவர்களும், பார்க்கிறவர்களும், குமரசுவாமிபுலவர் வாழந்த வாழ்க்கையினையும் ஆற்றிய அளப்பிய பணிகளையும் என்னிப் பாரப்படும் பிறகுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதும் காலத்தின் தேவை எடுத்தனை உணர்வார். ஜம்பது ஆண்கேளுக்கு முன் புலவரைப் பற்றி ஆழகேசரியிலே எழுதிய கட்டுரையில் இலக்கிய கலாசிதி பண்டிதமனி சி.கணபதிப்பிள்ளை பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“காவி வேட்டியினால் விளம்புகளின்று நடமிகள் மாதிரி. தமிழ்ப் பாஞ்சையின் பேரால் புகழ் சம்பாதிக்கின்ற என்னை புலவருக்குக் கிடையாது தமக்கு தாழ்வு வந்த போதும் தமிழுக்கு தாழ்வு வராமற் பாதுகாப்பேதே புலவர்கள் வாழ்க்கையின் நோக்கமாயிருந்தது. செல்லாக்கு உள்ளவர்கள் தமிழுக்குச் செய்யுந் துரோகங்களுக்கு புலவர் அவர்களின் தலை ஒன்றே ஒன்றுதான் தமிழ்நாடு முழுவதிலும் சாய்ந்து கொடுத்து”.

இவ்வாற்றால் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் பணி செய்த புலவரது புகழ்ந்தல் ஈழது இலக்கிய வரலாற்றில் என்றும் நிலைவெற்றதாகும் பாவலர் கூறினார். வெளிநாட்டுச் செலாவனி நெருக்கடியின் தொல்லைகளையும் எம் தேவைகளுக்கு வெளிநாடுகளை எதிர்பார்த்திறப்பதன் அவலங்களையும் அனைவு பூர்வமாக கண்டவர்கள் பாவலர் கூறியவற்றைக் கவனத்தில் கெடுக்காமல் இருந்தல் கூடுமா? தேசத்தின் விருத்தலையினையும் சபாதிக்கத்தையும் உறுதிப்படுத்தப் போகுளாதார அபிவிருத்தி இன்றியமையாதென்ற உண்மையினைப் பாவலர் உணர்ந்திருந்தமையினை என்னி

துறிந்துகொண்டிய முஸலமர்கள்
வியக்காதிருக்க முடியுமா?

இந்த நாட்டிலே கைசுடுத்தக்க கைத்தொழில் முயற்சிகளை மேற்கொள்வதற்கும் இன்னால் தொழிற்கல்வியிலே ஈடுபெறுவதற்கும் ஒரு ஆண்டு கோலாய் பாவலர் விளங்கினர். மனித சக்தி உட்பட்ட இந்த நாட்டின் செல்வங்கள் யாவும் குறை போகாது. இந்தநாட்டு வளர்ச்சிக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்பதில் விருப்புடையராகவும் அவ்வென்றீனம் நிறைவேற்றத்தம்பாலான முயற்சிகளை மேற்கொண்ட பெருமகாளாகவும் போற்றப்படுத்தக்கவர் பாவலர்.

எமது நாட்டில் உணவுத் தேவையை நிறைவேலை செய்யக்கூடிய வகையில் விவசாய வளர்ச்சி காண உறுதி பூண்டுள்ள இக்கால கட்டத்திலே விவசாயம் சம்பந்தமாகப் பாவலர் கூறிச் சென்றங்கே சில ஊன்றிக் காலத்திலே விவசாயம் விவசாயிக்களின் கடன் முதலிய தொல்லைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும், அவர்கட்டு வேண்டிய நீப்பாசன வசதிகள் செய்து தரப்பட வேண்டுமென்றும் அவர் கூறினார். யாழ்ப்பாண விசாயிகள் குடாநாட்டிற்கு வெளியே செல்ல மறுத்த அக்காலப்பகுதியில் வன்னிப் பிரதேசங்களுக்கும்.

இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய உலகில் சீநாப்புராணத்திற்கு அடேது வைத்து என்னைத்தக்கது முகையதீன் பூராணமாகும். அத்துடன் முனாஜாத்து ஆண்டகைமீது. முனாஜாத்தையும் இயற்றியவர் யாழ்ப்பாணத்தை வாழிடமாகக் கொண்ட பதுறுத்தீன் புலவராவார்.

புலவர் அவர்களின் பிறப்பு, கல்வி, மரணம் சம்பந்தமான தகவல்கள் எதுவும் அறியும் நிலையில் சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை என்றாலும் அவரால் இயற்றப்பட்டு இன்று வரை கிடைத்து வரும் இரு நூல்களிலிருந்து அவரைப்பற்றிய செய்திகளை அறியக்கூடிதாக உள்ளது. செந்தமிழழையும் இஸ்லாமிய வழிமுறையையும் ஒன்றுசேரவளர்க்கும் பணியில் யாழ்ப்பாண முஸ்லீம் அறிஞர்கள் பலர் ஈடுபட்ட வந்துள்ளனர். சீநாப்புராணத்தின் முதற் பதிப்பு 1824ல் வெளிவந்தது எனவே தமிழை வளர்க்கும் பரம்பரை ஒன்று 19ம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்துள்ளது இதனால் புலனாகும். இக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களை ஒத்த கவிவாணர்கள் பலர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள் ஒருவரே பதுறுத்தீன் புலவர்.

இவரது படைப்புக்களுள் இன்று நமக்கு முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளது. நபிகள் நாயகத்தின் பேரூரும் சிறந்த மேதையுமான முகியித்தீன் அப்தால் காதர் ஜீஸனியை கதைத்தலைவராகக்கொண்ட முகியித்தீன் பூராணம் என்ற காவியமாகும் இது இரு பாகங்களாக்கொண்டு விளங்குகிறது முதற்பாகம் 40 படலங்களையும் 2100 விருத்தப்பாக்களையும் கொண்டுள்ளது. இவ்விலக்கியத்தை பதுறுத்தீன் புலவர் ஆக்க காரணகருத்தாவாக விளங்கியவர் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த செய்குமீரான் என்பவர் ஆவர். இவ்விலக்கியமே இலங்கையில் தோன்றிய முதல் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம் என வரலாற்று ஆசிரியர்களால் கொள்ளப்படுகிறது.

நமிழ் இலக்கிய முறைகள்

பழனுத்தீன் புலவர்வார்கள் சாந்தமூம் போறுமையும் தயவு தெருட்சியும் தரக்கடிய எல்லாவகையான நூல்களையும் கற்றுத் தெளிந்து கவிபாடும் வல்லவர்கள் எல்லோரும் போற்றும் வண்ணம் மேகம் பொழிகின்ற இயல்பைப் போல கவி பொழியும் நவீராயர் மட்டுமென்றி மரபுவழித் தமிழ் இலக்கியங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதும் முகிதீன் பூராணத்துணைக்கொண்டு நாம் அறியலாம்

புலவரின் கந்பனைத்திறன் அவரது வர்ணனைகளில் செழித்துக் காணப்படுகிறது. மக்கா நகரை வர்ணிக்கும் போது பழும் தமிழ் இலக்கியமரபின் அடிப்படையிலேயே அவர் வர்ணனை செல்கிறது.

“மருவூங் கமல வாவி வண்டிகை செவியிற்கேட்டு விரிசிறை அனங்கள் துஞ்சும் வெய்யவன் கதிர் புகாதங் களிறிறத்தோகையோடும் மருமயில் நடனம் செய்யும் பெருவளம் பழுத்தசோலை பின்னிட நடந்தா ரன்றே” என மக்கா நகரச்சிறப்பு விளக்கப்படுகிறது.

கம்பராமாயணத்தில் கம்பன் சுடபப் வள்ளளை நன்றி உணர்வோடு நினைவு கள்ந்ததை ஒப்ப பதுருத்தீன் புலவரும் முகைய்நின்பூராணம் வெளிவருக்காரண கருத்தாவான யாழ்ப்பாணத்தில் வாந்த உசையின் நயினாரின் மகனான செய்கும்ராணை

“அருளியில் படிக்கும் வாழை
அரும்பொழில் யாழ்பாணத்தில்
ஒரு மொழி தவறா வள்ளல்
உசையினயினான் தன்பாலன்”

என நன்றியறிவோடு நினைவு கோரும் பாங்கு கம்பராமாயண இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை உணர்த்திற்கிறது.

இந்தவகையில் 19ம் நாற்றாண்டில் இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்த புலவருள் ஒருவராக பதுருத்தீன் புலவர் திகழ்கின்றார் அவர் இலக்கியப்பணி முகிபித்தீன் பூராணத் தோடு நின்றுவிடாது பல இசைப்பாடல்களையும் இலக்கிய உலகத்திற்கு வழங்கி அழியாஇடம் பெற்றார்

09.

சொற்கலைப்புலவர் கவாயி ஞானப்பிரகார்

யாழ்ப்பானத்து மரணிப்பாயில் சாமிநாதருக்கும் தங்கமுத்துவுக்கும் மகளாக 1875ல் பிறந்தவரே ஞானப்பிரகார் ஆவார். தமிழ்ச் சௌல்லி சாதி, இன், மத வேறுபாடுகளின்றிப் போற்றுத்தக்க பெருமைக்குரியவள். அந்த அன்னன்க்குப் பிற சமயத் தினரைப் போலவே கத் தோலிக் கரும் அரும்பணியாற்றியுள்ளனர். காவியங்களை இயற்றியும், தமிழ் உரைநடையின் தந்தை யாயிருந்தும், அகராதியமைத்தும், அச் சுவித் தைக்கு அடிகோலியும், மேடைப் பேச்சை அறிமுகங்களையும், சிறுகதை நாவல் என்பவற்றுக்கு அரிச்சுவடாயிருந்தும் அவர்களாற்றிய பணிகள் பலவாரும்.

இந்த வரிசையில் வீரமாழனிவருக்குப் பின்னர் தமிழ் வெள்ளங்குகின்றார். அவருக்குச் “சொற்கலைப்புலவர்” எனப்பட்டும் அளித்துப் பாராட்டிய வேலையில் பகுலவைச் சோமசுந்தர பரதிரியார். “தமிழ் நாட்டில் சிலைசெய்து பாராட்டப்படவேண் எடுவர் கவாயிகள். நதிகள் எல்லாம் கடவில் சென்று சங்கமிப்பது போல மொழிகள் எல்லாம் கவாயிகள் உள்ளத்தில் வந்து ஒன்று கூடுகின்றன” என்று பாராட்டுகிறார். ஞானப்பிரகாரது அறிவாற்றங்களை அருகிருந்து கவைத்த கவிஞர் குத்தானந்தர்.

“செந்தமிழ் மொழியே செக்குமொழிக்கு உயிரின
விளக்கப் புகுந்த வந்தகச் செம்மல்
வெந்துமிழ் வளர்த்த பன்மொழிப் பன்முதன்
ஐந்தமிழ் வல்லோன் அறிவுப் பொழிலோன்.”

எனப் பாராலை குட்டுகிறார்.

ஞானப்பிரகார் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் படித்ததில்லை. சீமைக்குச் சென்று திரும்பியவருமல்லர். பிற மொழிகளைக் குறிப்புற்கு ஆசிரியர்களாக தேடி அலைந்தவருமல்லர். தமது சொந்த முயற்சியாலேயே அறிவுத்துறையில் முன்னேறி அறிஞர் வரிசையில்

முன்னணியில் தீகழ்ந்தார். பல்கலைக்கழக முதலை உதவப்பிரேயாயும் விளங்கினார்.

ஞானப்பிரதாசருக்கு எழுத்தும் பேச்சும் இருகண்களாகும். புத்தகக் குவியல்களின் மத்தியில் மூந்கிக்கிடந்ததைப் பல எழுத்தாளர்கள் குறிப்பிடத் தவறியதில்லை. சிறியவும் பெரியவுமாக அவர் எழுதி அச்சீர்விய நூல்கள் எழுபதுக்கு மேலாகும். தென் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் நடந்த எந்தத் தமிழ்ச்சான்றோ அவகைளிலும் அவர் சிறப்பான இடம் பெற்றார். பேச்சுக்கலையில் அவர் ஒரு சிகுரம் எனக் கூறலாம். அவருடைய உரைகளில் வரலாறுகள், பழந்தமிழ் வழக்குகள், ஆராய்ச்சிகள், பழமொழிகள், திருக்குறள், - சித்தர் பாடல்கள், என்பன வந்து பொங்கி நுரைக்கும்.

யந்த ஆராய்ச்சியாலும் நுண்ணறிவாலும் பூத்த கஞ்சத்துக்களை வெளியாக்கப் பத்திரிகைகளையே துணையாகக் கொண்டார். அவருடைய பல நூல்களில் ஒவ்வொன்றும் ஏதோ ஒரு பத்திரிகையில் வெளிவந்திருப்பதை காணலாம். நமது கருத்துக்களை நியாய பூர்வமாக யாராவது மறுத்து ஏழுதினால் அவற்றைப்புனர் ஆலோசனை செய்ய அவர் என்னினார். மேலும், நூல்களை வாசிப்போர் தொகையிலும் பத்திரிகை படிப்போர் தொகை கூடியதென்ற எண்ணம் அவருக்கு இல்லையாற் போகவில்லை.

மதுரைத் தமிழ்ச் சமகம் நடத்தி வந்த ‘செந்தமிழ்’ என்ற வெளியிடு தமிழ் அபினார்களால் அக்காலத்தில் போற்றப்பெற்றது கவாமி அவர்களுடைய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல அதிலே வெளிவந்திருப்பதைக் காணலாம். “கலாநிலையம்”, “கலைமகன்” என்பவற்றிலும் சத்தியநேசவிலும் கவாமிபாருடைய கட்டுரைகள் காணக்கிடக்கின்றன. ஸ்ரூப்டில் சிறப்புன் வெளிவந்த “ஸ்ரூபேசரி” கவாமிகளின் இனிய நன்பனாய் இருந்து உதவிற்று “காவலன்” எனும் பத்திரிகையிலும் அடிக்கடி எழுதிவந்தார். யாழி “ஆரிய தீராவிட பாஷா விருத்திச் சங்கம்” நடத்தி வந்த “கலாதீதி” என்ற சஞ்சிகையில் தொடர்ந்து எழுதி வந்ததோடு, “சொற்பிதிரவழி” என்ற தொடர்கட்டுரையை வித்தியா சமாச்சாரப் பத்திரிகையில்

நூப்பிரகாசர் முனியால்

வெளியிட்டு வந்தார் “மன்ற வர்ணங்கு” எனும் அனைத்துலக மொழி ஆயாய்ச்சி ஏட்டில் திராவிடமோழி அமைப்பையிட்டு எழுதிய கட்டுரைகளை நாம் என்னளாம்.

ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய நால்களை வரலாற்று நால்கள், வாழ்க்கை வரலாறுகள், சமய நால்கள், பிரசங்கப் பிரசுரங்கள், தமிழராய்ச்சி நால்கள் என வகுக்கலாம். அவர் குருப்பட்டம் எனும் திருப்பட்டம் பெற்ற இருபதாம் நாற்றான்டின் அழும்பகாலத்தில் [1901] காணப்பெற்ற சமய அறிநெறி நால்களைக் கணக்கிட வேண்டுமோயில் கைவிரல்களே போதாவாகும். அவற்றின் வசனநடையும் மணிப்பிரவாளயாய் வடிசாற்கள் கலந்து கற்றோர்க் கள்ளி மற்றோர்க்குப் பயன்படாதவையாயின. கோண்டகாலத்திற் பெய்த பெரும்பூர் போல இந்த வர்த்தியை நீக்கிய பெருமை கவாமி அவர்களுக்கே உரியது.

செபநால்களையும், ஞானவாசகங்களையும் ஆக்கியும் கோவைக் குருமார்களுடைய நால்களைப் புதுக்கிப் பதிப்பித்தும் இறையியல், மெய்யியல், நால்கள் பலவற்றை மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டும், பிரசங்க நால்களை எழுதியும், துண்டுப்பிரசுரங்களை வெளியிட்டும், பழைய நாடகங்கள் வரலாறுகளை நால்வடிவில் அமைத்தும் அவர் செய்த பணிகள் சமயத்துக்கு மாத்திரமன்றித் தயிமுக்குச் செய்த சேவையாகவும் மதிப்பிடக்கூடியவை ஆகும்.

சொந்தகலைப் புலவர் கவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய நால்கள் எல்லாம் வசனநடையிலேயே வெளிவந்துள்ளன. அவருடைய வசனநடை பூவைப்போல் மிருதுவானது. சாமிநாத ஜயர் அவர் கடஞ்சையை வசனநடையும் நல்ல லூர் கவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய வசனநடையும் நண்பர்கள் போலக் கைகோர்த்துச் செய்வதைக் காணலாம். என எழுத்தாளர்களைப் பற்றி அக்காலத்தில் எழுதிய அறிஞர் ஒருவர் துறிப்பிட்டார். கவாமி அவர்களுக்குச் செய்யுள் இயற்றும் திறமை இருந்தும் அவர் அதில் அதிகம் ஈடுபடவில்லை. சமயப்பாடல்களை எழுதியதோடு நிறுத்திக் கொண்டார்.

நம்பிக்கீப் புலவர்கள்

நாற்பது ஜம் பது ஆண் கேளுக்கு முன்பு உயர்தர வகுப்புக்களின் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு வேண்டிய நூல்கள் தமிழில் கிடைக்கவில்லை. தாவரவியல், விஷங்கியல், பொதீகம், இரசாயனம், தத்துவம், தருக்கம், முதலான பாடங்களைப் படிக்க இப்போட வேண்டியதாயிற்று. பிரநாட்டு நல்லழிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும் என்ற பாரதியர் தேவையை உணர்ந்து அவற்றிற்கு ஆவன செய்தார்.

தருக்கம் பயிலுவோர்க்கு “தருக்க சங்கிரகம்” என்றோரு சிறு நூலேயிருந்தது. அது காலத்துக்கும் தேவைக்கும் ஏற்றதாய் இருக்கவில்லை. எனவே தருக்கம் பயிலும் மாணவர்களுக்கு ஒரு நூல் இன்றியமையாதது எனக் கண்ட சுவாமியர் “தருக்க சாஸ்திரச் சுருக்கம்” என்ற நூலை வெரியிட்டார். கருக்கமாயினும் அது முந்நாறு மக்கங்களைக் கொண்டது கல்வித்துணைக்கள் அழிபதியே நூலைப் பெரிதும் பாராட்டியுள்ளார். இருபத்தொரு நூல்களிலிருந்து ஆதாரங்கள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. இந்நால் பாலபண்டி, பண்டித பரீட்சைகளுக்குப் பல காலம் பாடப்பட்டத்தகமாக இருந்ததை இங்கு குறிப்பிடல் நன்றாகும்.

பழைய நாகரிகத்தின் புகழ் படைத்தவர்களாய் இனிமேயான மொழியை உரிமை கொண்டவர்களாய்த் தென்னிந்தியாவைத் தங்கள் தாயகம் என்று கறும் தமிழ் மக்களுடைய தொங்கமையையும், பழக்க வழக்கங்களையும், தினங்கள் பகுப்புக்களையும் ஆராய்ந்து “தமிழரின் பூர்வீக சரித்திரமும் சயயமும்” என்ற நூலை எழுதினார்.

தொல்காப்பியனாரே நைவைக்கந்த துணியாத துறையில் தமது அறிவு நூட்பத்தாலும் பன் மொழிப்புலமையாலும் ஆராய்ச்சி செய்ததலைப்பட்டார் சுவாமிகள். மொழி நூலுக்கும் இலக்கண நூலுக்கும் நூலும் சேலையும் போலத் தொடர்பிருந்தாலும் மொழிநூல் வேறு இலக்கண நூல் வேறு என முதலில் ஞானப்பீர்காசர் தெரிவித்தார். அங்குமட்டுமேன்றித் தமிழில் தீசைச் சொற்களின் செல்வாக்கையும் இனங்காட்டனர்.

“நம்பி மொழியில் பல்கிப் பெருகிய தொகைச் சொற்களைக் கணாந்துபின் தெள்ளி எடுக்கும் தூய தமிழ்ச் சொற்களை ஆராய்ந்தால்

முற்று இலக்கிய மூலங்கள்

அவை ஒரு சிறுங்க அளவினதாகும்”

என்ற அவர் கூற்று இதனை நியாயப்படுத்துகிறது

தமிழ்ப்பெருங்குடி மக்கள் தொடக்கத்தில் பாண்படுத்திய சொற்கள் எவை? அவை எவ்வாறு கிடைத்தெழுந்தன? ஏன்பாற்கிறத் “தமிழ் அமைப்பு வரஸாறு” என்னும் நூலில் ஆராய்கின்றார். பல நாற்றுக் கணக்கான சொற்கள் ஒத்த இனம் கொண்ட கூட்டம் கூட்டமாய் வருவதையும் அவற்றில் குடும்பச்சாயல் போன்ற ஒற்றுமையினுப்பதையும் அவர் பல்வேறு எடுத்துக்காட்டுகொல்ல டுஸ்பட்டுத்திடுள்ளார்.

மாணிட அநிவை விரிவடைந்த வரலாறுகளையாராய்ந்த “மாக்கமுல்ஸ்”, “கலைஞர்” என்ற அறிஞர்களின் மொழி உறுபத்திக் கொள்கையையும் கருத்தோடு நோக்கினார். தமிழ்மொழிப் பரப்புக்கு மூலவேர் இடம்பற்றிய கட்டுக்களே எனத் துணிந்து அ. இ. உ எனும் மூன்று கட்டுக்களோடு ஏற்றத்தையும் சோத்துக் கொள்ளுகிறார். ‘மொழியில் இன்றும் ஏற்ற ஒரு கூட்டாய் இருப்பதையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். இச்கட்டுக்கள் இடம்பற்றியும் தொழில் பற்றியும் பெருநில வளர்ந்த உள்ளமையைக் கறுகிறார். இவ்வாறு ஆராய்ந்தபோது தமிழ்ச்சொங்களின் சில தாதுக்கள் பிறமொழிகளில் கலந்திருப்பதை அவர் காண நேரிட்டது வடமொழியில் இருந்தே தென்னித்திய மொழிகள் அனைத்தும் தோன்றின என்று தமிழ் நாட்டினால் கொண்டிருந்த கருத்தை எடுத்தெறிந்தார். வடமொழியில் சில திராவிடச் சொற் கள் குடிபுகுந் திருப் பதையும் வெளியிட்டார். இவற்றை விளக்க

“தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி” என்ற அரிய நூலிலான்று இவர் அயராத முயற்சியினால் தமிழுலகிற்குக் கிடைத்தது.

ஆரிய மொழிகநூடன் தமிழுக்குள் தொடர்புகளையிட்டு ‘டெயிலி நியூஸ்’ [Daily news] பத்திரிகையில் பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டார். சபியேய மொழியைக் கற்ற பின்னர் அம்மொழி சுமேரிய மொழியின் கிளைமொழியைக் கருதியதோடு, சுமேரிய மொழிக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள தொடர்புகள் பற்றி “இலங்கையின் பூர்வீகம்” என்ற இதழிலும், உலகமொழி வரலாற்றுப் பத்திரிகையிலும்

தமிழ் திலக்கிய மாணவர்கள்

ஸழதித் தம் கருத்தை நிலை நாட்ட இனிது முயன்றார். இவற்றால் தமிழ் உலகத்தாய்மொழி என நிரூபிக்க என்னிவார். அவர் கருத்துக்களை இன்னும் பிற அழிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

இந்தியாவின் பூர்வ வரலாறுகளை அராய்ந்தவரும் இந்தியப் புதைபொருள் ஆராய்ச் சிக் கழகத் தலைவரும் பம் பாய் ப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியருமான அறிஞர் கெராஸ் அவர்கள் நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் அழிந்து போன சிற்துநதிப் பள்ளத்தாக்கின் கற்சாசனங்களை வாசிக்கச் சுவாஸி நானப்பிரகாசரிடமே வந்தாரென்றால் அது தமிழ்க்குலுத்துக்கே பெருமதறும் செய்தியன்றோ. இவ்வாற்றால் சொற்கலைப்புலவரின் தமிழ்ப்பணிகள் சொல்லுந்தாயின்றி இலக்கி வரலாற்றில் என்றும் நிலைத்து அமைந்துள்ளன.

10. வித்துவ சிரோமனி சி.கணேசையர்

புன்னாலைக்கட்டுவனைச் சேந்த சின்னையாவக்கும் சின்னம்மூரூக்கும் 1879ல் மகளாகுப் பிறந்தவரே கணேசையர். மூத்துத் தமிழ் வரலாற்றில் நாவலர் வழிவந்த இலக்கிய வித்தகன் இவர். நல்லத்துவ இலக்கிய நாட்டமும் உரைநடை விரும்பும் இவரை தமிழுக்கு வழிப் படுத்தின. வித்துசிரோமனி பொன்னம்பல்லின்னை, நமச்சிவாய தேசிகர், முருகேச பண்டதுர் ஆசியோரைக் குருவாகக் கொண்டு இலக்கண வழிப்படி இலக்கியம் உரைத்த பெருமைக்குரியவர். தமிழ் மொழியை மட்டுமேன்றி வட்மௌரிப்புல்லமையைபும் வழிவழிபாகக் கற்றதால் இருமரபுகளிலும் உள்ள அறிவு நலம் அனைத்தினையும் பிரதி நிதித்துவப்படுத்தும் தமிழ் தொண்ட்ராய் விளங்கினார். கந்பித்தல், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வரைதல், சிறுவர்களுக்கான எளியநடை நால்களை எழுதுதல், இலக்கியபவாஞ்சகை வரலாற்று நாக்களையாத்தல், தொல் இலக்கியங்களுக்கு உள்ள வகுத்தல், இலக்கண நாட்பணி, செய்யுள் இலக்கியப் பணி என பல்வேறு வகைகளில் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்தவர் வித்துவ சிரோமனி.

1921ல் மறபவழிக் கல்வியை நிறுவன அடிப்படையில் ஊக்குவிக்கும் நோக்குடன் “ஆரிய நீராவிட பாஷா விருத்திச் சங்கம்” நிறுவப்பட்டது. இச்சங்கம் பண்டத் தேர்வுகளை நடாத்துத் திட்டமிட்டிருந்தது. இத்தேர்வுமாணவர்களைப் பயிற்றுவதற்கு கண்ணாக்கத்தில் நிறுவப்பட்ட “பூர்ண பாடசாலை” க்கு கணேசையர் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டு மறபவழிக் கல்விப் பணிக்கு பெறும் தொண்டு செய்தார். தொல்காப்பிய இலக்கணநூலின் கண் ஜயருக்கு இருந்த நாட்டம் பல இலக்கண முடிவுகளைப் படைக்க அவருக்க உதவிற்று. இவ்விலக்கண அறிவின் காரணமாக யாழ்ப்பாணப் பஸ்கலைக்கழகம் இவருக்கு “இலக்கண வித்துவர்” எனும் பட்டத்தை வழங்கிக் கொரவித்தது.

தாற் இலக்கிய மூலவர்கள்

இவரது இலக்கணப் புலமை காரணமாக அரசன் சண்முகனை எனும் தமிழகத்து அறிஞராக “சண்முகவிருத்தி” எனும் நாலின் கண் கோண்றிய இலக்கண முரண்பாடுகளை நீக்கி தமிழகத்திலும் இலக்கணப் புலவராக இனம் காட்டியவர் ஜயர் அவர்கள். ஜயர் அவர்கள் “கவியின்பம்”, “ஒரு செய்யட் பொருள் ஆராய்ச்சி”, “அளவெட்ட” போன்ற இலக்கிய, இலக்கணக் கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதினார். இக்கட்டுரைகள் திட்பநுட்பத்தோடு பாந்த நூல்களையும், நுண்ணாறிவையும் விளக்குவன.

இலக்கண இலக்கிய வழிநின்ற ஜயவர்கள் சிறுவர் இலக்கியப் பணிகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. சிறுவர்களுக்கான எனிய உரை நடையிலே “குசேல் சரிதம்” என்ற நூலை எழுதினார். மொழியின் நெகிழ்வையும் காலத்துக்கேற்ற மொழியின் அமைவையும் இவரது “ஆழநாட்டுப்புலவர்கள்” எனும் நூலிற் காணலாம். நூலாசிரியன் ஒருவன் தான் எழுதும் மொழிநடையை பொருளுக்கு ஏற்பவும், கற்றோரின் துத்துக்கு ஏற்பவும் அமைத்துக் கொள்வது அவசியம் என்பது ஜயவர்களின் உரை நடைகளில் வெளிப்படும் பொது உண்மை எனலாம். இப்பண் புக்களை ஜயர் எழுதிய “மேகதூதக்காரியை உரை”, “இருகுவம்சகாவிய உரை” போன்ற உரை நடைகளில் காணலாம்.

ஜயர் அவர்களின் நிறைந்த தமிழ் அறிவின் வெளிப்பாட்டை நிறுவியது அவரது “தொல்காப்பிய உரை விளக்கம்” ஆகும். தொல்காப்பிய நாலுக்கு காலங்காலம் பலர் உரை விளக்கம் எழுதினர் எனினும் அவை கடுந்தமிழில் கற்போர் பொருள் உரைமுடியாதபடி அமைந்தன. இத்தன்மைகளை நீக்கி உரைநடை செம்மை வழி நின்று உரை செய்து மக்கள் இலகுவில் பொருள் உரை வைத்தமையால் ஜயர் அவர்களை இவ்வாறு நடை பெறுமைப்படுத்தின்று. கசடறக் கற்ற தமிழ் அறிவின் போன்ற இறை பணியையும் ஜயவர்கள் நாடி நின்றார். தம் இறுதிக் காலத்தில் கற்பவையும் நிலைக்க இறை கடாட்சம் தேவை எனத் தெரிந்து இவற திருவடிகளை இடையாறாது பற்றிப் பக்கு கொண்டார். அவரது பந்தியின் வெளிப்பாடாக தன் குல தெய்வமாகிய வழுத்தலை

நமிழ் இலக்கிய முஸ்லிம்கள்

வினான் மருதடி விநாயகர் மீது “இருபாளிருபது”, “மருதடி அந்தாதி”, “கலிவெண்பா”, “கலிநிலைத்துறை”, “மருதடி விநாயகர் ஊஞ்சல்” முதலிய பல்வகை பிரபந்தங்களை ஆக்கினார். இவற்றை விட வாழ்த்துக் கவிதைகளாகவும், சாற்று கவிகளாகவும் பல செய்யுட்களைப் படைத்தார்.

ஜூயர் அவர்கள் வாழ்வுகாலத்தே ஈழமும் தமிழகமும் அவரது தயிழ்த் தொண்டினை விதந்து போற்றின. 1938ல் இவர் மேல் ஒரு பாராட்டுவிழாவே நடைபெற்றது. 1951ல் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் பாராட்டைப் பெற்றார். 1952ல் ஆரியத்திராவிட பாஷா விருத்திச் சங்கம் ஜூயர் வர்களுக்கு “வித்துவசிரோமனி” என்ற பட்டத்தை வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தியது

மேலைத்தேத்தவர் வருகையால் நலிந்துபட்டு அழியவிருந்த மரபு முறைக் கல்விக் கொள்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வோர் வரிசையிலே குறிப்பிடத்தக்கவர் ஜூயர் அவர்கள். ஈழத்திலும், வெளிநாடுகளிலும் உள்ள தமிழர் மரபுவழிக் கல்வித்தேர்சி பெற பல வழிகளில் உதவினார். இத்தகைத் துறிப்பு பணி செய்த கணேசையர் 1958ல் தமிழ் உலகை விட்டு மறைந்தார்.

கவித்துறை அமைவில் இவ் விலக்கியம் அமைகிறது. ‘யமகும்’ என்ற சொல்லணி இவ்விலக்கியம் எங்களும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. யமகும் என்பது செய்யுளின் நான்கு அடியிலும் முதலில் அமைந்துள்ள சீகள் ஓரே சொந்களைக் கொண்டு பொருள் வேறுபட அமைவதாகும். உதாரணமாக

சம்பந்த மாவினைத் தென்னவற் கீந்தவன் தூஸ்ஞமருட்
சம்பந்த மாழனி பாமாலை சூடி தரு பொருண்மா.

சம்பந்த மாலம் புனை ஞமுங் கல்வனைத் தந்திவெப்பா
சம்பந்த மாலையென் பால்நீக்கி வாழ்வு சம்பாதிப்பனே

என இலக்கியம் முழுவதும் தமது வித்துவச் சிறப்பை விளக்கப் புலவர் விழைந்துள்ள தன்மையை நோக்கலாம்.

இந்நாற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஒரு கல்விமாணகவும் மதச்சீரிதிருத்தவாதியாகவும், தேசிய வாதியாகவும் மனித சமூக நல் வேட்கை கொண்டவராகவும் தீகழ்ந்து 1929ம் ஆண்டில் மறைந்தவரே பாவலர் துறையப்பாப்பிள்ளையாவார். அதற்குப் பின் இத்தேசத்திற் பல மாறுதல்கள் நிகழ்ந்தனவெனினும் எனினும் சிகிலநீருவியும் மஸ் வெயியிட்டும் அவரது செய்யுட்களும் நாடகமும் 1960ம் ஆண்டே வெளியிடப்பட்டன ஆனால் மிகச் சமீப காலம் வரை ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றியும் எழுததாளர் பற்றியும் எழுதிய பலர் பாவலரைப் பற்றி ஒன்றும் ஆடேதுரைத்தாரில்லை.

இன்று எதிர் நோக்ககப்படும் பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் அவற்றின் மூல காரணங்களையும் செவ்வனே புரிந்து கொண்டு அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான சரியான வழிவகைகளைப் பாவலர் ஆடேதுரைத்தார் எனக் கூறமுடியாவிட்டாலும் இன்றைய தேவைகள் பலவற்றையும் பிரச்சினைகள் பலவற்றையும் இவர் இனம் கூறினார்ந்தார் என்பதனையும் அவை நீங்கட்டபெற்ற ஒரு சமுதாயத்தைக் காண ஆசைப்பட்டார் என்பதையும் மறுபப் பற்றில்லை. அவர் கூறியவை யாவும், செய் தவை யாவும் இன்று பின்பற்றப்படத்தக்கவையாகவும், எமக்கு வழிகாட்டியாகவும் உறுதுணையாகவும் அமைகிறன.

மேலைத்தேச நாகரித்தத்தின் நாக்கம் கீழைத்தேயத்தில் ஏற்பட்ட வேளையில் மேலைத்தேயப் போக்குகளை அப்படியபடியே பிரதிசெய்து கொள்ளாமல் அங்கிருந்து வந்தவந்துள் உகந்தவற்றைக் கிரகித்துக் கொண்டு சுயபண்பாட்டுனர்வுடன் சொந்தமண்ணிற் காலான்றி நின்று இலக்கியத்துறையிலே தமிழுக்குத் தவியவரே பாவலர் துறையப்பா பிள்ளையாவார்.

மேலைத்தேய நடையுடை பாவனைகளைப் பின்பற்றிக்

துமிழ் இலக்கிய மாணவர்கள்

கொண்டும் தாய்பொழியை பூர்க்கணித்து ஆங்கில மொழியை தத் தெடுத் துக் கொண் டும் வாழ் ந் தவர் களை அவர் கண் டுத் துள் ளமையை நோக் கும் போது எமது மக்கள் சொந்தக்கால்களில் வலுவோடு நிறுக் வேண்டியமையின் அவசியத்தை அவர் என்னளவு தூரம் உணர்ந்திருந்தார் என்பது புன்னாகும். எமது தேசத்தின் தலைத்துவச் சிறப்புக்கும் முன்னேற்றுத்துக்கும் அது எவ்வளவு அவசியமென்பது இன்று கூடுதலாக உரைப்புவதாகும். தாம் வகித்த நல்லதூரு பதவியையும் தறந்துவிட்டு தம்மைச்சுற்றி வாழ்ந்த மகாஜனங்களின் கலாசாரத்திற்கும் ஆத்மீக உலகியல் முன்னேற்றுத்திற்கும் பொருந்திய வகையிற் செயலாற்றியவர் பாவலர்.

தாம் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் அனைத்திலும் உறுதியுள் அவர்போட்ட எந்தீந்தசல் வாய்ச்சொல் வீரங்களில் வீரக்குதிகொண்டு செயலுக்கத்தினை வேண்டியிற்கும் காலத்தில் சிறந்தவொரு முன் உதூரனாக நிகழ்த்தக்கது மகாஜனங்களை நோக்கித் தம் பார்வையைத் திரும்பிய பாவலர் எழுதிய பாடல்களின் உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமன்றி உருவத்திலும் எளிமையை மேற்கொண்டமை ஏனைா। புலவர்களுக்கோர் எடுத்துக்காட்டாகும். அவர் தம் பாடல்களில் மேற்கொண்ட நடை அவர்காலத்தைச் சேர்ந்த ஏனைய தயிற்ப் புலவர்களிடம் இருந்து அவரை வேறுபடுத்துவதாகும். மொழியையும் கவிதையையும் தேசோபகார முயற்சிக்குப் பயன்படும் ஆத்மங்க ளாகாவர் உபயோகித்தமை அவதானிக்கத்தக்கது.

“தேசோபகாரங் கருதியிக் கும்மியைச்
செப்பகின்றேனாத லாலெவரும்
ஹோய் விளங்கும் இலகு தமிழில்
இயங்புவதே நலம்.”

என்று யாழ்ப்பாண கவதேசக்கும்மியின் தொடக்கத்திலே தமது உள்ளக்கிடக்கையினை அவர் தெளிவுபடுத்தினார். பொதுச்சனங் - களிற்கு விளங்காததால் என்ன பயன்வரும் என்று அவர் தொடர்ந்து கேட்டதும் கவனத்திற்குரியதாகும். தேசநலனுக்கு இலக்கியத்தை ஒரு கருவியாகக் கொண்ட பாவலர் ஈழத்திலே நவீன இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஒரு முன்னோடியாகக் கொள்ளப்படத்தக்கவர்.

நூற்று சிலக்கிய மூலவர்கள்

நூற்றுக்கிளி முன்னேற்றுத்திற்கு ஒற்றுமையும், கூட மூபந்தியும் அளவிடமென்பதையும் அவர் வலியுறுத்தியவர் ஆவர்.

நம் எதிர்காலத்தை ஆளப்போகும் இல்லானார்கள் அரசாங்க உத்தியோகங்களையே இலக்காகக் கொண்டு கல்விக் கடங்களை நடவடிக்கை ஏற்படக் கஷ்டம் பாதகமான விளைவுகள் இன்று கூடுதலாக உணர்படுவதாலே தொழில் முன்னிலைக் கல்வித்திட்டம், தன்னி-றைவு காணவல்ல குடிமக்களை உருவாக்கும் நோக்குடன் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. கைத்தொழிலையும், விவசாயத்தையும் நமது இல்லானார்கள் புதக்கணித்தல் நாட்டுவளர்ச்சிக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் என்பது தெளிவாகிவிட்டது. இந்நிலையில் பாவலர் அன்று கறிச்சென்ற சில கருத்துக்கள் அந்தபுஷ்டியடன் எங்கள் எண்ணங்களை ஈரக்கின்றன.

“அங்கிலம் கற்கும் எல்லாருக்கும் உத்தியோகம்
ஆக இடம்கள் எங்கே உள்ளனவோ?
பாங்குடனே பள்ள கைத்தொழில் கிருசிகம்
பயிலுதலே வழி”

என்று பாவலர் கறியது அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களை உற்பத்திசெய்தும் கல்விமுறையாய்து வேலையில்லாத் திண்டாட்டநாடு பூதாகாரஉருவில் காலைம் எமது யுகத்தின் கவனத்தை திருப்பவல்லது. கல்விகந்துகும் அனைவருக்கும் அரச உத்தியோகம் கிடைப்பது அரிது ஆதலால் கைத்தொழில் விவசாயத்துறைகளை இருக்கும் நாட்வெண்டும் என்பது அவர் கருத்து

விவசாயத்திலும் கைத்தொழிலும் நாட்டம் இன்மையே எமது நேரடிப்பாம் பிறதேசங்களுக்கு செல்லக்காரனாம், ஆதலால் நாட்டில் வருமை வந்தடைகிறது என்று என்னி அன்னியச் செலாவணி நெருக்கடியின் தொல்லைகளையும் வெளிநாடுகளை எதிர்பார்க்கும் தன்மையையும் கண்டித்து தேசத்தின் விடுதலையினையும் சுயாதிக்க உறுதிப்பாட்டையும் இலக்கியங்களில் விதைத்தவர் பாவலர் இவற்றைச் சுட்டி “உதயதாரகை” என்ற பத்திரிகையிலே
“யாழ்ப்பாணக்காரர் சேர்ந்து நூதன கிருஷிக முறைகளைப்

நமிடு இலக்கிய முனைகள்

பந்திப் பிரஸரங்கள் செய்வதும் கிருஷிகப்
பொருட்காட்சிகள் வைப்பதும் மாதிரிக் கிருஷிகத்
தோட்டங்கள் தாபித்து நடாத்திச் சனங்கள் நூதன
கிருஷிக முறைகளைத் தம் சொந்தக் கண்களால்
காணச் செய்வதும் கடமையன்றோ”

என விசினப்ப்டர்.அது மாத்திரமின்று எட்டுநிக்கும் சென்று கணக்
செல்வங்களை கொண்டது சேர்க்குமாறு பாரதியார் வேண்டியது
போல பிறநாடுகளுக்குச் சென்று எமக்கேந்ற பயிர்களைக் கொண்டு
வந்து விளைவிக்குமாறு பாவலர் வேண்டனார்.

கைத்தொழில், விவசாய, வாந்தக வளர்ச்சியின் அடித்த
எந்திலே பொருளாதார முன்னேற்றும் காணும் பெரு முயற்சிக்கு
மட்டுமேற்றி அம் முயற்சிக்குத் தடையாகக் கிடைக்கும் குறிகிய
பகைமைகளையும் முடவழக் கங்களையும் ஊழல்களையும்
லஞ்சத்தையும் களையும் முயற்சிகளுக்கும் வழித்துணையாகவும்
உதவும் கூடியவர் பாவலர் துணியப்பாபீளனா.

“ஓயியோரு வீட்டிலூக்கொவெளரு சாதியாய்
ஐரின் பிரிவிலை மெத்திரங்கால்
செவ்வையறும் ஜக்கிய சந்தோஷமெங்களைச்
சேருவதெங்களம்?”

என்று பாவலர் எழுப்பிய வினா, வேற்றுமைகளை ஒதுக்கிய ஒற்றுமை
உணர்வும், ஒரு முகப்படுத்தப்பட்ட முயற்சியும் நாட்டு முன்னேற்ற
த்திற்கு அந்தியாவசியமென்பது உணரப்பட்டு வரும் இக்கால
கட்டத்தில் வாழ்பவரின் கவனத்திற்குரியதே.

பாவலர் சாய்வுக் கதிரையின் கிடந்து கொண்டே கந்பனைத்
தேரிலே பந்து கொண்டே கவிதையினை யாத்த வல்லவர். தம்மைச்
குழந்து வாழ்ந்த சனங்களை அவர் பரிவோடு நேர்க்கியதன்
விளைவாகவும் அந்தச் சனங்களின் நல்வாழ்வில் அவர் கொண்ட
ஆர்வத்தின் விளைவாகவும் நிகழ்ந்தவையே அவரது கல்விப்
பணிகளும் சீதிறந்த முயற்சிகளும் இலக்கியப் படைப்புகளாகும்.

நோகுத்து நோக்குங்கால் நேச முண்ணேற்றத்துக்கு தேசிய உணர்வு இன்றியமையாததென்பது மிகுதியாக உணரப்படுவதும் அதற்கு வலுவட்டத்தக்க தேசிய பாரம்பரியத்தின் சுவடுகள் தேடப்படுவதுமான இன்றைய காலச் சந்தியில் அந்திய மோகத - சூதயம், அடிமை வழ்வையும், விதேசியப் போக்கினையும், போலித்தன த்தையும், எதிர்ப்பதற்கும் நாட்டு மக்களின் வாழ்வை வளம்படுத்தும் முயற்சிக்கும் தமது எழுதுகோல்களை மட்டுமென்றி ஏனைய வாயாப் புகலையும் பயன் படுத்திய பாவலர் துறையப்பாப்பிள்ளை போன்றவர்கள் நினைவு கூரத் தக்காராகவும் பின்பற்றத் தக்காராகவும் அமைவதில் வியப்பில்லை.

பாவலர் துறையப்பாப்பிள்ளை வாழ்ந்த காலப் பின்னணியில் அவரை வைத்துப் பார்க்கும் போது, அவரது உன்னதம் விளங்கும் இன்றைக்கு அவர்தம் எச் சங்கள் அர்த்தமும் அவசியமும் உடையனவாயிருப்பதை நோக்கும் போது அவரது மகோன்னதம் புலப்படும்.

12.

சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை

தமிழ் புலஸைத்திறனாலும் தன்னிலம் கருதாப் பணிகளினாலும் தமிழ் கூறு நல்லுலகினை இலங்கைக்கு கட்டுப்பாடுடையதாக்கிய சான்றோர் சிலகுட் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர் சதாவதானி நா.கதிரை வேற்பிள்ளையாவார் தமது இருபந்திரெண்டாம் வயதில் கல்வியறிவினை தேடும் வேட்கையின் விளைவாகத் தமிழ்நாடு சென்ற கதிரைவேற்பிள்ளை அறிவினைப் பெருக்கியதோடு அமையாது. அறிவினை அங்கு பரப்புவதிலும் ஈடுபோட்டார். பாடஞ்சொல்லிக் கொடுப்பதற்கும், பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்துவதற்கும் வாதங்கள் புரிவதற்கும் நூல்களை இயற்றுவதற்கும். உரைகளை எழுதுவதற்கும், நூல்களைப் பதிப்பிப்பதற்கும். அகராதி வெளியிடுவதற்கும் கதிரைவேற்பிள்ளை தம் ஆற்றலை அர்ப்பணித்தார்.

சைவத்தையும் தமிழழையும் வளர்க்கப் பல்ளாந்றாலும் பாடுபேட்ட கதிரைவேற்பிள்ளைக்கு பாராட்டுக்கள் பல கிடைத்தன. நாவளி சதாவதானி, சைவரித்தாந்த மகாசரபம், மாயாவாத தும்சகோளாரி, அத்துவித சித்தாந்த மகோத்தானி. அகராதிப் பேராசான் முதலான பட்டங்கள் அவருக்கு சூட்டப்பட்டன. ஆயினும் அவரது வாழ்க்கைப்பாதை அவ்வாறு குழக்கமானதாக அமைந்திருந்ததென்று சொல்லமுடியாது பல போட்டிகளையும் எதிரிபார்ப்புகளையும், சோதனைகளையும் எதிரிகொள்ள நேர்ந்தது வழக்கு மன்றத்திற்கு கூட இழுக்கப்பட்டார். எந்திலையிலும் மனம் சாம்பிலிடாது எதிரிபார்ப்புக்கள் யாவுற்றறையும் நிமின்து நின்று சமாளித்துந் தும்தம் பேணிய அவரது துணிவும் ஆற்றலும் ஏனையவர்களுக்கு முன்னுதாரணங்களாக அமையத் தக்கவை.

இந்திலவுலகில் முப்பத்தாறு வருடங்களே (1871 -1907) வாழ்ந்த கதிரைவேற்பிள்ளை ஆற்றிய பணிகள் அளப்பியியன். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆங்கிலேய ஆட்சியாளரின் ஆதரவுடன் கிறீஸ்தவ மதம் பரப்பப்பட்டது. அதிகார உத்தியோகங்களிலும் ஆங்கில மொழியிலும் மேனாட்டு நாகரிகத்திலும் மோகம் கொண்ட தமிழ் மக்கள் பலர்

தமிழ் விளக்கிப் புலைங்கள்

சொந்த மத்தையும் மொழியையும் பழக்கனிக்கூட துணிந்தனர். அந்நிலையில் நமிழின் பாலும் சைவத்தின் பாலும் அவர்களின் கவனத்தை திருப்புவது அவ்வளவு இலேசான காரியாக இருக்கவில்லை. ஆதார ஸீரான கதிரைவேற்பிள்ளை தொல்காப்பியம் முதலான இலக்கண நூல்களையும், நிகண்டுகளையும், தருக்க நெறியினையும், சித்தாந்த தத்துவங்களையும், வடமொழிக் கிரந்தங்களையும், கசடறக் குற்றுக் கொண்டு சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்க்க கங்கணங்கட்டிக் கொண்டனர்.

சிறந்த ஓர் ஆசிரியராகச் சைவத்தையும் தமிழையும் கறியைவேற்பிள்ளை போதித்தார். சென்னை பச்சையம்பன், ஶாந்தோஸ் வெஸ்லியன் ஆகிய கல்லூரிகளில் சிலகாலம் ஆசிரியப் பணியாற்றிய கதிரைவேற்பிள்ளை தம்மை நாடியவர்களுக்குச் சிறந்த முறையில் பாடம் புகட்டினார். அன்னார் விட்டுச் சென்ற சொல்லுகிறார்கள் ஒன்றியனாக கொண்டாடப்படத்தக்க நமிழுத் தென்றல் திரு.வி.கலியாண சுந்தரமுதலியார், கதிரைவேற்பிள்ளை சரித்திரத்தை ஒரு நாளாக எழுதி வெளியிட்டதோடு, வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் என்ற தம் நாலிலும் வேறு சந்தர்பங்களிலும் கதிரைவேற்பிள்ளை பற்றி மதிப்போடு குறிப்பிடுகிறார்.

“ஆங்கிலத்தில் பித்துக் கொண்டு திரித்த எனக்கு தமிழில் வேட்கையை எழுப்பியவர் இவரேயாவார்” என்று கூறும் திரு.வி.கல்யாணசுந்தரனார் கதிரைவேற்பிள்ளையிடம் கல்வி கற்கக் கிடைத்தமையினா வாழ்க்கையின் போகவே கருதினார். எமதா.சிரியன், எங்குரவன், எங்குருநாதன், என்றெல்லாம் கதிரைவேற்பிள்ளையைத் திரும்பத் திரும்பக் குறிப்பிடுவதில் திரு.வி.க.களிப்படைந்தார்.

சைவத்தையும் தமிழையும் பேணுவதிலும் சாதாரண மக்களுக்கு விளக்குவதிலும் வேட்கை கொண்ட கதிரைவேற்பிள்ளை அதுனைப் பூராணப்பாட்புக்கள், பிரசங்கங்கள், வாதங்கள் வழியாகச் செய்யலானார். திரு.வி.கதும் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களில் எழுதியுள்ள சில பகுதிகள் இங்கு நோக்கத்தக்கவை அவர் தம் பெரும் பொழுது

ஈழிட நினைவு : முன்வர்கள்

சமயவாநங்களிலும் கண்டனங்கள் வரைவதிலும் செலவாயிப்ரு குறிப்பிட நேரத்தில் மாணாக்கர் அவரிடத்தில் தமிழ் படிதலும் இயலுவதில்லை. ஒப்பு கிடைக்கும் எந்த நேரத்திலும் அவர் பாடஞ்சொல்வார். எனவிடத்திலும் சொல்வார். அவரது வாதப் பேச்சுக்களிலும் தமிழ் மனம் கமழும் கலைமகள் நடம் புரிவாள். கதிரை வேலரின் சொன்மாரி வெள்ளத்தில் இலக்கியம், இலக்கணம் தங்கம், சாத்தீரம் முதலியன தேங்கும். அத்தேங்கம் மாணாக்கருக்கு கலை விருந்தாகும்.

ஆறுமுகநாவலர், சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை முதலான ஈழத்தவர்கள் பழைய தமிழ் நால்களைப் பதிப்பிபதிலும் இலக்கிய இலக்கண உரைகள் எழுதுவதிலும் விஞ்ஞான நால்களையும் அகராதிகளையும் வெளியிடுவதிலும் பத்தொன்தாம் நாஞ்சாண்டின் முன்னோடிகளாப் பின்னரித்தனம் யாவரும் அறிந்ததே. ஆறுமுகநாவலர் வழியைப் பின்பற்றிச் சைவமும் தமிழும் வளர்க்கப் படுப்பட்ட கதிரைவேற்பிள்ளை “கதிர்காம கம்பகம்” என்ற சரஸ்பதி மீடம் ஸ்ரீகந்தப்ப சுவாமிகள் பாடிய நாலையும் வேறு சில நால்களையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

“ஏகாதசிப் புராணம்” எனும் நாலை அரும்பதவிளக்கத்துடன் வெளியிட்டார். “பழனித்தஸ்பூராணம்”, “திருவருணைக்கலைப்பகம்”, “சிவராத்திரி புராணம்” ஆகியவற்றுக்குத் தெளிவான விருத்தியுரைகள் எழுதினார். தமிழில் கல்மபூராணத்திற்கும் அவர் உரை எழுதியுள்ளார். பாரதத்தில் ஒரு பகுதியாக உள்ள நளனுடைய கலைத்தயைக் கூறும் வீரராம பாண்டியனாரின் நெடதம் என்ற நாலுக்கு கதிரைவேற்பிள்ளை எழுதிய விருத்தியுரை சிறப்பாகும். குறிப்பிடத்தக்கது வழக் கிளிருந்ததைப் புதுக்கியும் திருத்தியும் விளக்கியும் எழுதப்பட்ட அவ்விருத்தியுரை ஏநக்குறைய 850 பக்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாலைப் பாடம் அமைந்தது.

“கப்பிரமணிய பராக்கிரமம்”, “சிவஷேத்தீராஸய மகோந்சவ உண்மைவிளக்கம்”, “சைவசித்தாந்தகாரிகை”, “சைவசித்தாந் -

துமிழ் இங்கிலிப் மூலவர்கள்

“ஈச்சுருக்கம்” முதலான நூல்களை அவர் ஆக்ஷியட்டரர். அவற்றுள் இங்கிலியமானதாகக் கொள்ளப்படுவது “கப்பிரமணிய பராக்கிரமம்” ஆகும். என்பத்தோரு தமிழ் நூல்களையும், எழுபத்தெள்பது வடமொழி நூல்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இயந்றப்பட்ட ஜந்நாஹு பக்கங்களுக்கு மேற்கொண்ட அந்நாஹில் கப்பிரமணியரின் எண்பத்தெட்டு பராக்கிரமக்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. “சௌகாமக்களஞ்சியம்” என்று போற்றப்படும் அந்நால் முருகனைப் பறப்பிரமான சிவனாகக் காட்டுகிறது.

கதிரைவேந்பிள்ளை வெளியிட்ட தமிழ் அகராதியும் பெறுமதியிக்கதூக மதிக்கப்பட்டது அன்று பாவனையிலிருந்த அகராதிகளைப் போலன்றி, பிழைகளந்றதாகவும், மருத்துவ, வேதாந்த, சித்தாந்த, தத்துவ, அளவை, அலங்கார, சோதிட, வானநால், வேதிநால், சொந்தகளை உள்ளடக்கியதாகவும் அது அமைந்தது.

“போலியகுப்பா மறுப்பு” என்ற நாலும் கதிரைவேந்பிள்ளைக்கு பெரும் பிரசித்தியைக் கொண்டு வந்ததாகும். வடலூர் இராமலிங்கம்பிள்ளையை ஜந்தாம் குரவர் என்றும் அவரது பாடல்களை அருட்பாக்கள் என்றும் ஜந்தாம் வேதம் என்றும் சிலர் போற்றியதை ஆறுமுகநாவள் கண்டத்தார். அதனால் பல சர்வதேச தீகழ்ந்தன. கதிரைவேந்பிள்ளையின் இந்நால் நாவள் கருத்தை நிலை நாட்டியது.

அவரது ஆற்றகன்ற புலமைத் திறனுக்கு உயர்ந்த எடுத்து க்கொட்டாக அவர் சதவதனாம் செய்த நிகழ்ச்சி அமைகிறது தமிழ்ப் புலவர்கள், வடமொழிப் பண்டிதர்கள், தத்துவநிபுணர்கள், சட்டவல்லுனர்கள், கணிதவிற்பனர்கள், சூங்கில அறிஞர்கள் அணைகள் குழுமிய சென்னை இலக்குழி விலாச மண்டபத்தில் 24.02.1997 அன்று பல கோணங்களிலிருந்து விடுக்கப்பட்ட விளாக்களுக்க விடையளிந்த வேகம் அவரது அவதான ஆற்றலை உறுதிப்படுத்தியது.

தமிழ் இலக்கிய முனைர்கள்

“சிவபெறுமானுக்கும் அவதான சபைக்கும் சமுத்திரத்துக்கும் சிலேட்டையாய், சைவசித்தாந்தக் கருத்தடையதாய் “சங்கப்புலவ்” என்றெடுத்து நேர்” என முடியும்

“சங்கப்புலவமனி சார்தலால் தத்துவத்தால்
தங்கக் கலை மனியஞ் சாாதலான் - துங்கமதாற்
பேராற் சதசுத்தடக்கலால் பெம்மானும்
நேரவையும் வேலையுமே நேர்”

என்ற நேரிசை வெண்பாவைப் பாடி சகலவினாக்களுக்கும் விடைகளியதால் இவ் ஒரு பாடலே கதிரை வேற்பிள்ளையை சதாவதானி ஆக்கிற்று.

தமிழ் இலக்கியப் பறப்பிலே இஸ்லாமிய இலக்கியம் என்று சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவகை இலக்கியம் உண்டா? என்ற வினா கூரார் நான்கு தசாப்பதங்களுக்கு முன்னர் பலரால் ஏழுதப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், தமிழில் இத்துணை இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் இருக்கின்றனவோ என்று பலர் இன்று முக்கிணமேல் விரலை வைக்கின்றனர். இந்தப் பாரிய மாறுதல் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதை அறிய விழைவார் முன் ஆராவாமெதுவுமின்றி. ஆனால் வெகு துணம்பரமாக ஓர் அறிஞர் தோன்றினார் அவர்தான் பேராசிரியர் ம.ழ.இ.வைல்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ச் சிறப்பு பட்டதாரி யாகித் தன் முதுகலைமானிப் பட்டத்துக்கு 1951ம் ஆண்டில் அவர் ஆயங்கிலத்திலேயே சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரை இஸ்லாமியபத்துமிழ் இலக்கியம் துவங்குவதற்கான அட்படையாயிற்று 1953ல் நூலாக வெளிவந்த “தமிழ் இலக்கியத்துக்கான இஸ்லாமியரின் பங்களிப்பு” பற்றிய அங்வாய்வு இஸ்லாமியரின் கவனத்தை மட்டுமன்றித் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் ஏனையோனினதும் கவனத்தை இஸ்லாமிய இலக்கித்தின் பால் திருப்பியது அதற்குப் பின்னரும் அத்துறையில் பெருமுயற்சிகளை மேற்கொண்டவர் பேராசிரியர் உ.வைல் அவர்களே.

இப்போது நாற்றுக்கணக்கான நூல்கள் வெளிவருகின்றன. கருத்துங்குகளும் கலந்துரையாடல்களும் நடைபெறுகின்றன. மருதமுனை, திருச்சி சென்னை, காயல்பட்டினம், கொழும்பு, வீற்கக்கரை முதலான இடங்களில் முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கிய மாநாடுகள் சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளன. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியங்கள் சம்மந்தமான இச்செயற்பாடுகள் எல்லாவற்றிலும் பேராசிரியர் உ.வைல் அவர்களின் பங்களிப்பு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் மகத்தானதாக மினிருகின்றது.

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகவும், கல்லூரி ஆசிரியரா

துமிழ் இலக்கிய மூலவர்கள்

கவும் வணிகமன்ற மொழி பெயர்ப்பாசிரியராகவும் பரிட்சைத் திலணக்ளாப் பரிச்சுராகவும் பல திறம்பட்ட பணிகளில் ஈடுபட்ட உவைஸ் அவர்கள் இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய ஆய்வில் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தி வந்தார். 1976ம் ஆண்டு முஸ்லிம் தமிழக் காப்பியக்களை பற்றியதோர் ஆய்வினை சமரப்பித்து பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தின் கலாநிதிப் பட்டத்தினை அவர் பெற்றார்.

இலக்கியம், சமயம், வரலாறு, பிரயாணம் முதலிய துறைகளில் சுமார் ஐம்பது நால்களையும் நாற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும் அவர் வெளியிட்டுள்ளார். சில உரைகளை எழுதியதோடு சுமார் 15 நால்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். பலவற்றை மொழி பெயர்த்துள்ளார். ஆங்கில, சிங்கள மொழிப்புலமையிக்க பேராசிரியர் உவைஸ் தமிழில் இருந்து சிங்களத்துக்கும், சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கும், ஆங்கிலத்திலிருந்து சிங்களத்துக்கும் நால்களை மொழி பெயர்த் துள்ளார். உலக மாநாடுகள் பலவற்றில் பங்கு பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரைகளை சமரப்பித்துள்ளார். பேராசிரியர் உவைஸ் வெளியிட்ட நால்கள், கட்டுரைகள், பங்கு பற்றிய கருத்தரங்குகள் மாநாடுகள், பெற்ற பாராட்டுக்கள், கொரவங்கள் ஆகியவற்றை எடுத்து காட்டுவதனின் அது தனியொரு புத்தகமாகும்.

கருக்கமாக கறுவதெனின், தமிழ் பண்பாட்டையும் இலக்கிய த்தையும் பற்றிய விசாலமான அநிவோடு இஸ்லாமிய பண்பாட்டையும் இலக்கியத்தையும் நோக்கிய பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களது பணிகள் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவை. இஸ்லாமிய மார்க்கத்திலும் பண்பாட்டிலும் ஊழித்தினைத்த தன்மையும், தமிழை ஆழமாக நேரித்த தன்மையும் அவரது ஆக்கங்களுக்கு வளருட்டின என்னாம்.

இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்துக்கென தனியானதொரு துறையினை தோற்றுவிக்க மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகத்தினர் அதன் தலைமைப்பதவிக்குப் பொருத்தமானவர் யாரென் நாற்றிசையும் நோக்கிய வேணாயிலே தென்பட்டவர் கலாநிதி உவைஸ் அவர்களே. 1979ல் அப்பதவியில் அவர் அமர்ந்தமை இஸ்லாமிய தமிழ்

நுழை இலக்கிய மூலவர்கள்

இலக்கியத் துறையில் மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகம் கணிசான பணிகளை ஆட்டி ஏற்ற அடித்தளமாயிட்டு. இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை விரிவான முறையில் ஆறுதொகுதி களாக சூராய்ந்து உவைஸ் அவர்கள் இக்காலத்திலேயே வெளியிட்டார்.

1931ம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாவது தமிழ் பேராசிரியர் பதவி தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது அதனை அலங்கரிக்கப் பொருத்தமானவராக சுவாமி விபுலாந்தர் காணப்பட்டார். சில காலம் அவரது மாணாக்கராக விளங்கிய கலாநிதி உவைஸ் மதுரைப் பல்கலைக்கழக இஸ்லாமியத் துமிழிலக்கியப் பேராசிரியர் பதவியை முதலில் வகிந்தார். அந்த வகையில் சுவாமி விபுலாந்தருக்குப் பின் இலங்கைக்கு அந்தகைய பெருமையை தேடி தந்தவர் பேராசிரியர் உவைஸ் என்னார்.

சுவாமி விபுலாந்தரைப் போலவே பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களும் செய்யுள் புனையும் ஆந்தூல் உண்யவர். இவரது செய்யுட்கள் இறைவனைத் துறிப்பனவாகவும், சமய வாழ்வையும் ஒழுக்கத்தையும் வலியுறுத்துவனவாகவும் எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதை விளக்குவனவாகவும் அறைந்து காணப்படுகின்றன. பேராசிரியர் உவைஸ் வெளியிட்ட “அருள் மொழி அகவல்” என்ற நூலினை இதற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம். இன் நால்பற்றி தினகரன் வாரமஞ்சரி கூறுகையில்

“ஶலவே கறப்படவற்றிலிருந்து முன்று விடப்பக்களை அவ்வாணிக்கலாம். ஒன்று இஸ்லாந்தில் உள்ளெழ்யான பற்றிய ஆழமான அறிவும் கொள்டவர் பேராசிரியர் உவைஸ். இரண்டு, தமிழில் உண்மையான பற்றிய ஆழமான அறிவும் கொள்டவர் அவர். மூன்று, எல்லோரும் அறிவிவாளியும் நல்லும் பெறுவேண்டும் என்பதில் ஆரவும் உள்ளவர் ஆவார். அம் முன்றினதும் இயல்பான விளைவை அருள்மொழி அகவல் என்ற திந்நால் ஆகும்.”

என நால்பற்றியும் ஆசிரியரின் தீற்மைபற்றியும் விளக்கி நிற்கிறது

தமிழ் ஜில்களிய முலவர்கள்

பேராசிரியர் உவைஸ் அருள்மொழி மாணவராகவும் சிறந்த ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர். மாணவர் என்ற வகையில் அறிவுத் தேட்டத்தில் ஆர்வம் பிக்கவர் தம் ஆசிரியர் பால் ஆராக்காதலும் மதிப்பும் மிகுந்தவர். அவற்று ஆசிரியர்களான கவாயி விபுலாந்தர், பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் க.வித்தியானந்தன் முதலானவர்களிடத்து அவர் பற்று மிகுந்தவர். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தலும் கூட உவைஸ் அவர்களிடத்து விசேட அன்பு செலுத்தினார். ஆசிரியர் என்ற முறையில் பேராசிரியர் உவைஸ் தம் மாணாக்கரிடத்து அன்பும் ஆர்வமும் மிக்கவராக விளங்கினார்.

அறிவினை தேடுவதில் கொண்ட அளவு வேட்கையினை, அவ்வறிவினை ஏனையவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதிலும் கொண்டவர் உவைஸ். அகப்பட்ட புத்தகங்களையும் அறிவினையும் முடக்கிச் சுயஸாபத்துக்கு முதலாக்குவோர் மௌருக்கு மத்தியில் அவற்றையெல்லாம் திறந்த மனத்துடன் தூவின்றி பரிமாற விரும்பும் பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களது பறந்த உள்ளம் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும்.

“தாம் இன்புமுறை உலகு இனபுக்கண்டு
நாமுறவர் கற்று அறிந்தார்.”

என்ற திருக்குறளுக்கு எடுத்துகாட்டாக விளங்குவார் கற்றுறிவாளர் உவைஸ் ஆவர்.

பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களின் ஆழந்த அறிவு ஒரு புறமாக, அவரது அன்புள்ளம் குடும்ப குல, இன, மத எல்லைகளையும் கடந்து விரிந்தது. அசாதாரண பொறுமையையும் நட்புடையானார் நல்வழிப்படுத்தும் பண்பும் அவருக்கு வாய்ந்தவை. பேராசிரியர் உவைசைப்பற்றி பேசும் போது, இனிய பண்பு, இரக்க சபாவும் வீட்டுக் கொடுக்கும் மன்பான்மை, மார்க்கம் ஆகியவற்றின் இருப்பிடமாக திகழ்பவர் என்பது இனிது விளங்கும்.

14. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

தமிழ், சமயம், தத்துவம் என்பவற்றை ஆராய்வதையும், அவ்வாறு ஆராய்ந்து கண்டவற்றையும் மாண்க்களுக்கு போதிப்பதையும் பொதுமக்களுக்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொடுத்து உதவுவதையும் நோக்காகக் கொண்டு அதற்கு வாய்ப்பாகப் பிரமச்சரிய விரதம் பூண்டு அறைநூற்றாண்டுக்கு மேலாக பணியாற்றிய முது பெருந் சான்றோர் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்.

யாழ் மாவட்டத்திலே மட்டுவீற் கிராமத்திலே 1899ம் ஆண்டு ஆணி 27ம் நாள் பிறந்த இவர் உரையாசிரியர் வேதப்பிள்ளை அவர்களோடு தொடக்கி வைக்கப்பட்ட சந்திர மௌலீச் வித்தியாலையத்திலும் ஆறுமுக நாவலரால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட சைப்பிரகாசாவித்தியாசாலையிலும் கல்வி பயின்றார். 1926ல் மதுரை தமிழ்சங்கம் நடாத்திய பண்டித பரிசையில் சித்தியெய்தி தமிழ்ப் பண்டிதரானார். பின் 1926ல் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலையில் தமிழ் பொராசிரியராக பதவி ஏற்று 30 ஆண்டுகள் பணி செய்தவர். அன்றைய ஈழத்தின் சைவத்தமிழ் பண்பாட்டுக் கல்விக்கான உயர் பீடமாக அமைந்த இக் கலாசாலை பி. துமணி அவர்களின் ஆளுமையின் வளர்ச்சிக்கு களமாக அகமைந்தது. அவரை “பண்டிதமணி” என்ற சிறப்பு நிலைக்கு இட்டு வைத்தது. அங்கு பணியாற்றிய காலத்திலே பண்டிதமணி அவர்கள் தகுதி வாய்ந்த மாணவ பரம்பரையை உருவாக்கி வளர்த்தெடுத்தார். பண்டிதமணி அவர்கள் சமய, தத்துவ, சமூக, பண்பாட்டு, இலக்கியரசனைக் கழகங்களை வளர்க்கப் பெரும்பாடுப்படவர்.

இவற்றுள்ளும் முனைப்பாக சமய தத்துவ சிந்தனையை பற்புவதில் இருது நாட்டம் மிகுந்திருந்தது. தமிழினத்துக்கெள்ளு சிறப்பான சைவ சித்தாந்த பொருள் நட்பங்களை மெய்கண்ட சால்திரங்களிலே துருவிதுருவி ஆராய்ந்து பல அரிய கருத்துக்களை வெளிக்கொண்டவதில் மூலமாகத் திகழ்ந்தவர். சொல்லால் அடக்கமுடியாத தத்துவ நட்பங்களை தனிக்கொடுயிய தனித்துவமான

தமிழ் இக்காப்பு மூலவர்கள்

நடையாலும் இன்றைய சமுதாய வளைவி நடைக்கேற்ப பொருத்தமாக எடுத்துக்காட்டும் பண்பாலும் சிறந்தவர். ஆறுமுக நாவலர் காசி வாசி செந்திநாதஜயர் ஆகியோரது சிந்தனைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு இவர்து தத்துவ சிந்தனைகள் வெளிப்பட்டன. “சமய கட்டுரைகள்” என்ற நாலும், “அத்வைத சித்தனைகள்” என்ற நாலும், பண்டிதமணியின் சமய தத்துவ சிந்தனைகளின் பிழிசாறு எனத்தக்க சிறப்புடையவை.

“சமய கட்டுரைகள்” என்ற மாஸ் வைவசித்தாந்த உட்பொருள் விளக்கமாக அமைந்தது. அதன் தொடர்ச்சியும், வளர்ச்சியுமே “அத்வைத சிந்தனை” எனும் சமுக பண்பாட்டு சிந்தனைகள். சமய இலக்கிய கருத்துக்களுடன் சமுக வாழ்வினை தொடர்புடூத்தி அமைவது. கந்த புராண களோசாரம், கந்தபுராண கலாச்சாரம் ஈழத்தில் இடம்பெறாத செய்த பெருமை பண்டிதமணியையே சாருமென்னலாம்.

இலங்கிய ரசனை என்றுவகையில் பண்டிதமணி அவர்கள் களிந்த தமிழ்புலமை கொண்டவர் என்றில் ஜயமில்லை. மலர்களிலே தேன்தேடும் தேனிபோல இலக்கியங்களில் கவைத்தேன் பருகியவர் அவர். பண்டிதமணியின் இலக்கிய இரசனை வித்துவ சிரோஞ்மனி பொன் னம் பலம் பின் ளை வழிவந் தது என பர். போன்னம்பலப்பிள்ளையின் இலக்கிய இரசனை அறிவை கறுவதோடு அவர் இரசனையை பின்பற்றி இலக்கியங்களை நுகர்ந்தவர் இவர். அவர் போலவே மாணவருக்கு இலக்கிய நயத்தை கற்பித்து பெருமை பெற்றவர். இவர் இலக்கிய நயத்துக்கு இவர் ஆக்கங்களான “இலக்கிய வழி”, “கம்ப்ராமாயணக் காட்சிகள்” ஆகிய நால்கள் சான்று கறும்.

இலக்கிய வழி என்ற நாலிலே தமிழ் புலவர்தும் சொல் நயம், பொருள் நயம் என்பவற்றை எடுத்துக்கூறி அவற்றோடு புலப்பட்ட இலக்கிய நெறிக்கும் விளக்கம் கறுகின்றார் பண்டிதமணி. “ஆநாட்டுப்புலவர்கள்” என்ற கட்டுரை அரச கேசரி முதல் சோமகந்தரப்புலவர் ஈநான ஈழத்தமிழ் புலவர் தம் செய்தி கறுகிறது.

துறீ இலக்கிய முலங்கள்

பண்டிதமணி அவர்களின் உரை ஆக்கமாக அமைவது “கந்தபூராணம் தட்சிணகாண்ட உரை” ஆகும். இது அவரது சமய, தத்துவ இலக்கிய இரசனைகளின் வெளிப்பாடுன்பர். வாழ்நாள் முழுவதையும் சமூக, சமய, தத்துவ இலக்கிய பளிகளுக்கே அப்பணித்தவர் பண்டிதமணி. ஆசிரிய கலாசாலை பேராசானாக விளங்கி அவர் செய்த இலக்கிய சேவையை பாராட்டி அவருக்கு “இலக்கிய களாநிதி” எனும் பட்டத்தை இலங்கை பல்கலைக்கழகம் 1978ல் வழங்கிக் கொரவித்தது. தமிழில் ஒரு புதுவித நடையை கையாண்டு அவர் ஆக்கிய இலக்கியங்கள் தமிழிலக்கிய வரலாற்று நால்களின் முழுப்படியளக திகழ்வது இலக்கிய உலகு அறிந்த வண்ணமொகும்.

மண்ணார் வண்ணக்கர் கூாம்பரப்பிள்ளைக்கும் சின்னந்தங்கம் அமையாருக்கும் 1899ம் ஆண்டு மகனாகப் பிறந்தவரே புலவர் மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையாவார். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே புலவர்மணிக்கு தனித்துவமானதோர் இடம் உண்டு. மட்டுநேகர் தந்த தமிழரினார்களில் கவாமி விபுலானந்தரின் பின் விதந்து போந்தப்பட்டவர் புலவர்மணியவர்கள். இவரது தமிழ்ச் செதாண்டில் மட்டக்களப்பின் மண்வளமும், யாழ்ப்பானைக் கல்விப் பாரம்பரிய மரபும் பளிச்சிடுவதை அவதானிக்கலாம். பல்வேறு புகழ்மாலைகளையும் பட்டங்களையும் பெற்ற புலவர் மணி அவர்கள் அப்பெயருடே ஒட்டி நின்று இலக்கியத்துள் நிலைத்தார் எனலாம்.

19ம் நாற்றாண்டில் யாழ்ப்பானைத்தில் நிலவிய மரபுவழிக் கல்வியின் பிரதி நிதிகளாய் பரிணமித்த இருவரில் புலவர்மணியும் ஒருவர். மற்றலையவர் பண்டிதமணி. இவர்களுள் இருவரும் ஈழத்தின் இருமணிகளாய் மதிக்கப்பட்டோர். மரபுவழிக்கல்வியில் பழுத்த பழுமாக வாழ்ந்த புலவர்மணி பண்டிதமணியை தன்சாவை மாணவனாகவும் நன்றாகவும் கொண்டவர். புலவர்மணி தமிழை மரபு தீவியாக வரும்முறைப்படுத்திக்கற்றவர். யாழ் புலோலி சந்திர சேகர முதலியாரிடம் தொடங்கிய இவரது தமிழ்க்கல்வி சுன்னைக் குமாரசாமிப்புலவரிடம் நிறைவுபெற்றது. பின் யாழ் ப்பான் கல்விப்பாரம்பரியத்தை கிழக்கிலங்கையில் வித்திட்டு வளர்த்தவர்.

ஆழ்ந்த தமிழ் புலமையில் ஒன்றான குருபக்தியை புலவர்மணியிடம் நிரப்பக் காண முடிகிறது “மூத்து அறிவித்தவன் இறைவன்” என்ற கொள்கையை தனது தாரகமுந்திரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். இதனை இவரது “பகவத் கீதை வெண்பா” நிறுவிநிற்கிறது. 19ம் நாற்றாண்டின் பழம்பெட்டி என்றே தன்னை விபரிக் கும் புலவர் மணி தமது ஆசீரியர் களையும் பழைமையிக்கோராகவே கண்டவர். தன் குரவர்களான சந்திரசேகர உடாத்தியாயர், குமாரசுவாமிபுலவர், விபுலானந்தர் ஆகியோரை

தமிழ் திலக்கிய மூலவர்கள்

குருவாகவன்றி தெய்வமாக கண்டவர். அவர்தன் குருவான முனரசுவாழிப் புலவரை

“ வண்மைத் தமிழ்க்கு வறம்பு வடமொழியின்
உண்மைத் தெளிவுக் குறையானி - கண்மனி
கண்ணனைக் குளை சுவாழிப் புலவனை
சென்னிக்கு யான் செய் சிறப்பு.”

என வணங்குமாற்றால் அவர் குருபக்தி விளங்கும்.

பல்வேறு யாப்பு வழவங்களாடும் கையாண்டு செய்யுள் இயற்றும் ஆந்தல் பெந்தபுலவர்மனி, இத்திறமையை காவிய பாடசாலை மூலம் பெற்றார். பலவகையாட்புகளின் தீநின் அறிந்தவர் எனினும் “வெண்பா” யாப்பிலே ஆந்த ரட்போடு புலவருக்கு உண்டு. தமிழகத்தில் வெண்பாவிற்கு புகழேந்தி எனின் ஈழத்தில் வெண்பாவில் புலவர்மனி என பெருஞ்சிழப்புப் படைத்தவர் இவர். இவரது “பகவத் கீதை வெண்பா” இவருக்கு இப்பெருமையைத் தேடித்தந்தது. வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் புலமை பெந்தவர் புலவர்மனி எனினும் தன் தமிழை பரிமளிக்கச் செய்தவர். இதற்கு அவரது பிறப்பிடமும் ஒரு காரணமென்னாம். கவிபுனையை ஏற்ற இயற்கைச் சூழலும் பண்பாட்டுப் பாரம்பரிய பின்னணியும் மட்டுநகரின் கொட்டகள். தான் பிறந்த மண்ணை நேசித்த புலவர்மனி தன் இலக்கியச் செழுமைக்கு அம்மண்ணைக் களமாகவும் கொண்டார். இதனை.

“திலவளம் போல் மனவளமும்
வாய்ந்த மட்டக்களப் பெனும் மாநாடு”

என்று தன் வாயாலேயே புகழுக் காணலாம். இவரது தாய்நாட்டுப்பற்றே புலவரின் பன்முகப்பட்ட தமிழ், கல்விப்பணிகளை வழங்க மூலகாரணி ஆயிற்று. இவரது தனிப்பாடல்கள் யாவும் ஈழ மனித்திரு நாட்டின் பெருமை பேசும் இவைதவிர “பகவத்கீதை வெண்பா”, “சீவுகசிந்தாமனி பாலசரித நாடகம்”, “விபுலானந்தர் ஸீட் சிப் பத் து”, “மன் டூர் ப்பதிகம்”, “தான் தோன் நீஸ் வர பதிகம்”, “சிற்றாண்டிப் பதிகம்”, “மாமாங்கப்பதிகம்”, “சாவசமய சமரச பதிகம்” முதலிய நால்களையும் ஆக்கினர். இவரது தனிப்பாடல்கள்

ரூமிழ் தினக்கப் புலவர்மணி

“புலவர்மணி கவிதைகள்” என வெளிவந்தன.

புலவர்மணியின் செய்யுட்கள் 18, 19ம் நூற்றாண்டின் தன்மையன்னெனிலும் குறிப்பிடத்தக்க சமகால சமூக சிந்தனை சொன்னு காணப்படுவன அத்தோடு சிலேசை நயமும் நிரம்பியன. காளமேகப் புலவரின் பாடங்களை ஒத்த சிலேசை நயம் இவருடைய சிலேசை நயம் என்பர். “சட்டம்” என்ற தலைப்பில் அவர் இயற்றிய கவிதை முழுவதும் சிலேசை நயம் யிக்கது. இவை சமூகச் சூழ்நிலைகளைக் கிண்டல் பண் ணி நெயான் சியாகவும் நகைச் சுலையாகவும் தோன்றுகின்றன.

செய்யுள் நடையில் மட்டுமன்றி உரை நடையிலும் கூட ஒரு தனித்துவ போக்கை கையாண்டவர் புலவர்மணி அவர்கள் பழந்தமிழ் இலக்கிய உரம் அவர் உரை நடைக்கு உதவியது என்னாம் எனிய பதங்களையும், எனிய நடையையும் கையாண்டு பல கட்டுரைகளைத் தந்தார். இவரது உரைநடை சிற்சில இடங்களில் பண்டிதமணியின் உரைநடையை ஒத்திருக்கிறது. ஒரேசீரான உரைநடையைக் கையாளாது அலைதேச வர்த்தமானங்களுக்கு தக்கடி வரைந்தும் நெளிந்தும், ஏறியும், இறங்கியும் செல்லும் உரைநடை இவருக்கே உரிய தனிப்பண்பிவளவாம். அவர் தன் உரைநடைகளில் உணர்வுகளுக்கு முழுமை வழங்கினார். உரைநடை ஆசிரியராக மட்டும் அன்றிச் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளராகவும் தோன்றிக் “கேட்பார் பினிப்பக் கோளாரும் வேட்ட” தமிழ் தழைக்க வழி செய்தவர்.

புலவர் மணி பல்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டிருப்பினும் அவரது ஆனநாயக்கு உதவியது அவரது ஆசிரியப்பணியே என்னாம். இவரைப்பற்றி இலக்கிய உலகம் கறும் போது இவர் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர், சிறந்த கவிஞர், வசனகர்த்தா மொழி பெயர்ப்பாளர், நல்லாசிரியர், அரசியல், ஆய்வாளர், சிந்தனையாளர், இலக்கிய ஆய்வாளர், பண்பாளர், சீதிருத்தவாதி, புரட்சியாளர் என்றெல்லாம் புகழ்மாலை குடுகிறது. பல்வேறு பணிகளில் புலவர்மணி சிறந்து தோன்றினும் இலக்கியமும் சமூகமும் ஒன்றே என்ற உணர்வுடன் இவ்விரு பணியையும் ஒன்றாகக் கருதி வாழ்ந்தவர்

தமிழ் திருக்கல்ப முஸலிம்கள்

மட்டக்களப்பு மன்னின் தனித்துவம் வேண்டிய அதோலையா பிரதேசம் கடந்த கேண்மையுடனும், நட்புடனும், பண்புடனும் வாழ்ந்தார். இதனால் இவரது புகழ் நாடு பறந்து கடந்த புகழாயிற்று எழுபத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேல் வாழ்ந்தவராயினும் அவரது வாழ்வின் முக்காற் பகுதியை தளிமுக்கும், துமிழ்ப்பணிக்கும் அப்பணித்த பலவர் மணி 1978ல் புந்தந்திரான் பற்றினெப் பற்றினார்.

16. முத்தமிழ் வித்தகர் விபுலாந்த பிடிகள்

ஆத்து இலக்கிய மூலவர்களில் முன்விற்கும் பெருமைகு - ரியவர்களில் ஒருவர் சிறங்கிலங்கையில் உதித்த விபுலாந்த அடிகளாவர். இவர் சங்க நால்களைக் கற்றுத் தெளிந்த பேருறிஞர், இலக்கணவித்தகர், உரைநடை வல்லாளன் செப்யன் இலக்கிய கருத்தா போசான் என்று பஸ்ராலும் பாராட்டப்பட்டவர்.

மேலெத்தேய, கீழைத்தேய இலக்கிய ஆராய்வு மிக்கவரும் அறிவியல் நணுக்கங்களை அறிந்தவரும், இசைத்துறையில் மூழ்கியவரும், வேதாந்த சித்தாந்த தத்துவ விசாரணை மிகுந்த வருமான விபுலாந்தி. உள்ளத்தில் உண்மை ஓளி பெற்று சிறந்த வொரு கவிஞராகவும் விளாப்கினர். அன்னாரின் யாப்பறிபுலமைக்கு மட்மேன்றி கற்பணை வளத்துக்கும் சொல்லாட்சித் திறனுக்கும் ஒசையுணர்வுக்கும் அவரது ஆக்கங்கள் எடுத்துக்காட்டாகக் காணப்படுகின்றன. ஞான உபதேசம் பெற்று தறவறைம் பணுமுன் இளமைக் காலத்திலேயே விபுலாந்தி சிந்தையில் சமய ஆண்மீக சிந்தனை படிந்து கிடந்தது போலவே கவியுணர்வும் கலந்து வரவாந்தது.

விபுலாந்தரின் கவியுணர்வைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின், அன்னார் தன் சொந்த நலன்களை தழந்த வேளையிலும் நாட்டு நலனையும், மக்கள் நலனையும் மொழி நலனையும் துறவாதிருந்த சிறப்பினை நினைவில் வைத்துக் கொள்கால் அவசியமாகும். அவர் தீண்டரமை ஒழிப்பு இயக்கத்திலும், தேரிய இயக்கத்திலும் கடத் டடுப்படவர். அவர் சுயமொழி அபிமானமும் தேசாபிமானமுமற்ற அடிமைத்தனமான நாகரிகத்தை நாசப்படுத்தும் கல்வி முறையினை கண்டித்துவர் என்கும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது அது சம்மந்தமாக அவர்கருத்து வெளியிடும் போது அது ஒரோவிடத்து தன் நாடும் பண்பாடும் சீர்விவது கண்டு வெகுண்டு எழுந்த ஒரு கவிஞரின் உணர்ச்சி மிகுந்த குரலாகவே ஒலிக்கிறது.

விபுலானந்த அடிகளர் மற்றும் முனைகள்

விபுலானந்த அடிகளர் மற்றும் முனைகள் கல்விக்குறி ஒரு தமிழ்ப் பள்ளத்தார் என்பதும் செந்துமிழும் நடையிலையே தயது ஆக்கங்களில் ஆண்டவர் என்பதும் உண்மை. பெரும் பண்டி - தாங்களுடனும் கல்விமான்களுடனுமே அவர் பெரும்பாலும் பழகினர் என்பதும் ஒரு புரூபிருக்க தனித்து உரையாடும்போது கூட சொற் - பொழுதாங்குமிழும் போது கையாண்டுவது போன்றதொரு மொழி நடையிலையே அவர் கையாண்டவர் என்பர். அடிகளர் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிற்குமிழும் பழகினில் பற்றும், தமிழ்ப் புலவர் மரபிலே அளவிருந்த அபிமானமும் உடையவர் அடிகளர் பழமையில் பற்றுக் கொண்டவர் என்பதும். அவரது நடையும் அவர் கையாண்ட செய்யுள் வடிவங்களும் அநேகமாக பழமை தழுவியிலையே என்பதும் உண்மையேயாயினும். அவர் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டை சேர்ந்தவர். இந்நாற்றாண்டை சேர்ந்த மக்களின் நேவைகளினாலும் சமூக நிலைபைகளினாலும் மட்டுமேன்றி அறிவியற் சிந்தனைகளினாலும் பாதிக்கப்பட்டவர். அது அவரது ஆக்கங்களின் உள்ளடக்கத்தினால் மட்டுமேன்றி ஒரேவழி உருவத் தினானும் தெளிவாகும். கால உணர்வுக்காட்பாது பழமையில் முந்றாக மூழ்கிக் கிடிந்தவர்கள் அவர்.

விபுலானந்த அடிகளரின் கவிதைகள் பெரும்பாலும் சமயந்துறை தமிழிலை, பல்லவர் காலத்திலேயும் அதற்கு சந்தியுமின்பும், சௌக வைகளை அடியார்கள் தோன்றி பக்தியிங்கத்தை நடைத்தியமையும் அதனையொட்டித் தமிழில் பல்லாயிரும் பாடல்கள் தோன்றியமையும் யாமறிந்ததே. அதற்குப் பின்னும் சமயப் பாடல்களும் முன்னைய பக்திப் பாடல்களைப் போலவே வேத பெளராணி மரபு வழிசெய்திகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டவை ஆயினும் மங்கட் தொப்பும் அறிவியல் விழிப்பும், சமயப் பொறுப்பும், சமரச நோக்கும் வளர்ந்துவிட்ட இக்காலத்துக்கேற்ற அர்த்தம் தொனிக்கத் தனக்கேயுரிய பாணியில் பாடியவர் விபுலானந்தர்.

இலக்கியம், மரபு மாந்திரங்கள் என்பவை குறித்தும் அவர் தெளிவான கருந்துக்கண கொண்டிருந்தார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்

தமிழ் இலக்கப் பூர்வங்கள்

மறுமலர்ச்சி பற்றிய பேச்சின் ஓரை அல்ல பின்வருமாறு கருத்து வெளியிட்டதாக கூறப்படுகின்றது. எனவே, வெறுமனே மீற வேண்டுமென்பதற்காக மினுதில் நன்மை -யில்லை என்பதும், நியப் கருத்துக்கள் கூறப்படும் வேளையில் வரம்புகள் மீறப்படக் கூடுமென்பதும் விபுலானந்தரது கருத்தென்பது தெளினாலும்.

தமிழ் கலிதையின் போக்கிலே பூட்டிகருமான மாற்றங்களை செய்த மகாகவி பாரதியை பண்டிதர்கள் தீண்டாதிருந்த வேளையிலே “பாரதி கழகம்” அமைத்து அவன் புகழை. தமிழ் நாட்டில் பூப்பிய பெருமையும் விபுலாந்தரரே சாரும். அதனையும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பெரும் பண்டிதர்கள் மத்தியிலே செந்தமிழ் விற்பன்றாயும் பழங்குப்பற்று மிகுந்தவராயும் மதிக்கப்பட அவரே செய்தார்.

1994ம் ஆண்டிலே கண்டியிற் பாரதியாரைப் பற்றி பேசிய அடிகளார் தமிழில் எளிமையைப் புதுத்தியது மட்டுமேன்றி தேசிய உ...னர்ச்சியையும் தேசாபியான எழுச்சியையும் கலிதைகளில் வழிமைப்படுத்தி கூறியதால் அவன் இலக்கியத்தில் நிலைத்து விட்டான் என்கிறார். எனவே, கலிதை எத்தகைய நடையில் எவ்வளவு திறமையாக இயற்றப்படுகின்றதென்பதல்ல முக்கியம்; எவ்வளவு சிறப்பாக ஒரு குழநிலையிலே தோன்றும் உனர்ச்சியனுபவத்தை வெளிப்படுத்தித் தன் தேவையை பூர்த்தி செய்கின்றதென்பதே முக்கியம் என்பதையும் விபுலாந்தர் உணர்ந்தவர்.இது காறும் கூறியவற்றால் கலை உணர்வு படைத்த விபுலானந்தர் கலிதையின் இயல்பையும் வரலாற்றையும் அதன் எதிர்காலப் போக்கையும் கூட உணர்ந்தவர் என்பது போலும்.

தன் உணர்ச் சூழந் து வாழந் த மக்களின் இதுபத்துட்புக்களுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் நேவைகளுக்கும் குரல் கொடுத்தவன் பாரதி என்பதனாலேயே தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில் அவன் ஒரு மைக்கல் ஆகிஸ்றான். பாரதிக்கும் விபுலானந்தருக்கும் மத்தியில் வேறுபாடு -களை காணினாம், இருவரும் மக்களை நேசித்தவர்கள் அவர்களுடைய நன்மை தீமைகளில் ஈடுபட்டவர்கள்.

தமிழ் தூங்கவிப் புல்ளைகள்

விபுலாந்தர் அதற்கு காட்டிய வழியினை ஒப்பாதவர்கள் கூட எல்லோரும் இன்றிமுறைக்கும் ஒரு நிலையினையீடு அளவு விரும்பினார் என்பதனை ஒப்புவர். அவரும் மக்களோடு தொடர்பு கொண்டு அவர்களுக்கு தமக்குத்துக்களை வெளியிட கவிதையையும் ஒரு ஊடகமாகக் கையாண்டாரேயன்றி தம் யாப்பழி புல்லையை நிலை நாட்டக் கவி கையார்க்கவில்லை.

இவரது கவிதைகள் தன்னைம் பாராது பிறந்தலை பேணுகின்ற ஒரு சமுதாயத்தைக் கொண்ட மக்களை தோற்றுவிக்கும் உணர்ச்சியோடு அமைந்துள்ளன தன் ஆழம்பகாலங்களில் தன்னலம் வேண்டி

“பாரிலெனக்குப் பகையாகவுற்ற பலவெளும் பேர் வாரிகட்கக் கவையறியாது மயங்குவின்றேன்.

ஆலிருள் மாண்யயகற்றி புணையியான்றுளித்தகுள்ளாய் போரி வளங்கொள் கதிரைப் பதிவளர் மாணிக்கமே”

என்றாலும் இளமைக்காலத்திற் கதிரையும் பதி மாணிக்கப் பிள்ளையாரிடம் வேண்டிய விபுலாந்தர் பின்னர்.

“நிலையினிழிந்த பாரதத்தின் குறையனைத்து நீக்கி நிலைநிறுத்தும் பொருட்டோவின் நிலவுலகின் மாந்தர் கலைமொழிந்த பொருளானத்துங் கடந்து நிற்ற உண்மை கந்தழியைச் சார்வதற்கோ வந்தனை ஸ்ரீக்குருவே”.

என்று விவேகானந்தரை வாழ்த்துவது அவதானிக்கற்பாலது இச்செய்யினில் இருந்து பாரதத்தின் குறைகளை நீக்க வேண்டுவது அவரது சமுகநல் சிந்தனையின் வெளிப்பாடே எனலாம்.

“உள்ளத்தில் உண்மையியாளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஓளியுண்டாகும்” என்று பாடினான் மகாவி பாரதி. எடுத்துக் கொண்ட விடயம் எதுவாயினும் அதில் விபுலாந்தருக்கு ஆழமான அறிவும் உண்மையான ராபோடும் இருப்பது கண்கூடு அதிகமாக உணர்ச்சி வசப்படாது ஆற்றெழாமுக்கம் பேன்ற ஆறுவாரமற்ற நடையிற்

துறை இகாந்திய முனிவர்கள்

பழுத்தாறைப் பினிக்குழம்வகையைக் கிடே பாக்களே அவர் புண்டுவர்ளார், “இருதேவர் வாக்கியம்” “வினே கானந்தர் பஞ்சகம்”, “ஆழமுகநாவல்”, “கங்கையில் விடுத்தாலை” முதலான செய்யுள்களில் அவர் வெப்பமுத்தக் கருதியவற்றை வெியழுத்தும் பாங்கு விதந்து பாரட்டத்துக்கதாகும்.

“குருதேவர் வாக்கியம்” என்ற பகுதியில் இராம கிருஷ்ண பராஹம்சரது உடபீநஶங்கர் ஸிலவுற்றுநப் பாட்போர் உள்ளங்களிற் பசுமரத்தானி போற் பதியும் வகையில் அழகுந உணர்ந்தியுள்ளார். கடவுள் வணக்கம், தன்னையுணர்தல், தலைவனாகும் இயல்பு, மாயையின் இயல்பு, அவதார புருஷர் இயல்பு, மக்கள் படியினரெல், ரூவர்வகை, சமயம் அனுட்டிப்புக்குரியது வாதத்திற்குரியதன்று இல்லத் தானுக்கு இயைந்த சாதனை முறைகள் ஆகிய தலைப்புக்களில் கொள்ளத்தக்க விதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களின் சிறப்பு போற்றத்தக்கது. ஜூாகிருஷ்ணரிடத்தும் அவர் புகட்டிய நெறியிலும் விபுலானந்தர் கொண்ட ஈடுபாடு துலம்ப்ரமாக தெரிகிறது.

சுவாமி விவேகானந்தரிடத்து விபுலானந்தர் கொண்ட ஈடுபாடு எத்தகைய தென்பதைக் காட்டுவது “விவேகானந்த பஞ்சகம்”, புவியனைத்துக்கும் புகழுளைத்துக்கும் உரிமை டுண்ட விவேகானந்தர் சிறப்பினை வியந்து போற்றுகிறார் விபுலானந்தர். ஆழமுகநாவல் பற்றிய கவிதைகளில் அவரது பெருமைகளையும், பணிகளையும் தெளிவுற விளங்க வைக்கிறார். “அன்பெனும் கபிறு கொண்டு” அவரைப் பினித்த கந்தசாமியின் குணநலன்களையும் புலமைப்பேற்றும் என்னி இரங்கும் விபுலானந்தரின் “கங்கையில் விடுத்த ஒலை” படிப்போரைப் பினித்து கலங்க வைப்பதாகவும் தமிழுக்கு வாய்ந்த அரியதொரு கையறு நிலை செய்யுளாகவும் காண்படுகிறது. இவ்வாற்றால் சமுதாய அறநிலை அழகு கவிதை வழவிலே உருபிப்பறு மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழ அவர் கருத்துக்கள் வழிவகுத்தன.

உள்ளத்தனுபவித்த உணர்வுகளைக் கவிதையிலே நீட்டிக்

சுமிக் இருக்கிய முறைகள்:

காட்டில் நிறுனை அவரது கவிதைகள் பலவற்றிற் காணலாம். அவதார பூரவர் இயல்பு சொல்ல வேண்டியவிடத்து கரூரேசுக்கவல்ல தெப்பத்தோடும், இயந்திர வண்டியோடும் அவர்களை ஒப்பிடுகிறார். தும்மை மட்டும் காக்கவல்ல சித்தரை கவிதையில் மரத்துண்டாகக் கூறுகின்றார் அதுமட்டமேன்றி சித்தர் தும்மைத்தாம் காப்பவர்கள் என்கிறார் ஆனால் அவதாரப்பூரவர் மேல் பேரன்பு கொண்டு புகழுகின்றார் இதில் இருந்து பிறருக்குப் பணிபிரிவதே பெரும் இன்பம் தரும் என்ற அவரது திடசித்தம் புலனாகும்.

கவிஞர் அவதார புரங்கள் மீது கொண்ட விருப்புணர்ச்சியும் சித்திரை மதியாத் தன்மையும் கவிதையில் வெளியாகப் படிப்போர் உள்ளத்தில் பதிவது தெளிவரும் பிறருக்கு பணிபிரிவதே பெருமின்பம் தருவதென்ற அவரது திடசித்தமும் இங்கு என்னாற் பாலதாரம்.

இறைவனனயோ நாட்டையோ நல்லியல்பினரையோ விபுலானந்தர் பாடுமேபோது அவர் ஈடுபாட்டுனர்வு சிறந்து விளங்குவதை காணலாம். தமது நன்பர் கந்தசாமி இறையை எய்திய போது, அன்னாரது சீரிய குணங்கலையும் நட்பையும் வாழ்க்கை நிலையாமை, கல்வியின் சிறப்பு ஆகியவை பற்றிய கருத்துக்களோடு இணைத்து சிறந்த வடிவிலமைந்த “கங்கையில் விடுத்த ஒலை” என்ற பழுவகைச் செய்துள் கவிஞர் தம் நண்பிடத்து கொண்ட நட்புணர்வின் உண்ணத்துக்கு மட்டுமேன்றி விபுலானந்தர் கந்பனை திறங்குக்கும் நல்லதோர் எடுத்து காட்டாகும்.

“மாவலியின் போரால் வயங்கு மனிநுதியும்
காவும் பொழிலும் கழிமுகமும் புள்ளனிந்த
ஏரியும் மல்கி இருந்துன தீவமென
ஆரியர் போற்றும் அனிசால் இலங்கையிலே
சீரார் குணத்தையை சேர்ந்து வளர்ப்புக்கும்
ஏரால் இயன்று செந்தெநல் இன் சுவைத்தீவ் கண்ணலோடு
தெங்கி விளைஞாந் தீம்பலவி ஹுள்ளமிர்தும்
எங்குங் குறையா இயலுடைய நன்னாடு
மட்டக் களப்பென்று மாநாடு.....”

என்று பிறந்த நாட்டையும், பிரதேசத்தையும் அவர் அனுபவித்துப்

தமிழ் இலக்ஷ்ய முனைகள்

பாடுவது படிப்போருக்கும் அவற்றில் ஈடுபோட்டுணர் விளைத் தோற்றுவிப்பதாகும். தாம் யாந்த மஹாலட்சுமி தோத்திரி தலைன் இடையிலே தம்மைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது.

“..... சிவானந்த அருட்குரவன்

புனிதவழத் தொன்றினுமெய்ப்

பொருள் படைத்த பெருமையினேன்.....”

என்பர். பெருமையினோன் என்று அவர் கூறினாலும் அவர் தம்மைத் தாழ்த்திக் கொண்டு குருபக்கத்தையே வெளியிட்டிருக்கும் அழகு கவாசி சிவானந்தரை உண்ணத் திலைக்கு உயர்த்துவதாகும்.

இசைத்துவிழிலே மிகுந்த ஈடுபோடும் ஆராய்ச்சியும் பொருந்திய விபுலானந்தர் கவிதைகளிலே ஒசை நயம் மிகச்சிறந்து விளங்குவதை காணலாம். இயிலின்றி இசையில்லை. இசையின்றி இயலில்லை; என்பது அவரது கொள்கை. கவிதையில் ஒசை நயம் பொருந்திச் சிறப்பளிக்குமாற்றினையும் ஒசை வேறுபாடுகளின் வாட்டவாக உணர்ச்சி வேறுபாடுகளைத் தோற்றுவிக்கலாமென்பதையும் “இலக்ஷ்யிச்சலை” என்ற தமது கட்டுரையிலே அவர் விளக்க வேத்துள்ளார்.

ஒசை விகுற்பாங்களையும், கவிதையின் நெளிவு சூழிவகளையும் நன்குண்நந்த விபுலானந்தர் எந்தப் பொருஞ்சுக்கு எந்த யாப்பு பொருத்தமானது என்பதை தறிந்திருந்தார். பல்வேறு ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, விருத்தப்பா வகைகளையும் கண்ணிகள், சிந்துகளையும் அவர் கையாண்டுள்ள இலாவகம் அவரது யாப்பூர் புலமையினைகாட்டுவதாகும். நான்மணிமாலை, தோத்திரம், தேவபாணி முதலான வடிவங்களையும் அவர் ஆக்கத் திறநுட்டன் ஆண்டுள்ளார்.

தமிழ்ப் பாடலாலே தன்னைப் போற்றிய புலவன் முன், மஹாலட்சுமி தொன்றி “செய்யுள் விலை செப்பென்று” அவனிடம் கேட்டபோது, புலவன் சந்திய பதிலாக அமைந்த பாடல்களில் இரண்டினை இங்கு பார்க்கலாம்.

“வாழி நாரன்க் சிரங்கொண்டியல்லாத

உமிழு தீவர்க்கபு மகாண்தகள்
 வானசங்கலன்யோ! அவ்வகை பாடல்லக்
 கழூலித்துறை வாடி நின்றவேர்
 குறவர் மாமக ஸள்ளிது கொண்டனன்?

“மத்த யானையான் வளவர் கோமகன்
 மண்ணு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன்
 பத்தோடாறு நூற்றாயிரம் பேறுப்
 பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டனன்”

ஒன்று குறத்தியைப் பாட கூட பெற்ற செய்தி; மற்றது கரிகாறு -
 பெருவளத்தானையும் சோழவள நாட்டையும் பாடிப் பதினாறுஏழிற்
 பொன் பெற்ற செய்தி. இவ்விரு வேறு செய்திகளுக்குமிடையில்
 உள்ள வேறுபாட்டினை இச்செய்யுள்களின் ஒசை வேறுபாடு
 உணர்த்தி நிற்கும் சிறப்பு நோக்கத்தக்கது. மந்திய செய்யுள்
 ஓரளவு தணிந்த ஒசையிலும் பிந்திய செய்யுள் கம்பீரமான
 ஒசையிலும் அமைந்து நயம் பயக்கின்றன.

ஒசை நயத்தாலும் உணர்ச்சி வெளியிட்டுச் சிறப்பாலும் தம்
 உரை நடையிற் கடப் பலவிடங்களில் கவிதையின் எல்லையை
 தொட்டவர் விபுலானந்தர். யாழினைப் பெண்ணாக உருவகித்துக்
 கொண்டு அதன் வளர்ச்சியினையும், சோக உணர்வினைத் தரும்
 வகையில் அதன் இறுப்பினையும் காட்டியிருக்கும் தன்மை
 கவிதையினைபே நினை வூட்டுகிறது. இக்காலத்து வசனங்களை
 முறித்துக் கவிதையென்று நினைதாட்ட முனைந்து நிற்போர்
 விபுலானந்தரைப் பற்றிப் படித்தல் பயனுடையதாகும். இசை
 நலுக்கம் கைவரப் பெற்ற அவரது யாழ் நால் இதைப் பற்றசாந்திரும்.

விபுலானந்தர் ஒரு செய்யுளின் சிறப்பினை கூறுப்புகுந்த விடத்து
 இச்செய்யுளில் அமைந்து கிடந்த நெளிவி, இனிமையும்,
 உறுதிப்பாடும் உள்ளத்தை நிறுத்து மகிழ்ச்சியை தருகின்றன
 என்பார். இது கவிதை பற்றிய அவரது கோட்பாட்டை விண்டு
 காட்டுவதாகும்.இவற்றோடு அமையாது ஈத்தில் வூப்பியற் கஸ்விக்கு
 விதத்திட்டு பிறமொழிலுக்கியிங்களோடு தமிழில் பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களை
 சீதிருத்தத்தோடு தந்தவர் விபுலானந்தர்.

1829இல் ஆண்டு பங்குளி மாதம் 29இல் நாள் இலங்கோயின் சீர் மாகாணத்திலுள்ள மட்டக்களப்பின் கஞ்சீவுக் கிராமத்தில் சாமித் -தும்பிக்கும், கண்ணம்மையாருங்கும் மகனாகபிறந்தவரே மயில் வாக -னன் எனும் விடுஸானந்தன் இவ்வாறு தழிறின் இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்துமிழுக்கும் உரமுட்டி அறவிலக்கியம், ஆந்றால் இலக்கியம் ஆசியவற்றை ஒன்று சேர்த்து ஒப்பியற்கல்வியின் ஆழம் கண்டு பழங்குடியையும், பழுமையையும் மேற்றிசை செல்வத்தையும், கீழுத்தோச நாகரிகத்தையும் ஆழ நோக்கி அவையாவினும் உயிர்த் துடிப்புடன் உள்ளவற்றை எடுத்துக் காட்டியவர் அடிகள். இவர் தன் காலத்தை மட்டுமென்று முக்காலமும் மனங்கொண்ட இலக்கிய சிற்றார் என்றே கூறுவார்.

மறபு வழிக் கீழூத்தேய கல்வியினையும் மேலைத்தேயக் கல்வியினையும் செவ்வனே பயின்று, அந்தின் வழிப்பட் ஆற்றல்களையும், ஆய்வு நெறிகளையும் ஆற்றல்மிக்க அனுபவத்தோடு தன்னுடைய ஆக்கங்களின் வாயிலாக நமிற் சமுதாயத்திற்கு பயன்படச் செய்தவர் பேராசிரியர் ககணபதிப்பிள்ளை ஆவார். ஆறு ஆண்டுகள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக கல்லூரியிலும் இருபத்து மூன்று ஆண்டுகள் பல்கலைக்கழகத்திலும் அவர் பலவகைகளில் பணியாற்றினார்.

துன் னாலை ஆயுள் வேத வைத் தீயர் க.கந்தசாமிப்பிள்ளையின் ஏக புதல்வணாக 1903ம் ஆண்டு யூலை மாதம் இரண்டாம் தேதி பிறந்தவர் கணபதிப்பிள்ளை. ஆறு பெண்களைப் பெற்ற கந்தசாமிப்பிள்ளை தன் ஒரே புதல்வன் கல்வியும் ஒழுக்க ஸீலமும் பெற்று சிறுக்க வேண்டுமென விரும்பினார். அதனால் வடமொழி யிலும் தமிழிலும் வல்லவராகிய மாமுத்துக்குமாரசாமிக் குருக்களிடம் அனுப்ப, சிறுப்பாயம் முதற் கொண்டே இலக்கியம், இலக்கணம், யாப்பு ஆகியவற்றில் கணபதிப்பிள்ளையின் பரிச்சயமும் ஆர்வமும் வளர்லாயின.

அதேவேளை புதிய கல்வி முறையை புறக்கணிக்காது அதன் வழி 1927ம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழக கல்லூரியில் சேர்ந்தார். அக்கல்லூரி ஸண்டன் பல்கலைக்கழக தோவுகளுக்கு மாணவர்களை தயார்படுத்துவதாக விளங்கியது. தமிழில் சிறப்பு பாடநெறி இல்லாமையால் இந்தோ ஆரியத்துறையிலே சேர்ந்து சமஸ்கிருதத்தை சிறப்பு பாடமாகவும் பாளியை துணைப் பாடமாகவும் கற்ற கணபதிப்பிள்ளை பரிசிலையும் வென்றார். அக்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்று விளங்கிய பேராசிரியர் ஜி.பி.மல்லசேகர ரம்புக்கிலை, சித்தரத்தத்தேர் ஆகியோரிடம் அவர் கல்வி பயின்றார்.

தமிழ் இலக்கிய முறைகள்

தமிழ் புறக்கணிக்கப்பட்டு, தமிழ் பயில்வது இழிவாகக் கருதப்பட்ட காலப்பகுதியில் தமிழ் கல்வியில் அன்பு மீதாரப் பெற்ற கணபதிப்பின்னை தமக்கு கிடைத்த கீழைத் தேய மொழியாறாய்ச்சிப் அறிவினெப்பென்படுத்தி 1931 ஜனவரியில் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்துக்கு சென்று விற்குவான் பாட நெநியிற் சேர்ந்து இருவருடப் பயிற்சியை 1932 மார்ச்சிலேயே வெற்றி கரமாக முடித்துக் கொண்டார்.

தமிழ் பேராசிரியர் பதவியை முதன் முதலில் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் வகித்த கவுமி விபுலாந்தரிடத்து ஏல்வே ராபோடு கொண்ட கணபதிப்பின்னை அவரது மாணவராகும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். கவுமியாரேராடு ரா.பி.சேதுப்பின்னையும் அங்கு விரிவுறையாறாக இருந்தார். தமிழ், சமஸ்கிருதக் கல்வியின் நிலைக் களங்களாக நீண்டகாலமாக விளங்கிய தென்னிந்திய மடங்களிலே தமிழ் மரபினையும் பண்பாட்டையும் பயின்ற பொன்னோதுவார் மூர்த்திகள் சர்க்கரை இராமசாமிப்புவல்வர், கந்தசாமியார், பற்றாமையர், இறைஞரி சிவப்பிரசாகம்பின்னை ஆகியோரிடம் கற்கும் பேரும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே கணபதிப்பின்னைக்கு கிட்டியது.

அண்ணாமலையில் வித்துவான் பட்டத்தை பெற்றுக் கொண்டு, இலண்டன் பல்கலைக்கழகம் சென்ற கணபதிப்பின்னை அடிக்கீழைத்தேயக் கல்விக்கழகத்தில் சமஸ்கிருத பேராசிரியராக விளங்கிய ஆ.எல்.ரேணுனின் மேற்பார்வையின் கீழ் ஏழாம், எட்டாம் நாற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த தமிழ் கல்வெட்டுக்களின் மொழிநூல் குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்தினார். ஏ.லோயிட்ஜேம்ஸ், புற்றின் ஆகியோரிடம் ஓலியியல் பயின்றதோடு, கலாநிதி என்டிபான்ட், பாரிசில் புகழடன் விளங்கிய பேராசிரியர் யூலஸ் பிளைசு ஆகியோரிடம் ஆலோசனை பெற்று ஆய்வு மேற்கொண்டார். ஏற்கனவே சமஸ்கிருத, பாளி, ஆங்கில, பிரெஞ்சு, ஜூரியன் மொழியை அறிந்திருந்த கணபதிப்பின்னை கலாநிதி எட்டபின்டு, பெயிலிடம் ஈராளிய மொழியையும் சி.எஸ்.கேபதியிடம் நெலுங்கு, மனையாள், கண்ட, மொழிகளையும் கற்றார்.

ஈழங்கு தூண்டிய மக்கள்

பல்கலைக்கழகம், மேலைத்தேய, கல்விமான்களிடம், கற்றவரும் கல்கீழாத்தேய மேலைத்தேய மொழிகளிற் புலமை பெற்றவருமான கணபதிப்பிள்ளை இந்தோ ஜிரேஸ்பிய, இந்தோஆஸிய, தீராவிடமோழி யியல் பவின்சிகளை முடித்து கொண்டு 1936ம் ஆண்டு யூலை மாதம் இலங்கை திரும்பி பல்கலைக்கழக கல்லூரியில் தமிழுக்கு பொறுப்பான விரிவுரையாளரானார். அங்ஙான்டு ஆகஸ்டில் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் முடித்த ஆய்வுக்காக கலாநிதிப்பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

1936 முதல் பல்கலைக்கழக கல்லூரியிலே தமிழ் படிப்புக்கு பொறுப்பாயிருந்த கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை 1942ல் இலங்கைப் புலகலைக்கழகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது தமிழ்துறை தலைவரானார் பின்னர் 1943ல் பேராசிரியராகவும் தமிழ்துறை தலைவராகவும் பதவியேற்ற சுவாமி விபுலாந்தர் 1947ல் மறையக் கணபதிப்பிள்ளை பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். 1965ம் ஆண்டு வரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவருடைய மாணவர்கள் எல்லோரும் “எங்கள் பேராசிரியர்” என்று அங்கோடு உரிமை டூட்டும் வண்ணம் விளங்கினார்.

மொழி இலக்கிய துறைகளில் ஆற்றந புலமை பெற்ற தோசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆராய்ச்சி அறிஞராக, ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாக அன்புடைய ஆசானாக, சிறந்த மனிதாபிமானியாக வாழ்ந்து ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியன.

பல்கலைக்கழக கல்லூரியில் அவர் கற்பிக்கத் தொடங்கிய மாண்ஸிலே தமிழ்ப்பாட்பில் ஆர்வம் காணப்படவில்லை. மேல்நாட்டு நாகரிகத்தில் மூற்கியவர்கள் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதையும் ஆங்கிலேயர் போல ஒழுகுவதையுமே பெருமையென கருதினர். தமிழை ஒரு பாடமாகப் படித்த சிள்ளூட்டப்பீட்சையில் சித்தியெய்து வகுகு மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். பாடப்பகுதிகளாக அமையாத இலக்கியங்களை அவர்கள் ஏற்றுத்துப் பார்க்கவும் மறுக்கான். அவர் ஏழுதிய 1936ம் ஆண்டு அறிக்கையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டமை கவனிக்கத்தக்கது.

தமிழ் இலக்கிய முனைகள்

“பாடத்தூத மாணவர்களுக்கு கறிப்பது பண்பாட்டுப் பெறுமா அத்தை அவர்கள் விளைக்கிக்கொள்ள உதவும் பொருட்டேயன்றிப் பரிசைகளுக்கு அவர்களைத் தயார்ப்படுத்துவதற்காக அல்ல என்பதையும் வகுப்பு வேலைகளில் கவனமாக இருப்பதனால் அதிக சிரமமின்றிப் பரிசைகளிலும் சித்தி எப்தக்கடிமும் என்பதையும் திரும்பத் திரும்ப மாணவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறவேண்டியுள்ளது”

தமிழூக் கற்பதில் மட்டுமென்றி பண்பாட்டு பெறும் மாண்களை விளங்கிப் பேசுவதிலும் மாணவர்களிடையே ஆர்வத்தை தோற்றுவிக்கப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை மேற்கொண்ட முயற்சிகள் விதந்து குறிப்பிட்டத்தக்கவை. ஏற்ற பாடவிதானங்களைத் தீட்டுவதிலும் சமகால இலக்கியப் போக்குகளுடன் மாணவர்களைப் பரிச்சயப்படுத்துவதிலும் அவரது பங்களிப்புக் கணிசமானது. தமிழ் சிறப்பு பாடநெறியினை உருவாக்கி அதற்கு அங்கீராம் பெற்ற மையம் குறிப்பிடப்பட்டத்தக்கதாகும்.

மொழியியல், இலக்கியம், சாசனவியல், வரலாறு, கழகவியல் முதலான துறைகளில் அவர் ஏராளமான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இலங்கைத் தமிழருடைய வரலாற்றையும் தய மொழி, இலக்கிய இயல்புகளையும் துலக்குவதிற் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் பணிகள் என்றும் மறுத்தற்காரியவை.

வெள்ளை உள்ளம் கொண்ட பேராசிரியர் ஆகக் கூக்கி - யத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபோடும் அர்வமும் கொண்டவராக இருந்திவருவிளங்கினார். இலங்கென், பாரிஸ் என்று பல நகரங்களோடும், மொழிகளோடும் பண்பாடுகளோடும் உறவு கொண்ட போதிலும், அவரது உள்ளம் எங்கட்டுக்கீராமிய வாழ்விலேயே இஸ்பித்திருந்தது அமைதியான கிராமிய வாழ்வினையும் சிராமத்து மக்களின் மொழி, பழக்கவழக்கங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், கலைகள் முதலானவற்றையும் அவர் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் அவதானித்து சிறப்புக்கு அவரது ஆகக் கூக்கியகளும் கட்டுரைகள் பலங்கள் சான்றுகளாக மிளிருக்கின்றன.

பண்ணட இலக்கியங்களில் மட்டுமென்றி நவீன இலக்கி -

தமிழ் இலக்கிய மூலங்கள்

யங்களிலும் மிகுந்த ஈடுபாடும் ஆற்வரும் கொண்ட பேராசிரியர் பிரேரணை, ஜோமனி, ஆங்கில புனைக்கதைகளால் ஈக்கப்பட்டு அவை போன்றவற்றை தமிழிலே புனைய விஷயந்தார். அவர் எழுதிய சிறுகதைகள் நாலுருப் பெறுவிட்டாலும், நாவல் வடிவிலே “புஞ்சோ-லை”, “நீரமங்கையார்”, “வாழ்க்கை விநோதங்கள்” ஆகியவை வெளிவந்துள்ளன.

கவிதையை இரசிப்பதிலும் ஆக்குவதிலும் பேராசிரியருக்கு அளவிதியான பிரியம் தொடர்ந்திருந்தது. அவரது கவிதைகள் சில “தூவும்மலரே” என்ற தலைப்பில் நாலுருப் பெற்றுள்ளன. பல கவிதைகள் நாலுருப்பெறுவில்லை. “வன்யாத்திரை”, “விந்தை முதியோன்” முதலான கவிதைகள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. இந்நாற்றாண்டின் முந்பகுதியிலெல்லாம்த யாழ்ப்பாண வாழ்க்கைப் பைக்கப்படுத்தத்தத் தத்துப்பாகச் சிந்திரிக்கும் “காதலியாற்றுப்படை” என்ற நால், பழையதொரு செய்யுள் வடிவம் அவதானத்திற்கும் ஆந்றலும் வாய்ந்த ஒரு கவிஞராந் புதிய அனுபவங்களை வெளியிடும் பொருட்டு கையாளப்பட்ட சிறப்புக்கு ஒர் உதாரணமாக விளங்குகின்றது.

தமிழ் நாடக வரலாற்றிலே பேராசிரியருக்கு ஸிறப்பான இடம் உண்டு. அவரது நாடகத்துறைப் பங்களிப்பு பஸராலும் மெச்சி மற்றும் படுவதாகும். ஸ்ரீகாந்தி தேவனின் புகால் பூத்த “ரத்னாவளி” என்ற சமளங்கிருத நாடகத்தை தழுவிய “மாணிக்கமாலை” என்ற நாடகநூல் பழைய நாடகப் பாணியில் மரபுவழிச் செய்யுள் இடையிட்டு வரப் பேராசிரியரால் ஆக்கப்பட்டது. அவரது “சங்கிலி” என்ற வரலாற்று நாடகம் ஓரோவிடத்துப் பேச்கவழக்கில் அமைந்த பெற்றிலும், இலக்கிய சூழ்க்கில் எழுதப்பட்டதாலும், விடுதலை பெற்ற நாட்டு மக்களுக்கு வரலாற்றையும் வரலாற்று வீரர்களைப் பற்றியும் உணர்த்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு அது புனையப்பட்டது.

யாழ்ப்பாண மக்களின் அன்றைய வாழ்வோட்டங்களையும் பேச்கவழக்குகளையும் வெகுதுல்லியமாக அவதானித்து நாடகங்களிலே பதில் செய்தமை விதந்து பாராட்டப்படும் பேராசிரியர் பணிகளிலே தலை சிறந்ததாக கருதப்படுகின்றது. மத்திய நு வர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள், அபிலாசைகள்,

நம்ம இலக்கிய முறைகள்

மேஜாட்டுமோகம், அதிகார ஆசை, போகிலீவு ர்கள் முதல்வரவுற்றனர் இவோசான நகைச்சுவை இறையோடத் தமது நாடகங்களிலே சிற்றித்து அவற்றை பல்கலைக்கழக மாணவர்களைக் கொண்டு பேராசிரியர் அரங்கேற்றினார். “இரு நாடகம்”, “நாளாடகம்” என்ற தலைப்புகளில் நால்களாக வெளிவந்த அவற்று ஆறு நாடகங்களும் அந்தவகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை. பொதுசனப் பேசு வழக்கை, இலக்கியத்திற் பொறித்தமை கண்டு முகம் குறித்த சிலர் பேசு வழக்கினை எழுத்தில் பதிவு செய்வதற்கு தேவைப்பட்ட மொழித் திறங்கையும், அங்காறு செய்வதன் தூற்பூரியத்தையும் மதித்தாரல்ளன. ஆனால், அச்செயலை மெச்சி வரவேற்ற சுவாயி விபுலாந்தர் மட்டக்களைப்பு பேசு வழக்கினையும் நாடகங்களில் ஆண்டு பதிவு செய்யாறு வேண்டிக் கொண்டார்.

பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் என்ற முறையிலே பரந்த நோக்கினையும் உரத்த சிந்தனையினையும் அவர் என்றும் தூண்டுபவராக விளங்கினார். பாடங்களை குறிப்பிடதோடும் விளக்குதோடும் நின்று விடாது, புதிய வினாக்களை எழுப்பி அவற்றுக்கு விடைதேட்டு தூண்டுப்ராகவும் புதிய கருத்து வெளியீடுகளின்பால் மாணவரை ஆற்றுப்படுத்துபவராகவும் திகழ்ந்தார். ஏனைய ஆசிரியாகவின்தும் மாணவர்களின்தும் மதிப்பிற்புக்குரிய, திறந்த மனங்கொண்டு, உண்மையினையும் அழகினையும் செம்மையினையும் தேடும் ஆசானாக மினிரந்தார்.

மாணவர்களோடு அவற்று உறவு என்றும் அன்பினால் பிணைக்கப்பட்டாக அவைந்தது. மாணவர்களுடைய எண்ணாங்கணாயும் உள்ளவகைணாயும் பலங்களையும் பலவிளங்களையும் புரிந்து கொண்டு அவர் தங்காரியங்களில் கைகொடுக்கும் ஆசிரியராக அவர் பணியாற்றினார். பல்கலைக்கழக துமிழ்ச்சங்க நடவடிக்கைகளுக்கு உந்து சக்தியாக விளங்கினார். 1948ம் ஆண்டு பேராசிரியரின் நாடகம் ஒன்றினை அரங்கேற்றி அதன் மூலம் கிடைத்த பணத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட “இளங்குறிர்” என்ற துமிழ்ச்சங்கத்தின் சஞ்சிகை நீண்ட காலமாக வெளிவர அவர் உற்சாகம் அளித்தார். கலை, இலக்கியத்துறைகளில் துமிழ் பேசும் மாணவர்களை ஈடுடேதுவதீலும் அவர் தம் திறங்களை வளர்ப்பதிலும் துமிழ் சங்கமும், இளங்குறிரும் காத்திரமான பங்களிப்பினை நல்கி வருகின்றன.

யாழ்ப்பாணம் நெடுந்தீவைச் சார்ந்த ஸ்தவிஸ்லாஸ் கணபதிப்பிள்ளை செசில் இராசம்மா தம்பதியருக்கு 1913ம் ஆண்டு ஆவணித்திங்கள் இரண்டாம் நாள் பிறந்தவரே சேவியர் தனிஸ்லாஸ் எனும் தனிநாயக அடிகள். அவர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் புலவர்கள், அறிஞர்கள் வரிசையில் தமிழை தூது கொண்டு வளர்த்தவர். கடந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளில் தமிழகாக அளவிடற்கிய பணியாற்றியவர்களில் இவரை விஞ்சியோர் எவருமில்லை. ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் உள்ள தமிழை நன்கு கற்ற அறிஞர் தம் பணிகளை நோக்குமிடத்து சமயக்குரு, போசிரியர், ஆராட்சியாளர், திட்டமிடல் செயல்வீரர் எனப் பல்வேறு வகையில் பணி செய்தவர் தனிநாயக அடிகள் என்பது தெளிவு.

உரோமாபுரியில் சமய உயர் படிப்பைக் கற்றவேளை அங்கு “வீரமாழுவிவர் கழகம்” நிறுவி தமிழாசை செய்தவர் இவர் 43 நாடுகளைச் சேர்ந்த மாணவர்களோடு பயின்றதனால் பன்மொழிப் புலமையும், பரந்த உலக மனப்பாங்கும், குறையாத மொழிப் பற்றும் பெற்று விளங்கினார். இன் மொழி, மத தேச வேறுபாடுகள் இன்றி தமிழையும், தமிழர் தம் பண்பாடுகளையும் போற்றி அனைத்துலகிலும் “யாதும் ஊனே யாவரும் கேள்வி” எனும் கோட்பாடு அவர்கள் நீந்துனையில் பூத்த செந்துமரை மலராகும். அவர் எங்கு சென்றாலும் தமிழமுதல் அள்ளி வழங்க மறப்பதில்லை.

சிறீஸ்தவத்துறவியாக தூந்துக்குடியில் பணிபுரிந்த வேளை ஆயர்ரோச் ஆண்டகையின் ஆதரவுடன் அண்ணா மலைப்பங்களைக் கழகத்தில் பயின்று தமிழில் பல சிறப்புப் பட்டங்களையும் பெற்றார். இப்பட்டங்கள் மேலும் அவருள்ளத்தில் தமிழைக் கணிய வைத்தன. ஆதலால் “தமிழ் இலக்கிய கழகம்” ஒன்றை நிறுவி தமிழ்ப்பணி செய்யத் தொடங்கினார். அடிகளார் இத்தாலிய, பிரான்ஸ், எப்பானியம், ஜேர்மனியம், சுப்ரூ, கிரேக், சமஸ்கிருதம் போத்துக்கல், உருசியம், மலைப் பூதலீய பன்மொழிகளில் புலமை கொண்டிருந்தார்.

தமிழ் இலக்கியங்களும் மொழுவை

ஆதாஸால் ரூபிழி இலக்கியங்களை பிறவேற்றிக்கொடு ஒருஷ் தூத், வாஜூஹ் ஒப்பிட்டியனை ஊக்குவித்தார். விபுலானந்தரின் பின் ஒப்பிடு தனிநாயக அடிகளால் செம்மை பெற்றது.

பண்ணியாறிப்புலமையின் அறிவால் “தமிழ் மொழி போல் இனிநாவது ஏது” என்ற பாரதி வாக்கை மெய்ப்படுத்தி ஆங்கிலம் வணிகத்தின் மொழி, கிழேக்கம் இலக்கியின் மொழி, இலத்தீன் சட்டத்தின் மொழி, இத்தாலியம் காதலின் மொழி, பிரெஞ்சு தூசுகின் மொழி என்பிரஸ்ஸாம் கனமிய அடிகளார் தமிழைமட்டும் சிறப்புபடுத்தி அது இருக்கத்தின்/ பக்கத்தியின் மொழி என்கிறார்.

தமிழ் ஆலைம் கொண்ட அடிகளார் தாம் செல்லும் நாடுகளில் எல்லாம் தமிழின் தொன்மை, மென்மை பக்தி இலக்கியங்கள் பற்றி எல்லாம் விதந்துரைத்தார். தமிழர் பண்பாடுபற்றி உரைகள் நிகழ்த்தினார், கட்டுரைகள் எழுதினார், வானோலி உரைகள் செய்தார். வேற்றுநாட்டவர் தமிழ் மொழியிடத்தும், தமிழ்ப் பண்பாட்டினிடமும் ஆர்வம் கொள்ள அத்திவாரமிடார். அதுமட்டுமல்ல வேற்று நாட்டவர் கலை, பண்பாட்டு விழுப்பியங்களை தமிழ்மக்கள் அறியவும் செய்தார்.

1950ல் அமெரிக்கா, யப்பான் முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்று கல்விச் சுற்றுலாச் சொங்கபொழிவுகளை நிகழ்த்தினார். அப்போது தமிழ்த்தப்பண்பாடு பேருங் வகையில் “Tamil culture” என்ற ஆங்கில முதலிங்கள் வெளியீடு ஒன்றுக்கு அத்திவாரமிட்டு 1952 முதல் இவ்வெளியீட்டை ஆரம்பித்தார். இவ் வெளியீடு தொடர்ந்து 15 ஆண்கேள் தமிழ்பணி செய்தது. உலக நாடுகள் எங்கும் தமிழ் மனைம் கழங்க செய்ததனால் இவர் “தமிழ்த்தூதர் தனிநாயக அடிகள்” எனப் புகழப்பட்டார். அதுமட்டுமல்ல இவர் எழுதிய “தமிழ்த்தூது” எனும் நாலும் இவரை தமிழ்தூதர் ஆக்கிற்று. கிறிஸ்தவராக இருப்பினும் இந்து, தமிழ் இலக்கியங்களில் அவர் பேரிடுபாடு கொண்டவர். சிறப்பாக திருவாசகம் எனும் நாலிலும் திருக்குறள் என்ற இலக்கியத்திலும் அவருக்கிறுந்த கடுபாடு சொல்லும் தரமன்று. இவை இரண்டுமே தன்னைத் தமிழனாக வழிவகுத்தது என்று

நூற்று இலக்கிய மூலவர்கள்

பலவிடங்களில் அவரே ஒப்புக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“தமிழ்தாது”, “ஒன்றே உலகம்” எனும் இரு நால்களையும், இருநூறுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும் எழுதியவர் தமிழ்த்தாது. இவற்றில் “சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கையின் இடம்”, “தமிழர் பண்பாடும் நாகரிகமும்” “தமிழரின் மாளிடவியற்கொள்கை” போன்ற கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. வேற்று பண்பியல் நோக்குகளையும் கட்டுரைகளாக்கி வெளிப்பிட்ட பெருமை இவருக்கு உண்டு. மேலும் மறையும் தறுவாயில் இருந்த சில இலக்கியங்கள் இவர் முயற்சியால் புத்தயிர் பெற்றன. அந்தவகையில் “தமிழரான் வணக்கம்” “கீசுதமிழ் அகராதி” போன்ற நால்கள் அவர்வழி நமக்குக் கிடைத்தன. இவை நவீர் “பிருத்தொண்டர் திருமலர்” எனும் நால் வத்திக்கான் நாந்குடத்தில் இருந்து அவரால் பெற்றுத் தயிழ் உலகுக்குத் தற்பட்டது.

அடிகளார் மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியவியல் பகுதியில் விரிவுறையாளராக இருந்தபோது 1964ல் இந்தியத் தலைநகரில் கலை பண்பாட்டியல் ஆய்வாளரின் 22வது மாநாடு நடைபெற்ற போது அங்கு கூடிய தமிழ் அறிஞர் மத்தியில் உலக தமிழ் அமைப்பு ஒன்றை உருவாக்க முன்னந்தார். “உலகத்தமிழ் ஆராட்சி மன்றம்” என்ற பெயரில் தமிழ்தும் விழுமியங்களைப் பேற்றும் அமைப்பு ஒன்றைத் தோற்றுவித்தார். 1966ல் உலக தமிழ் ஆராட்சி மகாநாட்டை கோவைம்புரில் நடத்திச் சாதனை புரிந்தார்.

இவ்வகையில் தமிழியல் ஆய்வில் புதிய மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தும், பிறநாடுகளில் தமிழ்தும் சிறப்பையும், பண்பாடுகளின் உயர்வையும் அறிய வைத்தும், பன்மொழி அறிவால் ஒப்பியல் கநூற்கூக்களை உரைத்தும், அன்புள்ளும், பண்டினும் அறிஞர்களை அறுவி இடைவிபாது தமிழ் வளர் உறைந்தும், எழுதியும், உறைபல நிகழ்த்தியும் அடிகளார் செய்த பணிகளால் அவர் தமிழர் தம் நெஞ்சில் குடிகொண்ட இலக்கிய மூலவரானார்.

ஸமூத்தின் வடபுலத்தில் அளவெட்டுக் கிராமத்தில் 1927ம் ஆண்டு பிறந்தவரே மகாகவி. துமிழ் கவிதை முன்னோடிகளில் ஒருவர் மகாகவி. கவிதையின் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் பல புதுமைகள் செய்தவர் இவர். மனித மனங்களில் ஓர் ஆழமான நம்பிக்கையையும் மனிதாமியானச்சதையும் விதைத்தவர். கவிதைகள், பாநாடகங்கள் ஆகியவற்றை சுதாரணை பேச்சோசைப் பாங்கிலே எனிமைப்படுத்தினார். கிராமிய வழக்குச் சொற்களை கவிதைகளில் ஏராளமாகக் கையாண்டார். இக்காரணங்களால் தற்கால கவிதை வளர்ச்சியில் மகாகவி முக்கிய இடம்பெறுகிறார்.

மகாகவி தனது 14வது வயதில் கவிதை எழுத ஆரம்பித்தவர். முதலில் “பண்டிதன்” என்ற புனை பெயரில் கவிதைகள் எழுதி வந்தார். பின் “மகாகவி” என்ற புனை பெயரை துணிச்சலோடும் தன்நம்பிக்கையோடும் சூடிக்கொண்டார். புதுக்கம்பன், மாபாடி, மகாலட்சுமி என்ற புனை பெயராகனும் இவருக்கு உண்டு. 1943ல் இருந்து இவரது கவிதைகளை ஈக்கேசரி, போன்ற இதற்கள் தாங்கி இவரது ஆரம்ப கவிதை வளர்ச்சி கீக்குக் காலாயில் கவிதைத்துறையில் மட்டுமேன்றி சிறுக்கதைத் துறையிலும் இவர் கால்பதித்தவர். “வேதாந்தம்”, “பிரமசாரி பரமசிவம்”, “சகை”, “உலகம் கோண்டானது”, “நஞ் சு” போன்றவை இவரது சிறுக்கதைகளாகும். எனினும் சுமார் 30 வருடகாலமாக அவர் தமிழ் கவிதையை வழம்படுத்தி வந்தார். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கவிதைகளும், இகைப்பாடல்களும், காவியங்களும் பாநாடகங்களும் எழுதினார். முப்பது வருட காலமும் அவர் இலக்கியப்பணி தேக்கமற்றுத் தொடர்ந்தது “சடங்கு”, “ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம்”, “கந்தப்ப சபதம்”, “கண்மணியான் காதை” ஆகிய காவியங்களையும் “கோடை”, “முற்றிற்று”, “புநிய தொருவீடு”, ஆகிய பா நாடகங்களையும் அறுபதுகளின் பின் அவர் படைத்தார்.

ஏலவே கூறியது போல இவரது கவிதைகள் தனித்துவமானவை, நடைமுறை வாழ்வை யதார்த்த பூர்வமாக கவிதைகளில் சித்தரித்துக் காட்டியமை தமிழ் கவிதைக்கு மகாகவி மனியூ பரந்தன்

தும்பி திலக்கா மூலக்கள்

வழங்கிய முக்கிய மன்றாப்பாரும். கவிஞரயின் போக்கினங்காற்று அவர்பட்டபாடில்லாம்.

“இன்னவை தான் கவி எழுத ஏற்ற பொருள் என்று பிறர் சொன்னவற்றை நீர் திரும்பிச் சொல்லாதீர்; சோலை, கடல், மின்னல், முசில், தென்றுவினை மறவுங்கள்; மீந்திருக்கும் இன்னல், உணைப்பு, ஏழ்மை, உயர்வு என்பவற்றைப் பாடுங்கள்”

என அவர்வாயாலேயே வெளிப்படுவது காணலாம். நிகழ்காலச் செய்திகளையும், பிரச்சினைகளையும் கவிதையில் ஆண்டு அதனை இன்றைய யுகத்துக்கு இழுத்து வரவேண்டிய அவசியத்தைப் புலப்படுத்தி யிருக்கிறார். இவர் இதுவே இவரது கவிதைக் கொள்கையுமாகும். சமகாலப் பிரக்ஞை, சமூகப் பிரச்சினை, யதார்த்தம் ஆகியவையே அவரது கவிதைக் கொள்கைப்பின் அடிப்படை ஆகும். அவரது பெரும்பாலான கவிதைகளிலும், காவியங்களிலும், மேண்டும் பாநாகடகங்களிலும் இவற்றை உணர்ந்து வந்தார். பேந்துகளும் முரண்பாடுகளும் அங்க ஒரு சமத்துவமான சாக்க வாழ்வையே மகாகவி விரும்பினார். அவருடைய இலக்கியப் பணிகளும் இவற்றை நோக்கியே நகர்ந்தன. எல்லா வகை இடங்களையும் வென்ற மனிதன் வாழ்விலே முன்னேறிச் செல்வான் என்றத் தீவிரமான மானிடருக்கு வழங்கும் அறிவுறை ஆகும். மரணத்தின் அஞ்சாமையை இவர் பலவிடங்களிலும் முன்வைக்க மரணத்தோடு வொழுவு முடிவதில்லை. மரணித்தவன் தன் சந்ததிகளுடாக வந்து செல்கிறான் ஆதலால் அவன் மரணிக்கவில்லை என மனித வாழ்விற்குப் புது அந்தம் கற்பித்தார்.

“அன்று பிறந்து இன்று இறப்பதூா்
ஆய தன்று நம்மானிட வாழ்வுகான்
அப்பனே மகனாகி வளர்ந்து உயர்வு
ஓய்தலன்றி உயர்வு ஒன்றினை நாடலே.....”

எனும் தந்துவத்தை இவரது “சாதாரண மனிதனது சரித்திரும்” என்ற காவியத்தில் காணலாம். இத்தகைய நம்பிக்கைக் குரல் நவீன கவிதைக்கு மகாகவி வழங்கிய பலமாகும்.

யாழ்ப்பானாத்துக் கிராமிய மக்களின் வாழ்வே மகாகவியின் கவிதைகளின் கருப்பொருள் எனலாம். கிராமிய விழுப்பியங்களை கவிதைகளில் இவர் போல விளக்கியோர் எவ்வுமில்லை எனலாம். “யாழ்ப்பானம் செல்வேன்” “கிராமம்” முதலிய கவிதைகள் இவற்றை முழுவதும் விளக்குகின்றன. கிராமம் ஓர் இலட்சிய முறியாகக் காட்டப்படுகிறது அலால் இவரது பிற்காலப் பண்டிகூரிலே கிராமம் அதன் சகல முரண்பாடுகளுடனும் மோதல்களுடனும் சித்தரித்துக் காட்டப்படுகின்றது. “சடங்கு” “கண்மணியாள் காதை” “கோடை” “புதியதூரூ வீடு” முதலிய பண்டிகூரில் இவ்வுதாரணங்களை நோக்கலாம். கிராமிய வாழ்வை யதார்த்த பூரவாக சித்தரிக்கும் இப்பண்டிகூர் தமிழ் கவிதைக்கு ஒரு புதிய வளத்தை வழங்கின எனலாம்.

கிராமிய வாழ்வை மட்டுமேன்றி நகர வாழ்வையும் மகாகவி தொட்டுச் சென்றுள்ளார். நகர்ப்பு நாகரிகத்தினால் உருவாக்கப்பட்டு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட ஏழைகள், விவசாயிகள், திருடா முதலியோர் இவரது சில கவிதைக்குப் பொருளாயினர். “சீமாட்டி” “விட்டமுதல்” “வீசாதீ” “தீரை” முதலிய கவிதைகள் இத்தகையன. நகர்ப்பும் மந்திய தூர்க்குத்தினின் வாழ்வும் மன்பாங்குகளும் கூட இவரால் எடுத்துவழக்கப்பட்டன.

நவீன தமிழ் காவிய வளர்ச்சியிலும் மகாகவியின் பங்கு கணிசமானது “குயிற்பாட்டு” “பாஞ்சாலி சபதம்” ஆகிய காவியங்கள் மூலம் பாரதி தொடக்கிய நவீன காவிய மரபை ஒட்டி தமிழிலே பல காவியங்களைக் காண்கிறோம். அவற்றுட் பெரும்பாலானவை இலக்கியச் செய்திகளையும், புராண இதிகாசக் கதைகளையும் அடிப்படையிற் கொண்ட கந்தகணப் பண்டிகூகளே. அவை தூர்கால வாழ்வியலோடு தொடர்ந்துவை. தூர்கால வாழ்வின் அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நவீன தமிழ் காவியங்களைப் படைத்தோரில் மகாகவி முதன்மையானவர். ஆரம்பந்தில் இவர் எழுதிய “கல்ஸழகு” ஒரு கந்தப்பணக் காவியமே. அதனைத் தொடர்ந்த “சடங்கு” யாழ்ப்பானக் கிராம வாழ்வை நடைமுறையில் சித்தரிக்கும் ஓர் அரிய படைப்பென்பர். சாதி சமத்துவம் பேணுவதிலும் மகாகவி முன்னின்று உழைத்தவர் இவற்றை அவரது

“கோடை” “கங்களியாள் காதை” ஆகிய படைப்புகளில் காணலாம்.

தமிழில் பா நாடக வளர்ச்சியிலும் இவர் பங்கு முக்கியமானது அரம்பத்திலே வாளினாலிக்காக இவர் பல நாடகங்களை எழுதினார் “அடுக்கரும்பு” “சிற்பி ஸங்க முத்து” “வாணியும் வறுமையும்” ஆகியன இவரது பாநாடகங்கள் ஆகும். அத்து நாடகப் போக்கிலே தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பாநாடகங்களாக “கோடை”, “புதிய தொருவீடு” ஆகியவேற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

தமிழ் செய்யாள் நடை வளர்ச்சியிலும் மகாகவியின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது தற்கால உரை நடைக்குச் சமாந்திராக செய்யுள் நடையை நவீனப்படுத்துவதில் மகாகவி பல வெந்திகளையும் கண்டார். அன்றாட வாழ்விலுள்ள சாதாரண சொற்களையே அவர்களையாண்டார். பயங்பான பேசுத் தமிழ் வழக்குகளை அவர் இயல்பாகவும், பிரக்ஞை பூர்வமாகவும் தம் கவிதைகளில் பயன்படுத்தினார். இன்று உரைநடையிலே கையாளப்படும் வாக்கிய அமைப்பினை ஒட்டிய சிறு சிறு வாக்கியங்களையே அவர் செய்யுளில் கையாண்டார். இவை செய்யுளுக்கு “பேச்சோசை” பண்பை வழங்கின. தமிழ் நாட்டில் செத்துக் கொண்டிருந்த செய்யுளுக்கு ஈழத்தில் ஒரு புதுப்பிரீ வழங்கினார் மகாகவி.

இவ்வகையில் தமிழ்ப்பணி செய்த மகாகவி பற்றிய ஆய்வுகள் பிச்கக்குறைவாகவே இருக்கின்றன. இவற்றைப்பற்றிய ஆய்வுகள் மேலும் மேற்கொள்ளப்பட்டால் மட்டுமே இவர் பற்றிய பூரண தமிழ்ப்பணி வேளிச்சத்துக்கு வநும் எனலாம்.

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் 1907ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 11ம் திகதி கொழும்புத்துறையில் வினாசித்தம்பி அலெக்காரம் தம்பதிகளுக்குமகனாகப் பிறந்தார். அவருடைய ஆரம்பகல்வியும் இடைநிலைக்கல்வியும் யாற்பொணம் புனித ஜோனஸ் கல்லூரி - யிலேயே நடைபெற்றன. பின்னர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக கல்லூரியிலே சேர்ந்து படித்து ஸன்டன் பல்கலைக்கழகம் நடாத்திய பரிசீலகங்களிலே தேவிக் கலையாணிப்பட்ட முதற்பிரிவினைப் பெற்றார். பட்டம் பெற்று சிலகுலம் இடைக்காடு இந்துக் கல்லூரியிலே ஆசிரியராக பணியாற் றினார். இக் கல்லூரியிலே கற்பித்துக்கொண்டிருக்கும் வேளையில்தான் கணேசயருடன் தொடர்பு கொள்ளலானார். விந்துவசிரோமணி கணேசயரிடமும் பண்டிதர் வேதநாயகத்திடமும் மரபுவழிக் கல்வியை பெற்றார். பின்னர் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையிலே விரிவாக விரிவாக நியாயிக்கப்பட்டார். இங்கு கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது 1942 இல் இங்கை பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ் விரிவுறுப்பாளராக நியமனம் பெற்றார். பின்னர் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம் சென்று முதுமாணி பட்டம் பெற்று திரும்பினார்.

துணிவு, சிந்தனைத்தெளிவு, கண்டிப்பு, தான்கருதியவற்றை மறைக்காமல் கூறுதல், மாணவர் கருத்து வளர்ச்சியை தூண்டுதல் எனப் பல்வேறு பண்பு நலன்களை கொண்டவர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம். அந்தகைய ஆசிரியரிடம் நாம்படிப்பதற்கு கொடுத்து வைக்க வேண்டும். என்று அவரது மாணவர்கள் என்னுறுதுண்டு. ஆனால் அவரை தமிழ்த்துறை நன்கு பயன்படுத்தவில்லை. என்ற குறையும் சிறூலே கூறப்படுவது உண்டு. மரபுவழிசிந்தனையும், நலீன சிந்தனையும் கொண்ட மிகச் சிறந்த பல்கலைக்கழகத்துமிற் ஆசிரியர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் என்பதனை எவரும் மறுக்க மாட்டார்கள்.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பினை தெளிவாக தெரிந்து கொண்டு அதன் வளர்ச்சிக் கட்டங்களை பாருபாடுசெய்து. அப்

S. Anoja S. Anoja S. Anoja S. Anoja

நூல் திட்டமிய மூலவர்கள்

ாதுபாட்டுக்கான அடிப்படைகளுள் அரசியல் மாற்றங்களை முதன் மைப்படுத்தி ஒவ்வொரு பகுதியினையுஞ் சார்ந்த இலக்கியங்களின் பொருளமைத்திக்கான காரணிகளைச் சீட்டி இலக்கியங்களின் பொருளமைத்திக்கான அவு இலக்கியங்களின் வடிவ அமைதி, மொழிப்பிரயோகம் அகியவற்றையும் விளக்கி எழுதப்பட்ட ஒரு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நாலுக்கு ஆசிரியராக அமைந்தவர் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம். இவருடைய இந்நாலே தமிழ் நாட்டிற் பலரால் எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நால்களுக்கு மாநிலியாக அமைந்தது. ஆனால், இத் தமிழ்நாட்டு அறிஞாகள் வரேநும் இவ்வள்ளும்யைத் தங்களுடைய நால்களிலே எவ்விடத்திலேனும் குறிப்பிடாது விட்டுள்ளனர். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை காலம் பத்ரி “Date of cilappatikaram and manimekala” என்பொரு கட்டுரையினை 1948 இல் எழுதினார். இக் கட்டுரையிலே மொழிப்பிரயோகங்களை அடிப்படையாக கொண்டு மணிமேகலையின் காலம் சிலப்பதிகாரத்துக்குப் பிற்பட்டது என பேராசிரியர் நிறுவியுள்ளார்.

இலக்கிப் வரலாறு எங்கும் தொடர், இலக்கியங்களுடைய வரலாறு எனவும் இலக்கியங்களை அடிப்படையாக கொண்ட வரலாறு எனவும் பொருள்படும். தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்கும் மாணவர்கள் இலக்கியங்களுடைய வரலாற்றிலே சிறப்பாக ஈடுபெடுவார்கள். இலக்கியங்கள் வழிவந்த வரலாற்றிலே வரலாற்றியல் மாணவர்கள் சிறப்பாக ஈடுபெடுவார் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் தமிழ் கற்கும் மாணவர்களுக்காகவே இலக்கிய வரலாறு எழுதினார். எனவே அவர் இலக்கிப்பங்களுடைய வரலாற்றினைபே எழுதினார். இந்த வரலாற்றின் மூலமாக தமிழ் இலக்கியங்கள் எவ்வெய்வை என அறிதலுடன் இலக்கிய இரசனையையும் மாணவர்களுக்கு ஊட்ட முடியும். என்ற இருபணிகளையும் பேராசிரியருடைய நால் செய்தது.

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கினை மாணவர்களுக்கு கற்பித்தாலும், ஆய்வு செய்தாலும், தமிழ்மொழி செய்யுள் மரபில் இருந்து உரைநடை மறுபுக்கு ஜெரோபியருடைய வருகையின் பின்னர் மாற்றமுற்றதை நன்கு உணர்ந்த பேராசிரியர் செல்வநாயகம் தமிழ்

தமிழ் இலக்கிய மூலங்கள்

உரைநடையின் வுலாற்றை நன்றாகி ஆராயலானார். தக்க சான்றுதாரங்களுடன் உரைநடை வளர்ச்சிப் படிகளை இனங்காட்டி அவற்றை இறுக்கமான நல்ல தமிழ் நடையிலே விளக்கி எழுதியுள்ளார். போசிரியருக்குக் கலாநிதி பட்டம் இல்லையென சில கட்டங்களிலே குறிப்பிடப்பட்டதுண்டு, ஆனால் இவ்விடம் இலக்கிய வராளாறு இவருக்கு கலாநிதிப்பட்டத்தைவிட விஞ்சிய பெருமையை அளித்தது. இவ்வாண்மையை உணர்ந்துபடியாற்றான் இலக்கை பல்கலைக்கழகம் அவரை போசிரியராக நியமித்தது.

இன்று எழுத்துலகிலே ஒரு நூற்றெட்டாண நிலை காணப்படுகின்றது அது என்னவெனில் இலக்கியங்களின் திறங்களை ஆராய்ந்து எழுதுபவர்களை விடுத்துக் கீழாய்வு பற்றி எழுதுபவர்களையே திறங்காய்வாளர் எனக் கொள்ளும் சிலருடைய மணோபாவமாகும். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் இலக்கியங்களின் திறங்களை ஆராய்ந்தும் எழுதியுள்ளார், இலக்கியத் திறங்காய்வு பற்றியும் எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரைகளை ஓரளவு காலவரன் முறையிலே நோக்கலாம். பேராதனைப் பல்கலைகழகத் துறிமுச்சங்க மற்றான “இளங்கத்தி” இவருடைய பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளது. சொல்லும் பொருளும் (மலை 6, பக், 91-104, 1953-54) என்னும் கட்டுரை இலக்கியத்துக்குச் சொல்லினுடைய சொற்பொருள் என்னென்ன வகையிலே உணர்ப்படுகின்றது என்பது பற்றிக் கூறுகின்றது.

பேராசிரியருடைய வழக்குஞ் செய்யுளும் (இளம்கத்தி மலை 14, பக் 128-35, 1961-62) என்னுங் கட்டுரை வரலாற்று இலக்கியத்துவம் வாய்ந்தது அறுபதுகளில் ஈத்து தமிழ் எழுத்தாளர்களிடையே மரபு தொடர்பான வாதுப் பிரதிவாதங்கள் இடம்பெற்றன. ஒரு சாராார் தமிழ் இலக்கியங்களில் பேச்சு வழக்கு இடம்பெறுக கூடாதென அபிப்பிராயப்பட்டனர். இன்னொரு சாராார் பேச்சு வழக்கினை உபயோகித்து இலக்கியங்கள் படைத்தனர். அத்துடன் பேச்சு வழக்குத் தமிழ்இலக்கியங்களிலே உபயோகிக்க பட்ட வேண்டும் என்று அபிப்பிராயமும் தெரிவித்தனர் இம் மரபு போராட்டம் தொடங்குவதற்குச் சந்து முன்னாதான் பேராசிரியர்

தன்னுடைய வழக்குஞ் செய்யுஞும் க'டூரையிலே.

“பேச்க வழக்கில் உள்ள மொழி தான் வசமும் மொழி அதற்கு என்ன ஆழ்வாலை அவதானித்து அறிந்து அந்தனப் பயன் படுத்திக் கொள்கிறோவே சிறந்த எழுத்தளான் ஆசின்றான்.”

என்று இலக்கியத்திலே பேச்க வழக்கின் உபயோகத்தின் தேவையினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அது மட்டுமன்றி இத்தகைய தேவையை உணராதவர்கள் இருவகைப்பட்டவர்கள் எனவும் பாகுபடுத்துயுள்ளார்.

- (1) வழக்கொழிந்த சொற்கள் சொந்தூர்டாகள் இலக்கண மரபுகள் ஆகியவற்றை கையாழும் எழுத்தளார்
- 2) முற்காலத் தமிழ்மொழி தூன் இலக்கண வரம்புடையது இக்காலப் பேச்கவழக்கு இலக்கண வரம்பு இல்லை என்று கூறுவோர் இவ்விருசாரா-ருஸ்டப் கருத்துக்களும் பிழையானவை என்பதை தருத்த ஆதாரங்களுடன் பேராசிரியர் காட்டியுள்ளார்.

இலங்கைப்பல்கலைக் கழக வரலாற்றிலே நீங்காத இடம் பெற்ற இவர்ஜிலக்கிய விஸர்சனம், நுடையியல் எனும் துறைகள் தமுவிய ஒருபோக்கினை இலக்கியத்துறையில் பல்கலை கழகமட்டத்தில் அறிமுகம் செய்தார். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் பின் இவர் மொழிஇலக்கியநடைபல்கலைக்கழக வரலாற்றில் அறியாதுஇடம் பெற்றதுஅறிவியல் நீதியான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் தந்தை என்று தமிழுலகம் கொண்டாடும் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் இன்று எம்முடனில்லை எனினும் இலக்கியவரலாற்றில் என்றும் நிலைத்தவர்கள் பதில் விடப்பில்லை.

சிறுகதை ஆசிரியர்களின் முன்னோடியான இவர் உலக மொழிகளில் தலை சிறந்த சிறுகதைகளோடு போட்டியிடும் அளவிற்கு தமிழ் சிறுகதைகளை ஆக்கியவர் திருநெல்வேலியைச் சாந்த இவர் திருப்பாதிருப்புறியிரல் 25.4.1906 இல் பிறந்தார். விருத்தாசலம் என்பது இவரின் இயற்பெயர் ஆகும்.

திருநெல்வேலியிலே கல்வியின்று கலைப்பட்டதாரியான இவர் வாழ்வு ஒரு சோக நாட்கமே எனினும் பல பேராட்டங்கள் மத்தியிலும் பத்திரிகை துறையை நாடிப் பல சேவைகளை இலக்கியத்துக்குச் செய்தார். உணர்வு பிக்க பல சிந்தனை ஒவியங்கள் சிறுகதையாக உருவாக இவர் வழிவகுத்தவர். இவர் சிறுகதைகள் புதுமை நாடி நில்றமையால் புதுமைப்புரட்சியாளர் என்போற்றப்பட்டார். “மணித்தொடி” பத்திரிகை மூலம் தமிழ் நாட்டில் ஒரு பாடப்பையீ ஏற்படுத்தினார். பின் “தினமணி” பத்திரிகையின் உதவியாளராக பலகாலம் பணி புரிந்தார். சிறுகதைகளோடு பல நெடுங்கதைகளையும் இவர் படைத்திருக்கின்றார்.

மனித வாழ்வியல் துன்பங்களை கண்டு அவற்றுக்காக மயம் உருவாகியவர் இவர். மனிதகுல அறியானம், மனமாசு, ஏற்றுத்தழைவு, முரண்பாடு, தூயரம், அவஸம் ஆகியன் இவரது கதைகளுக்கு கலையுணர்வை ஊட்டினார். இவற்றைத் தன் எழுத்திலே புகுத்தி மனிதரை சிந்திக்க வைத்தார். இவருடைய உணர்ச்சியிக்க உரைநடை மனித மனங்களைப் பிணித்தது. நகைச்சுவையுடன் மனிதகுல தூயரை ஆங்காங்கு விளக்கினார்.

கதைகள், கட்டுரைகள், விமரசனங்கள், கவிதைகள், நாவல்கள் எனப் பலதுறைகளிலும் சிறந்த அறுவடைகளை தமிழுலகுக்கு தந்தவர் இவர். “புதுமைபித்தன் கதைகள்”, “காஞ்சகன்”, “நாசரை கும்பல்” “ஆண்மை”, “மணியோசை”, “முதலும்முடிவும்”, “பிரேதமனிதன்”, “தெய்வம் கொடுத்தவரம்”,

“பாரிங்குச் சிலை” போன்ற நால்கள் இவராக்கங்களாகும்.

பத்திரிகைத்துறையில் ஈபோடீமெட்டுமன்றி திரைப்படத் துறையிலும் நூட்டப் கொண்டவர் இவர் “காமவல்லி” “ஒளவையா”, “இராசமுத்தி” எனும் திரைப்படங்களுக்கு சிறந்த வசன ஒழுங்கமைப்பைச் செய்து தந்தார். இவர் எழுதிய நாறு சிறுகதைகளும் ஏழு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. இவரது இலக்கிய ஆக்கங்கள் அனைத்திலும் அவருடைய சிந்தனைச் சிறப்பினைக் காணமுடிகிறது. எனினும் அவரது கற்பனைத்திறனையும் கதை ஆழத்தையும் தான் எழுதிய சிறுகதைகளிலேயே அதிகம் பதித்துச் சென்றுள்ளார். சிறுகதை உலகிலே அவர் தன்களை ஒரு புதுவழியை வகுத்துக் கொண்டு சமூகத்தில் மலிந்து கிடந்த ஆபாசங்களையும், இருள் அடைந்த கருத்துக்களையும் தீர்த்துடன் எடுத்துக்காட்டினார். அவரது எக் கதையைப் படிப்பினும் அதனுள் அவரின் வாழ்வியல் அனுபவம் மறைந்திருக்கக் காணலாம். வாழ்வியல் அனுபவ முதிர்ச்சியால் துன்பம் வருங்கால் சிரித்து வாழும் மன்பக்குவம் அவரின் பெருந்திறமையாயிற்று. ஆனால் சமுதாய பழக்கவழக்கங்கள், முடநம்பிக்கைகள், ஆசைகள், அல்லவும் என்பவற்றைப் பார்த்து என்னி நகையாடும் பக்குவத்தை வரித்துக் கொண்டார்.

அவரது கதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொறு தத்துவத்தையோ, கற்பனைக்கு எட்டாத கருத்துக்களையோ எடுத்துக்காட்டி அமைகின்றன. அவர் எழுதிய கதைகளில் “கவந்தனும் காமனும்” “பொன்னகரம்” முதலியன வேதனை நிரம்பிய மக்கள் வாழ்விலே காணப்படும் அம்சங்களை உள்ளவாறு எடுத்துரைக்கின்றன. “கபாடபுரம்” “காஞ்சினா” ஆகியவை ஆசிரியரின் தீர்ந்து பாந்து விரிந்த கற்பனைக்குச் சான்றுகள் ஆகும். “காலனும் கிழவியும்” “சிற்பியின் நகரம்” என்பன. தத்துவ நோக்கை மிகைப்படுத்துகின்றன. பிழரால் பின்பற்றப்பட முடியாத விசித்திரப் போக்குக் கொண்ட ஒரு மொழி நடை அவருக்குரிய தனிப்பண்பு எனலாம். இவ் வகையில் தழிந்த தொண்டு செய்த இலக்கிய மூலவர்களில் ஒருவரான புனுமைப்பித்தன் 1948ல் சிவ ஜக்கியமானார்.

பூர்ச்சிக்கவி பாரதி தாசனுக்க பின் தமிழ் கவிதையிலெங்கிய உலகில் வழும் சேந்தோரில் குறிப்பிடத்தக்கவர் கண்ணதாசன் ஆவார். இவர் இராமநாதபுரம் சிறுகூடம்பட்டி சாந்தப்பருக்கும் விசாலாட்சி அம்மையாருக்கும் மகனாக 1927 இல் பிறந்தவர். இவரது இயந்பொரு முத்தையாவாகும். இவர் ஆரம்பகல்வி குருகல முறைப்படி அமைந்தது. பின் முத்துக்கிருஷ்ண ஜயராடம் இலக்கிய இலக்கணங்களை கற்றுத் தோந்தார். எனினும் இடையிலேயே இவர்கள்வி முற்றுப்பெற்றது. தம் முயற்சியால் தமிழில் இலக்கியம் தந்தோரது கவித்திற்கன விதந்து சிந்திக்கக் கொடுத்தார். காளமேஹம், சயங்கொண்டார், கம்பர், பட்டினத்தார், ஆண்டாள், சுத்தானந்தபாரதி ஆகியோர் இவரை கவர்ந்தனர். இவர்தம் கவிதைகளில் ஊறித்திறழைத்த கண்ணதாசன் கவிதை வரப்பெற்றார். இவர் தமிழ்நவ வரா “திருமகள்” பத்திரிகை கைகொடுத்தது தம் 17 வது வயதில் இப்பத்திரிகையின் ஆசியரானார். இவற்றோடு “திருஒவி”, “சன்மாருதம்”, “தென்றால்” போன்ற பத்திரிகைகளிலும் பணிசெய்தார். தென்றால் எனும் பத்திரிகையை களமாக வைத்து தன் இலக்கிய அறிவை வெளிப்படுத்த தொடங்கினார் கண்ணதாசன்.

1948 இல் “கன்னியின் காதலி” எனும் திரப்பத்துக்கு முதன் முதலில் பாடலாசிரியரானார். அன்றில் இருந்து திரைப்படத்துறை இவரை அரவணைத்துக்கொண்டது 1960 ன் பின்னர் இவர் ஒரு சிறந்த பாடாசிரியராகவும் வசனகாரத்தாவாகவும் இருந்து திரைப்பதத்துறைக்கு இலக்கியப் பணி புரிந்தார். ஏற்குறைய 5000 ற்கு மேற்பட்ட திரைப்படப் பாடல்கள் எழுதிக் குவித்த இவரை இலக்கிய உலகம் “திரையுலக கம்பன்” எனக் கொண்டாடியது.

திரைப்படப் பாடலாசிரியராக இருந்தது மட்டுமன்றி “மாங்கனி”, “ஆட்டனத்தி”, “ஆதிமந்தி”, “பாண்டிமாதேவி”, “கிழவன் சேதுபதி”, முதலிய சுறுங்காவியங்களை ஆக்கினார். இவரது கவிதைகள் “தைப்பாவை” “கவிதாஞ்சலி”, “ஸ்ரீகிருஷ்ண அந்தாதி”, “ஸ்ரீகிருஷ்ண

முழு தூக்கிய முலவர்கள் என்றாம்”, “அம்பினைத்துரிசனம்” “ஏக்காவியம்”, என ஏழு தொகுதிகள் கொண்டவை. இவை தவிர சிறந்த கட்டுரை நூலாசிரியராகவும் தத்துவ விசாரணையாளராகவும் இவர் தீகழ்ந்தார். இவரது “அங்குத்தமுள்ள இந்தமதும்”, “ஞான மாலிகா”, “நம்பிக்கை மலிகள்”, “புப்பமாலிகா” போன்ற நூல்கள் சிறந்த தத்துவ விசாரணை நடத்தி மனிதனை சிந்திக்க வைப்பன்.

பட்டுக் கோட்டை கல்யாண சுந்தரத் தீன் பின் சிலிராத்துறையில் கொடுக்கப்பட்டப் பறந்த கண்ணதாசன், முதலமைச்சர் மது ஜாமச்சந்திரனின் ஆஸ்தான கவிஞரானார். தந்தை பெரியார், சிலாநா அண்ணா ஆகியோரின் சிந்தனைக் கருத்துக்களால் பொட்ட கண்ணதாசன் “கய மரியாதை திராவிட சங்கம்” என்ற நாட்தின் பணிகளில் முன்னின்று உழைத்தவர். பண்டிதர் முதல் பொரு வரை தன் திரைப்பாடல்களை இருசிக்க வேண்டும் என்பதே இவருடு கொள்கை என்றாம். நீண்ட இடைவெளியின் பின் வைகியந்தில் இப்பெற்ற கவிஞர் என்ற பெருமை இவரையே கொடு. அந்தவகையில் அவர் ஆக்கங்கள் அவரை கவிஞர் ஆக்கியது. இவர் ஏழுதிய நாவல்கள் “பங்கும் சந்திரபாபு”, “சுற்றுப்பு” ஆகியோரின் வழிவந்தது என்று சில இலக்கியவாதிகள் கூறுவார். இது இலக்கியப் பணியை நிலைக்கவைத்த பெருமை கூட ஏனுசன் பதிப்பக்ததையே சாரும் என்றாம்.

இளமையிலே முழு நாத்திக வாதியான இவர் பின் ஆக்கங்களாக மாறினார். ஆரிய சமாஜம், பிரமசமாஜம் பேர் ஒவ்வொரின் பணிகளிலே தன்னைப் பறிகொடுத்து தன் எழுத்து மூலம் அவற்றுக்கும் பணி செய்தார். சரித்திர உணர்வும், மத ஆராய்வுத் தன்மையும் இவர் வாழ்வின் பிற்பகுதியில் இவரிடம் கூட கொண்டிருந்தன. இவர் எழுதிய சேரர் வம்ச வரலாறு தழுவிய “மாங்கனி” எனும் குறும் காவியமே இவருக்கு “கவியரசு” என்ற அரிய விருதை வழங்கியது. காதல், வீரம், மொழி, இனம், நாடு, குடும்பம், முதலீடு பலவற்றை பொருளாகக் கொண்டு இவரது இலக்கிய ஆக்கங்கள் அமைந்தாலும் இவரது காதல் பற்றிய சிந்தனையின் அனுபவங்களை சிறந்து தோன்றுகின்றன. ஒசைநுயம், -

தமிழ் இலக்கியப் ரூஸங்கள்

சொல்வளம், கற்பனைச் சிறப்பு இவை மூன்றும் இவரது இலக்கியங்களில் பின்னிப்பிணைந்தன. இவற்றோடு ஆழமான தத்துவக்கருத்தை எளிதமையாக பாருக்கும் விளக்கும் வகையில் இவரது “அந்தமுள்ள இந்துமதும்” எனும் தொடர் நூல் அமைகிறது “வளவாசம்” என்ற தலைப்பில் இவர் தன் சுயசரிதையை நூலாகவே செய்தார். அவ்வகையிலே தமிழுக்கும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் பணி செய்த கண்ணதாசனின் முச்சு “இயேசு காவியத்துடன்” நிறைவேய்தியது.

ஈழத்து வடபுலத்திலுள்ள நெல்லிப்பேணையில் வீஸன் காமம் எனும் ஊரில் கூப்பிரமணியம் முத்தும்மா தம்பதிகளுக்க 8.5.1924ல் இருங்பதை மகனாகி வித்தியானந்தன் பிறந்தார். 1941ல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக மாணவரான இவர் கவுயமி விடுள்ளந்தார், போராசிரியர் கலைப்பிள்ளை, போராசிரியச் செல்வநாயகம் ஆகியோரிடம் தமிழ் கற்கும் பேரு பெற்றவர் 1944ல் கலை மாணிப்பட்டத்தையும் 1946ல் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றார். 1948ல் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலே கலாந்திப் பட்டத்தையும் பெற்றார். பட்டம் பெற்றுக் கலாந்திப் பூர்த்தியோர்கள் போராசிரியராக பதிவிடேற்றார். இவர் போராசிரியரான காலத்தில் செய்த தமிழ்ப்பணிகளை இவரது மாணவ சமுதாயம் இன்றும் நினைவுட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வியல், தமிழர் பண்பாடு ஆய்வியலற்றில் போராசிரியருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது என்பது அளவில் இலக்கிய உலகுக்குச் செய்த பணிகளால் அறியக்கிடக்கிறது 1953ல் முதன் முதல் ஒரு சிறந்த நாளாசிரியராகத் தன் முதல் ஹாவினுடே அறிமுகமானார். “இலக்கியத் தென்றல்” என்ற முதல் நூல் இதற்குச் சான்று கூறும். எனினும் இலக்கிய உலகில் அறியாத புகழை அவருக்குத் தேடித்தந்தது 1954ல் வெளியான “துமிழர் சாஸ்பு” எனும் நூலே என்றார். தமிழருடைய பண்பாட்டின் துண்மைகளை அக்கால இலக்கியத் தரவுகளுடன் இந்நால் விளக்கிச் சொல்கிறது. சிறந்த நாளாசிரியரான இவர் கட்டுரைத் துறைகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளைப் புரிந்துள்ளார். இதற்குப் போதனைப் பல்கலைக்கழக “இளங்கதீர்” நமிழ்ச்சங்க இதழ் களமானது தமிழ் இலக்கியங்களை மட்டுமேன்றி தமிழர் அல்லது பேரு சமயத்தவரது தமிழ் இலக்கியங்களும் இவரது கண்ணோக்குக்குத் தப்பவில்லை. பொதுவாக கிணில் தவ இஸ்லாமிய இலக்கியங்களையும் வெளிப்படுத்தி அவ்விலக்கிய ஆசிரியர்களையும் தமிழ் பாடவைத்தவர்களாம். இதற்கு இவர் எழுதிய “இஸ்லாமியரும்

தமிழ் இலக்கிய முனைகள்

தமிழரும்” “இஸ்லாத்தின் திருத்தாதர் காட்டியவறி” “கிறிஸ்தவரும் ஈழத்திலே தமிழ் வளர்ச்சியும்” “அமெரிக்காவிடினும் தமிழர்கள்விப்பும்” எனும் கட்டுரைகளும் “கலையும் மண்டபம்” எனும் நாலும் சான்று பகரும்.

தமிழியல் தொடர்பாகவே பேராசிரியர் சிந்தனைகள் கட்டுரையாக உருவாகி அவ்வப்போது இலக்கியத்தை விரிக்கச் செய்தன. இவ்விழிப்பே “தமிழியற் சிந்தனைகள்” என்ற மாநாடுப் பெற்று பேராசிரியரின் தமிழ்ப் பற்றினை தெளிவுபடுத்தின்று இந்நால் இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் தட்டிக் கொண்டது.

ஆத்தவர் கலை, பண்பாடு, பாரம்பரியங்களிலே ஊழிய பேராசிரியர் ஆத்தவரின் மரபை பேண முன்னின்று உழைத்தவர். ஈழத்து நாட்டார் இலக்கியங்களுக்குப் புத்துணர்வு தந்த இவர். எம்மண்ணில் தொன்று தொட்டு வழக்கில் இருந்த நாட்டுக் கூத்துப் பாரப்பரியத்தை பல்கலைக்கழக வளாகம் வரை கூட்டிச் சென்றவருள்ளார். வழக்கறிந்து செல்லுந்தறுவாயில் இருந்த நாட்டார் பாடல்களை ஊர் ஊராகச் சென்று சேர்த்து நிலைக்க வைத்தார். 1960ல் “மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள்” என்ற நாலும் இவரால் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டன.

ஆத்து நாடகக் கலையின் அடிப்படை நாட்டுக் கூத்தே என்று தமிழலகுக்கு உணர்ததுந்தோறும் இரவிரவாக ஆடப்பட்டு வந்த நாட்டார் கூத்துக்கள் தமிழரின் பண்பாட்டுப் பாரம் பரியத்தின் ஒரு கங்காருமென உணர்த்தி நகர வாழ்வின் அவசர வெள்ளத்தால் அக்கறை அழிவடையாது அனை செய்தார். இதற்காக நகரத்தாருக்கு அவற்றை அறிமுகம் செய்து தானே நடித்தும், நடிக்கவைத்தும், அந்நாட்டுக் கூத்துப் பிரதிகளை அச்சேந்தியும் அவ்விலக்கியங்களை ஆய்வு செய்தும் நாடக இலக்கியப் பணிகளை இனிதுற வழங்கினார். அந்தவகையில் “அங்கார ரூபன்”, “முவிராசர்”, “ஞான சௌந்தரி” “என்றீக்கு எம்பாரதோர்” போன்ற நாட்டுக் கூத்துப் பிரதிகளை அச்சேந்திய நிலைக்கவைத்தார்.

நமிழ் இலங்கிய மூலவர்கள்

தமிழ் நாடகத்துறையில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையனின் பின் இலங்கையில் தனக்கென ஒரு இடம்பிழித்தவர் வித்தியானந்தன் என்னாம். பஸ்கலைக்குழக்கத்திலே அவர் பதினெந்துக்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களை தயாரித்து வழங்கினார். நாட்டுக்கூத்தினை நவீன மயப்படுத்தி அரங்கேற்றிய சிறப்பு ஈழாட்டு நாடக வரலாற்றில் வித்தியாந்தனுக்கே உரியது என்னாம். அவர் தயாரித்து அரங்கேற்றிய “காங்கோ போ”, “நொன்டி நாடகம்”, “இராவணேசன்”, “வாலிவதை” ஆகிய நாட்டுக் கத்துகள் இன்றும் அவர் புகழ் பேசும். தானே நாடகத்தை தயாரிப்பதோடு நின்றுவிடாது கிராமிய நாடக வளர்ச்சிக்கும் பல வகையில் உற்சாக்மளித்தார். நாட்டுகூத்து நுல்களை பதியித்தமை, கிராமிய கலைஞர்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொரவித்தமை, நாடக்கரு த்தரங்குகளையும். அன்னாவிமார் மகா நாடுகளையும் நடத்தியமை முதலிய நாடகவளர்ச்சிப் பணிகள் வித்தியானந்தனின் தனித்துவமான பணிகளாகும்.

இலங்கை கலைஞர்களத்தினதும், சாகிந்திய மண்டலத்தினதும் தமிழ்நாடகக் குழுத் தலைவராக 1955 முதல் பேராசிரியர் பதியானந்தன் வினங்கினார். அன்று முதல் இலங்கைத் தமிழ்நாடக வரலாறு பொற்காலத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கியது. 14 ஆண்டு காலப்பகுதி நாடக வரலாற்றில் வித்தியானந்தனால் சிறந்து விளங்கிறந்து. அங்காலத்தில் பலவகையான கலைஞர்களையும் அறிமுகப்படுத்திய பணி பேராசிரியரேயேசாரும். கலைவிழாக்கள், நாடகப்போட்டிகள், சிறுகதைப்போட்டிகள், நாட்டுக்கூத்துப் போட்டிகள் என பல்வகைப் போட்டிகளின் மூலம் பல கலைஞர்களை இனங்கண்டு கலைத்துறைக்கு வழங்கியவர். அவர் ஆசிரியத்துவம் என்ன எனும் இலக்கணாத்துக்கமய வாழ்ந்தவர். 42 வருட ஆசிரிய அனுபவம் அவரை அப்பணியில் இன்றும் பேசவைத்தது. அவர் உருவாக்கிய ஒரு தமிழ் மாணவர் சமுதாயம் இன்றும் அவர் பெயர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. அவரது கற்பித் தல் அனுபவங்களை அருகிருந்து கவைத்த அனுபவம் மிக்க பேராசிரியர் தீவில்லை நாதன்.

தமிழ்ப் பேரவைக்கு முந்தெல்லை

“ எத்தியார் எந்து வீரவுனரையாற்றுவதை
எத்தாலும் கேட்டே இருக்கலாம் - ரித்திரை
கிட்டவும் ஏராது ”

என அனுபவித்துக் கறுகிறார்.

தமிழ் ஆய்வில் உள்ள ஈடுபாடு பேராசரியரை உலக தமிழ் அராய்ச்சி மன்றத்துடன் இணைத்தது உலகின் பல இடங்களில் நடைபெற்ற இம்மகா நாடுகளில் இவர் தம் தமிழ்ப்புலமையை நிலை நாட்டினார். நாங்காவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டைத் தான் பிறந்த மன்னில் நடாத்தித் தம் மன்னுக்குப் பெருமையும் தேடித்தந்தார். இவ்வதைத் தமிழ்ப் புலமை கொண்ட பேராசரியர் தன் இருநிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கத்தின் குணைவேந்தராகப் பணிசெய்தார். இலக்கியத்தினை இளங் சமுதாயத்தினரும் கலைத்து இன்பற்றவேத்த பேராசரியர் 1989ல் இவ்வுலகை நீத்தார்.

கல்கி என்று புகழ்பெற்ற கிருஸ்னமூர்த்தி தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள பத்தமங்கலம் கிராமத்தில் 1899 ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 9 ம் திகதி இராமசாமி ஜயாகுந்து மகனாகப் பிறந்தவர். சிறுவயதிலேயே காந்தியத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட இவர் தம் இலக்கியப்பணி முத்திறப்பட தேசியம், பத்திரிகை, இலக்கியம் என அனைந்தது இவரது தமிழ்வீலை தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகத்தின் செயலாளராகவும் முத்துார் சங்கத் தலைவராகவும் முன்னேற வைத்தது. எட்டயபுத்தில் பாரு சங்கம் அமைத்து அதன் வழி தமிழ்த் தொண்டு செய்தவர் இவர். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலான இவரது பத்திரிகைப்பணி “நவசக்தி” பத்திரிகையடிடன் ஆரம்பித்தது பின் “விமோசனம்” “ஆணந்தவிகடன்” பத்திரிகைகளினாடு வாழ்ந்து கல்கியில் முழுமை பெற்றது.

இவரது சொல்நடையே இவரை ஒரு எழுத்தாளராக இவங்காட்டிற்று. தெளிவும் இனிமையும் கொண்டு மிகையான ஓசாந்தகளை நீக்கி மக்களுடைய பேச்சுவழக்கோடு ஒட்டிய ஒரு எளிய நடையை இவர் இலக்கியங்கள் அறிமுகம் செய்தன. அவ் எளிய நடை நடக்கச்சுவையோடு சிறப்படைந்தது. சிறுகதை, புதினம் ஆகிய புத்திலக்கிய வகைகளிலும் கல்கியின் முத்துப் பணி வெளிப்பட்டது. அதுமட்டுமன்றி மன்னர்தும் வரலாற்று நிகழ்வுகள் இவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. பல்லவ சோழ மன்னர் வரலாற்றுகளை எளிமையடிடன் விளக்கி இலக்கியங்களில் தந்தவர் இவர். வரலாற்று பாத்திரங்களுடன் கற்பணைப் பத்திரங்களையும் பண்டது தம் புதினங்களில் உலவ விட்டார் கல்கி அக்கால மன்னர் நாகரிகம், பழக்க வழக்கம் ஆகியவற்றை கற்பணையடிடன் கலந்து வெளிப்படுத்தினார். இவரது கற்பணைதிறனும் கதைகளும் பாங்கும் இவரை மக்கள் மனங்களில் பதிய வைத்தது.

“பார்த்திபன் கனவு”, “சிவகாமி சபதம்”, “பொன்னியின் செல்வன்” ஆகிய வரலாற்றுக் கதைகளை தொடர்க்கதைகளாக

தமிழ் இலக்கிய முறையினர்

இவர் எழுதுவினார் பஸ்ஸவர் கால வாழ்வு முறை அரசியல் நிலைகளை பார்த்திபன் கணவு குறை பொன்னியின் செல்வன் சோழ் தம் வரலாற்றுப் கூறுகிறது. இவ் வகையில் தமிழ் இலக்கியத்தில் வரலாற்றுப் புதினம் எனும் இலக்கிய வகைக்கு வித்திட்டவாக தமிழ் உலகம் கல்லி கிருஷ்ணராமர்த்தியைக் காண்கின்றது.

சமுதாய நெறிநின்று சமூகச்சீகேடுகளை விளக்கவும் கல்வி தவறவில்லை. அவ்வகையில் இவரது “அலையோசை” எனும் சமுதாயப்புதினம் அமைகின்றது. இதற்காக சாகித்தியப்பிரிவையும் இவர் பெற்றார். இவை தவிர “கள்வனின் காதலி”, “தியாக பூமி”, “மகுடபதி”, “சோலையலை இளவரசி” “பொய்மான்” “தேவகியின் கணவன்”, “அபனவின் கண்ணீர்” போன்ற சமுதாய புதின இலக்கியங்கள் இவராக்கங்கள் என்னாம். மேலும் சிறுகதை இலக்கியங்களை ஆக்குவதிலும் கல்கி சிறந்திருந்தார். “விணைபவானி” “கணையாழி கணவு”, “நாடகக்காரி”, போன்ற சிறுகதைகளும் இவராங்கங்களே இலக்கியத்துறையில் மட்டுமேன்று இசை, நாடகம், நடப்புயம், ஒளியம், சிறப்பும் எனும் பல் துறைகளிலும் இவர் நேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்.

இருபதாம் நாற்றான்டில் தமிழையும், தேசியத்தையும் வழாத்த தமிழ் எழுத்தாளர்களிலும் ஒருவரான இவர் பணி விடுதலைப்பீர், சமூக மறுமலர் ச் சி, பத்திரிகை, தமிழ் புதினத் துறை கைம்பொன்றமனம், மதுவிலக்கு போன்ற சமூக சீதிருத்தங்களையும் “நாடி நின்றது. 1954 இல் காலமான இவரது தேசியப்பணியும் சமூகப்பணியும் காலவேகத்தால் மறைக்கப்பட்டாலும் ஒரு எழுத்தாளன் என்ற முறையில் இலக்கிய உலகில் இவர் பணி நிலைத்து நிற்கும்.

25. வித்துவான் எவ்.எக்ஸ் சி.நடராசா

திராவிட இயக்கு, காந்தீய வழி மார்க்சிச சிந்தனை என்பவைகள் தீவிரமாக ஊடாடிய காலத்தில் வாழ்ந்தவர் தான் வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா. பாரம்பரியத் துமிழ் மரபினில் நின்றும் மாறாச் சிந்தனையிடன் துமிழ் இலக்கியம் வளர்த்த பெருமைக் குரியவர் எனப் போற்றப்படுவென் வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா அவர்கள்.

யாழ்ப்பானம் காரைநகரில் 1911ம் ஆண்டு ஆடி 21இல் பிறந்த எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா அவர்கள் தமது இளமைக் காலக் கல்வியை காரைநகரிலேயே பெற்றார். 1931ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1933 வரை மட்டக்களப்பு புனித அகஸ்தினார் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரல்லையில் பயின்று துமிழாசிரியராக வெளியேறினார். 1931ம் ஆண்டு 20 தாவது வயதில் மட்டக்களப்புடன் தனது வாழ்க்கையைப் பின்னத்துங் கொண்டார்.

கவாமி விடானந்தரின் முயற்சியில் பிறந்த “யாழ்ப்பானம் திராவிட பாஷா விருத்திச் சங்கம்” நடாத்திய பிரவேச பண்டிதம், பாலபண்டிதம், பண்டிதம் என்னும் தேர்வுகளிலும் கவாமி விடுலானந்த அடிகளாரைக் குருவாகக் கொண்டு 1934 இல் சிதியிப்படைந்தார்.

1936ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1946ம் ஆண்டு வரை மட்டக்களப்பு ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரல்லையிலும் 1947ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1950ம் ஆண்டு வரை அட்டாளைச் சேனை ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரல்லையிலும் விரிவுறையாளராகப் பணி புரிந்தார். துமிழ் புல்வைத்துவ மரபொன்றை துமிழாசிரியர்கள் மத்தியில் விதைத்து விரிக்கும் பணிக்கு ஆசிரிய கல்லூரல்கள் இவருக்கு இலக்குவில் கைக்கொடுத்தன.

1947ம் ஆண்டு கவாமி விடுலானந்தரின் வழிகாட்டிலிலும் பேராசிரியர்கள் க.கணபதிப்பிள்ளை.வி. செல்வநாயகம்

துமிழ் இலக்கிய மூலங்கள்

சு.வித்தியானந்தன் ஆகியோரின் நெறிப்படுத்தலிலும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வித்துவான் பட்டத்தை எவ்.எக்ஸ்.சி நடராசா பெற்றார்.

1959ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1971ம் ஆண்டு வரை கரும் மொழித் திணைக்களத்தில் ஆராய்ச்சி உத்தியோகத்தராகவும் மொழிபெயர்ப்பு அந்தியச்சராகவும் பணியாற்றினார் எவ்.எக்ஸ்.சி நடராசா. அவர்களின் சேவையும் சேவை செய்த இபங்களும் தமிழருக்கும் இலக்கியத்திற்கும் பணியாற்ற உறுதுணையாக இருந்தன.

அரசு கரும் திணைக்களத்தில் தமிழ்க் கலைச் சொற்கள் உருவாக்கத்தில் அக்கறை காட்டி அளப்பிய பங்களிப்புச் செய்துர். அதற்கு அவரது இலக்கண இலக்கியத் துறை நிபுணத்துவம் அதிக உதவி புரிந்தது. பல்வேறு நால்களை எழுதியும், பதிப்பித்தும், தொகுத்தும். மொழி பெயர்த்தும் வெளியிட்ட பெருமை எவ்.எக்ஸ்.சி நடராசா அவர்களைச் சாரும்.

“ஆழமும் பாடலும்”, “ஸழத்து நாடோடிப் பாடல்கள்”, “மொழிபெயர்ப்பு மரபு”, “ஸழத்து நால் வரலாறு”, “காரைநட்சமான்மியம்”, “இலங்கைச் சரித்திரும்”, “மட்டக்களப்பு மான்மியம்”, “கண்ணகி வழிக்குறை”, “மட்டக்களப்பு மக்கள் வாழ்வும் வளர்மும்” “இலக்கிய விமர்சனம்”, “பாடம் பாட விதம்”, “என்னென்பச் சிந்து” “வீரமாழனிவரின் தூால்பெந்தி விளக்கம்” ஆகியவை இவர் எழுதிய, தொகுத்தபதித்த, மொழிபெயர்த்த நால்கள் ஆகும்.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நால்கள் அதவமணி அவர்களால் எழுதப்பட்ட “மகா வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா ஆக்கங்கள் தேந்த நால் விபரப் பட்டியல்” இந்நால்கருது நால்கள் தேவுக்கு சமாபிக்கப்பட்டு அங்கீரிக்கப்பட்டது இவ் ஆய்வில் வித்துவானாக எழுத்துந் தொகுப்புப் பதிப்புகள் அடங்கியுள்ளன. எவ்.எக்ஸ்.சி.நடராசா அவர்கள் “ஆட வல்லன்”, “கூத்தப்பிரான்”, “புவியூரான்”

அசிய புதை போகளில் இருங்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர்.

இவரது “மட்டக்களப்பு மான்சியம்” நாலுக்கு இலங்கை சாகித்தீய மண்டலப்பிரிக் கிடைத்துள்ளது. முன்னாள் ஜனாதிபதி பின்மதாச அவர்களின் கலாசூரி விருது பெற்றார். இந்து சமய கணக்கார அமைச்சு “இலக்கியப் ரெம்மல்” என்னும் பட்டமளித்து, பாட்டியது. கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் 1996 இல் இலக்கிய கணாநிதி கெளரவப் பட்டம் அளித்தது மட்டக்களப்பு மாவட்ட கணக்காரப் பேரவை “மகா வித்துவான்” என்னும் பட்டமளித்து கெளரவித்தது. பல்வேறு நிறுவனங்கள் வித்துவ சியோன்மணி, அறிஞர் போன்ற பட்டங்களை அளித்துக் கொள்வித்தன. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட ஈழகேசரிக் கால, மறுமளர்ச்சிக் கால, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்ககால வளர்ந்த தமிழிலக்கிய மரபு மீறல் ஆக்கறுபஞ்சிகாஞ்கு எதிராக மரபு வாழிகளுடன் இணைந்து நின்று கிழக்கிலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவராக இருந்த வ.எக்ஸ்.சி.நடராசா அவர்கள் உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உறுப்பினர் ஆனார். கேட்பாடு தீவியாகத் தமது ஆந்நல்களை வெறிப்படுத்தித் தங்குபிப் கொள்வதைகளை விரித்துக் கொண்டு வாழ்ந்த ஒரு பழைமை வாதி இவர் “பழையன கழிதலும் புதியன பகுதலும்” என்னும் தமிழ் இலக்கியக் கோபாட்டை ஆதரித்த இலக்கியவாசி இவர். இலக்கணம், ஈழத்து இலக்கணம், மட்டக்களப்பு வரலாறு, கிறிஸ்தவ இலக்கியம். தொடர்பான இவரது எழுத்துக்கள் ஏராளம் பத்திரிகைகளில் வெளிந்ததுடன் உறங்கிவிட்டன. அவற்றை யெல்லாம் நாலுக்குப் பெறுவதைப்பது அத்தியாவசியம்.

தனது வாழ்நாளில் சேகரித்து வைத்த ஜின்டாயிரத்து ஐந்தாணுக்கு அதிகமான கிடைத்தற்கிய பெறுமதி மிக்க நால்களை விழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் நன்கொடையாக அளித்த பெருங்கூக்குரியவர். டாக்டர் கணாநிதி. மகா வித்துவான் எ.எக்ஸ்.சி நடராசா.ஆவார்.இவ்வகையில் தமிழக்கு இலக்கியபணி செய்த இவர் 1997ம் ஆண்டு அமரராணார்.

இளங்கீரன் 1927ல் தந்தை கல்லூரிக்கும் ரூப் தங்கத்துந்தும் மக்களாக யாழ்ப்பாணத்தில் பிழந்தார். கல்விக் கோட்டாடுகளில் இணையும் அளவிற்கு குடும்ப பொருளாதார நிலை இடங்கொடாததால் அவரது இளமைக்காலக் கல்வி அவ்வளவாக பிரகாசிக்கவில்லை. இருப்பினும் தன் 20வது வயதில் எழுத்துடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர் இவர்.

வியாபார நோக்கமாக மலேசியா சென்று தன் தகப்பளைய அழைத்து வரச் சென்று போது, அங்கு ‘ஜனங்கயக்’ எனும் செய்திப் பத்திரிகையில் ‘இளங்கீரன்’ எனும் பெயரில் தொடர்ந்து எழுதினார். மலேசியாவில் தினமையின் எனும் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியாப் பிரைந்து, அவரை முதிய கட்டுரைகள் அறசியல் வீரமுடையதாப் பிரைந்ததால் பிரிட்டிஷ் அரசு அவரை நாடு கடத்தவே தென்னிந்தியா திரும்பினார்.

திராவிட முன்னேற்றுக் கழகத்தின் தாக்கம் நுழீழிலக்கியத் தடங்களில் ஈடுகூடுவிட காலமது ஆகையால் அவரது நாவல்களும் தி.மு.க.பணியிலமைந்தன. ஆனால் சீர்திருத்த கருத்துக்கள் நிற்பியிருந்தன. “வைத்தியகாரி,” “பொற்கண்டு” “மீண்டும் வந்தான்” “மரணக்குழி”, “காதலன்”, “ஒரே அணைப்பி”, “காதல் உல்லினிலே”, “கலாராணி”, “அழகு ரோஜா”, “பட்டினித் தோட்டம்”, “தீநிதி”, “ஆனும் பெண்ணும்”, “வண்ணக்குமரி”, “எதிர்பார்த்த இரவு” ஆகிய நாவல்கள் இந்தியாவில் இவரால் வியாபாரத்துக்காக எழுதப்பட்டன. 10 வருடங்களாக சாதாரண தொழிலாளியாக கடல்கடந்து காலங்க மீத்த இவர், எழுத்தாளராக இலங்கை வந்தார்.

இலங்கை பேராசிரியர் க.கணகலாசபதியின் இணைப்பு இவரோடு ஒன்றித்திருந்தனமெயும், அவரது மலேசிய அனுபவமும் இளங்கீரனுக்கு குறை நின்றதால் அவர் மார்க்சிச ஆதாச எழுத்தாளராக மினிராந்தார்.

“தேசியவாழ்வின் அடிப்படையில் பதார்த்த நிலைக்குப் புறம் போகாமல் சுக்கள் இலக்கியம் படைத்த நூலாசிரியர் வெனு சிலரே அவருட்டலைப்பானவர் இளங்கீர்” என போசிரியர் க.ககலாசபதி இவர்பற்றிக் கணியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இளங்கீர் இளமைக் காலத்தில் இந்தியா, மலேசியா சிங்கப்பூரிலும் நடவடிக்கையில் மார்க்ஸிச எடுத்தாளராகவும் முதுமையில் “கபை” எனும் இயந்திரபொருட்களும், தொப்பி அணிகளனுடனும், மனித உணவின் உண்மையை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள மனித நேயமுள்ள ஏழைத்தாளராக வாழ்ந்துள்ளார்.

க.ககலாசபதி ஆசிரியராக இருந்து பத்திரிகை வளர்ச்சி கண்ட காலத்தில் இளங்கீரனின் “நீதிபே நீண்டே” தொடர் காலத் தினக்குளில் வெளியாகியது “இங்கிருந்து எங்கே? “காலம்மாறுகிறது” எனும் நாவல்களும், வீரகேசரியில் “அவருக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்”, “ஸிரித்திரனில் என்னை அழைத்தான்” போன்ற தொடர்களைப்படி தொடர்ந்து வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்தார் “ஆனந்தன்” பத்திரிகையில் அவரது தொடர் காலத்தாக ‘நெற்றலும் பயலும்’ வெளியானது வாசகர்களின் வேண்டுகோளின் படி 1966ல் அது புத்தகமாக வெளிவிட்டது.

“தினகருன் ஆசிரியராக இருந்த விகே.பி.நாதன் தொடர்க்காலத் தினக்கு இலக்கியம் கொடுத்தார். “பூயல் அடங்குமா?” “சொங்கம் எடுக்கே?” “மனிதர்கள்” பேரன்ற நாவல்களை தொடர்ந்து தினக்குளில் தொடர்க்கையாக ஏழுதிவந்தார் இல்லைக்கியப்பணிகளினாலும் நாவலாசிரியராக இலங்கையில் இளங்கீர் இளங்காஸப்பட்டதுடன், கட்டுக் கடந்த வாசகர் கூட்டத்தையும் அவற்று நாவல்கள் அவருக்கேற்கும் படித்திக் கொடுத்தன.

இலங்கையின் சமூக நாவலின் முன்னோடியான இவர். செ.கணேசல்விங்கம், டானியல், பெண்டிக்ந்பாலன், அகல்தியர், தொனியான், தெளிவத்தை ஜோசப், பால் மனோகரன், செங்கை ஆழியான், நா.பாலேஸ்வரி, கனக செந்திநாதன், எஸ்.பொன்னுத்துரை

தமிழ் இலக்கிய முனைகள்

அப்புறலைமது, திட்டவெல்லை கமால் போன்றோர் நான்டூட்டில் பிரகாசிக்க அடியெடுந்துக் கொடுத்தார். “தேசாபிமானி”, “தொழிலாளி”, “ஜனகோசம்” போன்ற இடநூல்களிடமிருந்துமில் மார்க்சிச ரித்தாந்தப் போராட்டம் எழுவதற்கு முன்னும் பின்தாம் ஆசிரியராக பணிபிற்ந்தார், அவரது ஆலூனமயின் உயர்சின்ஸமாகிய ‘ரகதம்’ எனும் ஏட்டிந்து 1961ல் ஆசிரியராக இருந்தார்.

முழுநேர எழுத்தாளராக இயங்கிய இளங்கீருக்கு இங்கையில் பிரசுரகளம் போதியளவு கிடைக்கவில்லை. என்றால் கூறலைம் அவரது நூற்றுக் கணக்கான வாணோலி நாடகங்கள், உரூசுசித்திரங்கள், சிறுகதைகள் வாணோலியில் ஒவிப் பாலின.

1950களில் பாரதியின் பாடல்கள், வாழ்க்கை என்பவற்றை அய்வு செய்து “பாரதி கண்ட சமுதாயம்” எனும் நூலை வெளியிட்டு இன ஒற்றுமையின் தூண்டுதலுக்கு அந்திவாரமிட்டன். இவரெழுதிய “மகாகவி பாரதி” நாடகம் 1982 டிசம்பரிலேயும், 1983 மார்ச்சிலேயும் கொழும்பில் மேடையேறியது. ஈழத்தில் “யான் கண்ட சொற் செல்வர்கள்” எனும் நாலில் இவர் சிறந்த மேடைப்பேச்சாளராக ஈழத்து சீவானந்தவால் இன்காட்டப்பகுப்பார் “ஆழத்து முறப்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும்” எனும் அவரது நாலுக்கு 1994ல் சாலைத்திய மண்டலைப் பரிசு கிடைத்தது.

இளங்கீரன் 1992ல் இந்து கலாசார இராஜாங்க அமைச்சர் “இலக்கிய செம்மள்” என்றும் முஸ்லிம் கலாசார் இராஜாங்க அமைச்சர் “இலக்கிய வேந்தார்” என்றும் பட்டமளித்தும் கொவித்தன 1993ல் சுதந்திர எழுத்தாளர் அமைப்பு தமிழிலக்கியப் பங்களிப்புக்காக விருதனித்து கொரவித்தது. 1995ல் அரசின் அதியியார் விருதான “வில்வப் பிரசாதினி” விருதினையும் இவர் தனதாக்கினார்.இந்த வகையில் தமிழ்ப்பணி செய்த முகமத் களீ சுபைர் எனும் இளங்கீரன் நீர்கொழும்பில் 1996.09.12 அன்று காலமானபோது இலங்கை தன் தவப்புலவர்களில் ஒருவரை இழந்தது.

உல்பரப்பு பற்றிய துறையில் அதி நுண்ணிய அறிவினர்கள் மிக்கவர், காற்றில் கலக்கும் வானினாலியில் பேசும் போது மூழி வழக்கு எப்படி அமைய வேண்டும் என்பது பற்றிய தெளிவு மிக்கவர். 1933 ஜூன் 25 அவர் பிறப்பிலிருந்து 1995 அக்டோபர் 15 இறப்புவரை ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி இவரின் கலை இலக்கிய வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்படுகிறது.

சிவ்னாலை என்ற சிற்றுரில் குசைப்பிள்ளை அங்ஙம்மா ஆகியோருக்குப் பிறந்து படிப்பில் கெட்டிக் காரணாக வளர்ந்த இவர், ஊர் சுவர்முக நிலையம் புலமைப்பரிசில் வழங்கியதன் மூலம் ஊர்காவற்றுறை சென்ட், அந்தோணிப்பார் கல்லூரியில் கற்றார். குற்கும் காலத்தே “சுதந்திரன்” பத்திரிகை நடாத்திய சிறுக்கதைப் போட்டியில் “சுதங்கை நாதம்” எனும் சிறுக்கதையை ஏழஞ்சி முதற் பரிசைப் பெற்றார். படிப்பட்டி விளையாட்டு, நாடகம், சங்கீதம் போன்ற துறைகளில் சிறந்து விளங்கினார்.

குற்கும் காலத்தில் சேக்ஸ்பியரின் “வெளிள்வரத்துக்கன்” நாடகத்தை தமிழில் எழுதிக் கொடுத்து போவியா எனும் பெண் பாத்திரத்தையும் ஏற்று நடித்துப் பாராட்டுப் பெற்றார். பாட்சைகளில் முதல் துத்தில் சித்தியியடைந்து வேலை தேடும் கால கட்டத்தில் திருக்கூணமலை சென்ற போது அருசியல் சட்ட மன்றத்தில் உரையாற்றியதைக் கண்டு களித்த தமிழருக்கக் கட்சி தலைவர் ஏ செலவழாயகம் அவர்கள் “சுதந்திரன்” பத்திரிகையில் இவரைச் சோத்துக் கொண்டார்.

சௌந்பகாலம் எழுதுவினைகளுராக இருந்த அவர் நாவெரியாவுக்கு மாற்றம் கிடைத்ததும் அந்தொழிலை விட்டு வீரகேசரியில் உதவி ஆசிரியராகி படித்து கொண்டிருந்த க.கைவாசபழி கா.சிவதம்பி, இ.முருகையன், மகாகவி, பாளியல், போமினிக் ஜீவா, பொன்னுத்துரை, வ.அ.இராசாத்தினம் யாவருக்கும் எழுதக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தார்.

அங்காலத்தில் ஏட்னெகமாக “வீரகேசரியில்” இந்திய எழுத்தாளர்களே வழுதிக் கொண்டிருந்த மரபை மாற்றி அமைக்க இவரது முந்போக்கு, வழிவகுந்தது. இதன் பேர் ‘தினகரவினில்’ பணியாற்றினார். “ஷலகம்பணியில்” மொழி பெயர்ப்பாளரும் விளம்புதாரருமானார். 1960 இல் இக் கம்பனி தேசிய மயமானதும் எழுத்தை நம்பிவாழும் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து காட்டினார்.

முந்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆஸ்தான கவிஞராகவும், கவியரங்குகளின் நாயகனாகவும் தோன்றிக் கேட்கோ புல்லிக்க தமிழ்ஸான கவிதைகளை மக்கள் மனங்களில் நிலைக்கும் வகையில் பாலச்செய்துர். தான் தோன்றிக் கவிநாயரானி சில்லையூரான் தினகரவில் வாரந்தோறும் அங்கத சுவைப் பெருக்கை அள்ளித் தந்ததோடு “கவிதைக்கு செல்வராசன் குரலே செம்மை”, “கவியரங்குகளுக்கு செல்வராசனே கதாநாயகன்” எனும் அழுத்தத்தை நிலைநிறுத்தி இலங்கை முழுவதும் சொந்பணி செய்தார்.

சாகிக்குத்திய மண்டலத்தை பண்டித வாக்கம் தன் வயாக்கிய காலத்தில் “பரிசு” எனும் ரிலேடைக் கவிதையை தினகரவின் எழுதினார். மக்கள் நலம், தொழிலாளர் உரிமை, சாதிக்கொடுமை, தமிழ்மக்களின் அறியாணம் எனும் பொருள்களாமைந்த அநேக கவிதைகளை அங்கதச் சுவையடின் அள்ளிக் கொட்டினார். விளம்புத்தைக் கலையாக்கி, இலக்கியமும் ஆக்கினார். அவரது விளம்புங்கள் மனித மனங்களில் நிறைந்து நிற்பவை.

முந்திலும் முன் எழுதியதற்கு மாறுபட்ட முறையில் கணக் செந்திநாதன் தினகரவின் எழுதிய, ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி கட்டுரை நாலுக்கு எதிராக, 1964ல் “கணக் செந்திநாதன் மாஸ்டரின் சேட்டைக்குச் சாட்டை” என்ற பெயரில் தினகரவில் வாராவாரம் கட்டுரைத் தொடரை எழுதி, வரலாற்று உண்மையை விளக்கிய பெருமை இவருக்குண்டு.

ஆழத்து நாவல் வளர்ச்சியைக் கணக்கிட்ட இவர், தமிழில் முதலநாவல் ஆழத்து நாவலே எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவர் எழுதி

நடந்துகொண்டிருக்கிறது:

1971ல் வெளியான “திரியாக தாகம்” என்றாலி நாடகமாக மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. பல விளம்பர்கள் பல்லவை வீரர்த்திரைப்பாங்கள் 27க்கும் பல விளம்பர் குறுத்திரைப்பாங்களுக்கும் பிரதி ஏழாறி பட்டிழத்து வெற்றி கண்ட இவர் ஐந்துக்கும் மேற்பட்ட திரைப்பாங்களில் கதாநாயகனாக நடித்துள்ளார்.

ஸண்டன் பீப்சி நிறுவனம் தயாரித்த “ஸோட் மவண்டன் பேட்டன்” என்ற ஆங்கில திரைப்பாத்தில் காந்திப்பிள் நன்பளைக்கும், ஹாலைவுட் சர்வதேச பட்டிழவராளர்கள் தயாரித்த திரைப்பாத்திலும் நடித்துள்ளார். அதைத்தசாயியின் “மதமாந்திரம்” நாடகத்திலும் கொழும்பில் மேடையேறிய பல நாடகங்களிலும் நடித்துள்ளார்.

கதை, வசனம், நடிப்பு ஆகியவற்றில் பங்கெடுத்து சில திரைப்பாங்களை திருப்பட விழாவில் சிறப்பு பரிசு பெற வைத்தவர் “ஆதார கத்தாவு” எனும் சிங்களப் படத்திலும், அநேக சிங்கள தொலைக்காட்சி நாடகங்களிலும் நடித்துள்ளார்.

3

12 வயதிலேயே நாட்டுக் கூத்து ஆடத் தொடங்கிய இவர், அநேக நாட்டுக் கூத்துக்களிலும் பங்குபற்றியுள்ளார். பம்பாயில் நடித தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டில் இலங்கை பிரதி நிதியாக தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஆசிய பெருவிழாவில் இவரது நமிழ்க் கவீதை உலகப் பல மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. கலைத்துறை சேவைக்காக ஜப்பானிய ‘மும்கா’ விருதும் இவருக்கு கிடைத்தது. ஜநாவின் புனினோ நடாத்திய உலக தமிழ்க்கவிதைப் போட்டியின் நடுவராக வரைமுத்துவுடன் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

சில்லையூர் மக்கள் ஒன்றியம் பெருவிழா எடுத்து “பல்கலை வேந்துள்” எனும் பாரிய பட்டத்தை இவருக்கு ஈந்தது. கொழும்பு மாநகர சபை முதல்வர் அண்ணையில் இவருக்கு சிலை வைத்தார். உண்மையில் அவரது முழு ஆக்கங்களும் இன்னுமோ வெளிவரவில்லை. ஆகையால் தான் வைரமுத்து “மரணம் உளக்கு முடிவள்ள” எனும் கவிதையை இவருக்காக எழுதினார். இவரது தமிழ்ப் பணிகள் இன்னும் நிலைவு கூறப்படுகின்றன.

$$\begin{array}{r}
 200 \\
 860 \\
 \hline
 1040
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 2000 \\
 1350 \\
 120 \\
 500 \\
 \hline
 1970
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 228 \\
 760 \\
 60 \\
 \hline
 1045
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 2060 \\
 \hline
 1045
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 260 \\
 840 \\
 \hline
 1040
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 30 \\
 20 \\
 400 \\
 200 \\
 \hline
 600 \\
 200 \\
 400
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 400 \\
 1500 \\
 \hline
 55
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 600 \\
 700 \\
 \hline
 200
 \end{array}$$

$$\begin{array}{r}
 600 \\
 \hline
 1500
 \end{array}$$

சங்க திலக்கியங்கள் A/L தெளிவுரை
கம்ப இராமாயணக் காட்சிகள் O/L
திலக்கண வினாவிடை
மொழி அறிவு O/L
அணியியல் திலக்கணம்

M.S.C.
குருமன் காடு,
வவுனியா.